

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_61-Stanice_46.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_61-Stanice

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 28.10.2002

Modification Date: 2.11.2002

Last Backup Date: 29.10.2002

Modification Number: 173

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE

STANICE 46

1

"Odjíždím... Stanice... Bojím se jí, je prokletá... Tak pojď... Budeme se... Chci tě..."

Ten šepot se nedal přeslechnout, protože každou jeho část pronášel jiný hlas. Muž, který se usadil v koutku baru, začínal litovat, že si sedl rovnou pod ventilaci. Bylo to však ideální místo. Lépe se tu dýchalo a taky se odtud dobře sledovalo dění v celém podniku. Nedalo se říct, že by Hadův důl navštěvovala nějaká zvlášť vybraná společnost. Mezi štamgasty patřili pašeráci, piráti a všelijací pokoutní obchodníci.

Muž pomalu usrkával stern a myslel si, že by to tady někdo měl jednou vyčistit.

Ve chvíli, kdy přiletěl, už zatoužil, aby byl zase pryč. Dodavatel sice dal o sobě nedávno vědět, ale taky se mohlo docela dobře stát, že se neukáže nikdy. Se Solanci by se zkrátka nikdy jednat nemělo, jsou příliš vrtošiví. Na téhle zatracené mrtvé planetě se nedalo dělat nic jiného než pendlovat mezi barem, astroportem a ubikací, kterou mu přidělila správa stanice.

Šepot neúnavně pokračoval.

"...prodá ti... novou loď... budeme... zabte je..."

Měl chuť odejít, ale proč? Ty mrchy se dostaly všude. Žádný koutek základny nebyl před nimi v bezpečí a žádný pesticid na ně nepůsobil. Jednu takovou mršku viděl pod mikroskopem. Během týdne dorostla

do velikosti pěsti, živila se vodními parami, světlem a kyslíkem uhlíčitým a připomínala mycí houbu. Ustavičně mlely ty své litanie předávané z generace na generaci, každá houba přidávala další útržky. Nikdo nevěděl, odkud se berou. Možná je sem zanesl nějaký dobrodruh.

Důl byl už pět let opuštěný a pak z něj pašeráci udělali obchodní stanici, kde směňovali zboží. Ty houbovité potvory se činily, aby Stanice 46 byla nesnesitelná i pro ty nejotrlejší. Navíc vylučovaly jakousi zvláštní kyselinu, která postupně rozežírala zdi, větráky, dokonce i roboty.

To vedlo k tomu, že pro Stanici bylo nutno vyrobit malé uklízečské roboty, kteří nedělali nic jiného, než ve dne v noci pročesávali dvacet tisíc kilometrů chodeb.

"...vydezinfikovat tu zasranou stanici... Takhle se ti líbí víc?... Ukaž... Pomozte!..."

Obchodníci a úředníci, kteří tu žili trvale, se občas zbláznili. Ono ostatně bylo třeba být naprostý cvok, aby člověk byl ochoten setrvávat na těchto deseti patrech, v tomhle chmurném kráteru, na téhle mrtvé planetě bez atmosféry. Lidé sem původně přiletěli jen kvůli velkému ložisku titanu. Ale patrně to byl jen kus velkého meteoritu, protože důl se brzy vytěžil a základna se vylidnila stejně rychle, jako vznikla.

Blízkost denebského sektoru a obtížný přístup kvůli takřka neproniknutelné bariéře asteroidů udělaly ze Stanice 46 velice příhodné místo pro nezákonné obchody. Vesmírná policie dělala razie jen málokdy, protože její bitevní křižníky vždycky utrpěly těžké škody od balvanů na oběžné dráze, které se pohybovaly dost nevypočitatelně.

Přístupné byly pouze dvě první planety soustavy, z nichž druhá byla Terranie XXII, nedávno kolonizovaná Pozemskou unií.

A protože pašeráci zásobovali i kolonizované planety, a to rychleji než oficiální dodavatelé, Vesmírná policie i Denebané je nechávali na pokoji. Pověst Stanice 46 navíc piráty stále víc odrazovala. Docházelo na ní k nevysvětlitelným zmizením, k vraždám. A když jste si k tomu přidali ono ustavičné šepotání, nebylo divu, že planetku brzy navštěvovali jen ti nejotrlejší.

"Kolik za... ano, ještě... zařvou s náma... zásilka dorazila..."

"Texi Harpere! Ty pažbo stará!"

Muž zvedl hlavu od sklenice. A když poznal, kdo se to k němu blíží, odtáhl ruku od pažby laserové pistole a na jeho opálené tváři se objevil úsměv.

"Kapitán Harry Gruber! Co ty tady? Já myslel, že jsi ještě na Svobodě! Napiješ se se mnou?"

Příchozí byl muž střední postavy, podsaditý, tmavý, s krátkými vlasy a ježatým plnovousem. Sedl si proti pašerákovi a pohodlně si natáhl nohy.

"Jeden z mých solanských zákazníků potřebuje dva tucty podmořských těžebních robotů," prohodil. "A protože platí dobře a včas, řekl jsem si, proč mu nevyhovět, ne? Moje posádka ani neměla čas utratit půlku posledního výdělků a už jsem ji volal na palubu. Malý skok na Terranii XXI pro materiál a jsem tu. A co ty? Čekáš na zákazníka?"

"Přesně tak," odpověděl Tex. "Má přiletět za dvanáct hodin, ale protože nesmíme zůstat na lodích, musel jsem si najmout pokoj. Tady! A tak si leju něco do hlavy, abych aspoň usnul."

"To si radši najdi nějakou společnost," usmál se Harry. "Tady nejsou drahý. Na třetím patře je zrovna nějaký bordel."

"Já tomu moc nevěřím. Klidně tam dají androidky a na ty já nejsem. Když si představím, že bych měl v posteli něco jako nafukovací pannu..."

Ke stolu přistoupila albiřanská číšnice s ledově modrou pletí. Pohybovala se ladně jako kočka a s oděvem to moc nepřeháněla.

"Copak si dá fešák kapitán Gruber?" zeptala se smyslným hlasem. "Stern jako vždycky? Zdržíš se trochu?"

Harry se na ni usmál. "Jasně že stern. Ale jinak musíš počkat až napříště. Za tři hodinky pádím."

"Škoda. Takže jindy. Hned ti to přinesu."

Odešla a muži zasněně mlčeli.

"Jmenuje se Kitty," prolomil ticho Harry, "a je stoprocentně z masa a kostí."

"Tady nikdy nevíš... Ale věřím ti."

"...se Kitty..., " ozvala se houba, "jindy... zdržíš se...?"

"To máš kliku," vzdychl si Tex, "ale ty tady bejváš často. Od Carlsenovy smrti jsi byl na tomhle šutru ze

všech pirátů nejčastěji." Harry Gruber a Ian Carlsen byli přátelé. Potom před pěti lety našli Carlsena a jeho ženu na desátém patře. Prostřílené laserem jako řešeto. Gruber přísahal vrahům pomstu a neúnavně po nich pátral.

Číšnice postavila před Harryho sklenici a oťřela se o něj bokem.

Harry zvedl zvolna oči, pohlédl na Texe a usmál se.

"Nakonec jsem jednoho dostal," řekl. "Ten chlapík se před jedním z mých lidí moc vytahoval v jedný putyce na Terranii XIII... Umíral tejdén, ale dohromady nic nevěděl... Pouze dostal příkaz zabít.

Nezajímalo ho od koho."

"A co se stalo s malou Jenny?" zajímal se Tex. Desetiletá dcera Carlsenových tenkrát beze stopy zmizela.

"Proto umíral tak dlouho. Chtěl jsem se ujistit, že... Ne! Pořád jsem přesvědčenější, že je někde tady."

Starý pirát se napil sternu a pokračoval:

"Nakonec jsem přece jen něco zjistil. Ta nula, co jsem dostal, a ostatní zabijáci byli najati někým neznámým. Ale nevím, proč se chtěl Carlsena zbavit. Byly to necelý dva roky po uzavření dolu. Ian přece makal jako šílenější, aby z dolu udělal výměnnou stanici. Byla to dobrá investice a už po roce se zaplatila. Jenže měl tolik nepřátel, že by mohli založit celou kolonii. Jednou večer, když byli bezpečáci na obhlídce venku, ti mizerové vnikli do stanice a vyřadili bezpečnostní systém správního sektoru. Měli plány. S těma několika chlapy od ochranky si poradili raz dva. Ian byl zrovna v pracovně. Zjistil, že se dovnitř dostal někdo nepovolanej, spustil ochranný štít a první výstřely ho minuly. Potom utekl tajným východem. Ti mizerové věděli, že bez ženy a dcery neuteče. Dostali je všechny tři. Ale Ian s Claudií a Jenny jim unikli antigravitační šachtou. Chtěli se schovat v nižších patrech a doufali, že vydrží, dokud se nevrátí bezpečáci.

Bohužel daleko neutekli. Dohnali je na posledním patře. Claudií na místě zastřelili a Iana zranili. Ještě stačil strčit Jenny do jedné boční chodby. Ten, co jsem ho vyslyšel, mi to odpřisáhl. Prohledávali to tam půl hodiny, dokonce odmontovali izolační panely, ale nenašli ji."

"Ale ty chodby přece vedou buď doprava, nebo doleva a ústí do dvou skladů," namítl Tex. "To je nesmysl."

"Ale je to tak. Víš, já z člověka dokážu pravdu vytáhnout, určitě mi nelhal."

"...Rozepni si... nestřílejte... sebrat... a teď se svlíkni..."

Když Harry odešel, Tex ještě dlouho seděl, naslouchal houbám a přemýšlel o Carlsenovi. Tahle planeta je prokletá.

Albiřanka mu přinesla další sklenici, vrátila se za pult, který byl teď už skoro prázdný, a usmála se na něj. Když Gruber odcházel, něco jí šeptal a Tex tušil, že šlo o něj. Konečně proč ne? Proč se trochu nepobavit...

"Jenom marníte čas, je to androidka," pronesl ženský hlas. Stála před ním, sukni měla vykrojenou až do pasu a propastně hluboký výstřih. Dlouhé černé vlasy ostře kontrastovaly s mléčnou pletí. Ve skoro žlutých očích jako by se skrýval strach. Tex na ni ohromeně zíral.

"Prve jsem vás slyšela," pokračovala. "Mluvili jste dost nahlas. Jen se jí podívejte na oči, na Albiřanku jsou příliš strnulé a příliš modré."

Pašerák se na minutu zahleděl na číšnici a potom se rozesmál. Tahle stanice je skutečně samé překvapení.

"Na mou duši! K nerozeznání od pravé!" Potom si neznámou prohlédl od hlavy k patě a dodal: "Když jste mi zachránila noc, co můžu udělat já pro vás?"

Chvilí váhala. "Můžete mi pomoci," řekla nakonec. "Právě kvůli tomu jsem za vámi přišla. Hrozí mi tady nebezpečí. Odveďte mě s sebou."

"A kam byste chtěla?" zeptal se. "Každý kapitán vás s chutí vezme."

"Ne, musíte to být vy. Nikomu jinému nedůvěřuju. A je jedno kam. Třeba na Terranii XX nebo XXII, ty jsou docela blízko."

Tex na ni ohromeně zíral. Telepatka! Neznámá, která vám řekne, že vám důvěřuje, je buď lhářka, nebo telepatka a Tex se děsil toho, že by mu někdo četl myšlenky.

"Nejsem telepatka," uklidnila ho. "Dejme tomu, že jsem trochu pověřivá a že nemám peníze."

Není telepatka, ale pověřivá, budiž. Nemá peníze, to je trapné, ale toho, čím mohla zaplatit, měla habaděj a zdálo se, že by neměla nic proti. Tex však nebyl muž, který by takto zneužíval situace. Dlouze se na ni zahleděl, ale dívka pohledem neuhnula. I tak měl pocit, že mu čte myšlenky.

"Dobrá," řekl. "Vysadím vás na Terranii XXII, mám to při cestě. Nechci za to nic. Ale byl bych nerad, kdybyste mě na palubě překvapila něčím nemilým..."

"Děkuju mockrát a nebojte se. Nic nebudu pašovat. Nemám žádná zavazadla, a pokud máte nějaké obavy, jsem ochotná cestovat v nákladovém prostoru."

Posadila se a usmála se ještě krásněji než ona falešná Albiřanka.

"To nebude třeba," řekl Tex. "Ale odletím až zítra večer. Musím ještě naložit."

"To nevádí," zašeptala, "ráda počkám. A jmenuju se Kirna."

Hezké jméno...

Nastalo ticho přerušované oním šepotem, který mu teď už nepřípadal tak otravný. Dopil a postavil sklenici na stůl. Krátce ulpěl pohledem na pěkném kameni, který měla kolem krku. Připomínal jantar a zdůrazňoval výstřih.

"Budou zavírat," řekl a vstal. "Jdu si na chvíli lehnout. Sejdeme se na terminálu 92 ve 20 hodin."

"Moc děkuju a zítra na shledanou," řekla a zůstala sedět.

Jakmile vyšel z Hadova dolu, zajel pohyblivým chodníkem k antigravitační šachtě a nechal se vynést do osmého patra. Zamířil k severnímu sektoru, kde byl ubytován.

Došel ke dveřím svého pokoje a přitiskl palec na kontrolní destičku. Píplo to a dveře se otevřely.

"Pane Harpere!"

Trhl sebou. Byla to Kirna, ani ji neslyšel přicházet. Blížila se lehkým krokem, stále s tím neklidným a trochu dojemným úsměvem.

Její obličej byl teď těsně u jeho, rty se otevřely a přitiskly se na jeho ústa.

"Proč?" zeptal se po chvíli. "Nic jsem po vás nechtěl."

"To já vím," odpověděla a vtlačila ho do kabiny.

Ve strašidelném domě jsem se ještě nemiloval, řekl si a přitiskl k sobě rozechvělé tělo. Objetí trvalo dlouho a Tex si uvědomil, že mu zručné prsty rozepnuly kombinézu. Její lehký šat nekladl překážky. Rozpálená těla klesla na postel, žluté oči jako by prosvěcovaly přitímí, víčka se pak zavřela, a když se v ní ztrácel, tiše zasténala.

"...pirát... padli v boji... dělíme se večer..."

"Ach ne! Zase houba! Tady ne!" zaúpěl Tex na zvalené posteli.

Sáhl po těle, které tu noc miloval, a chtěl je znovu laskat, nahnátl však jen chladné prostěradlo. Ale nemůže být daleko, protože dveře může otevřít jedině on - palcem.

"Dobrý den, já jsem Jenny."

To nebyla houba! Byl to skutečný hlas. Pirát se rázem posadil a rozsvítil. U nohou postele spatřil jakousi holčičku.

"Kirno, kde jsi?" zavolal.

To je přece nesmysl! Nikdo nemohl bez jeho vědomí vejít ani vyjít. Vyskočil z postele a šel si ověřit dveře. Ne, od včerejška je nikdo neotvíral. Na displeji zůstala jasně vyznačena hodina poslední manipulace.

Ani v koupelně nikoho nenašel. Kam se tedy poděla?

"Jsem Jenny Carlsenová," řekla dívka. "Musíte mi pomoci. Prosím."

Měl pocit, že by ho i začínající psychiatr diagnosticky snadno rozšifroval. Otevřel dveře a vyhlédl do chodby. Potom se o ně opřel, zhluboka dýchal a snažil se sebrat myšlenky. Jak se Kirna mohla změnit v tohle děcko? Na každé planetě by ho zatkli pro zneužívání nezletilých, žádný policajt by mu nevěřil.

Asi desetiletá dívka si mu sedla na postel, zabořila obličej do dlaní a rozvzlykala se.

"No tak, maličká," zželelo se mu jí. "Strejda Tex se o tebe postará..."

A tak se o ni staral už deset let.

Průsekem mezi smrky svištěli dva lyžaři. První se řítíl Randall Gardner, třicátník atletické postavy, opálený sluncem Terranie XXXVI, kde žil už dva roky. Antigraitační lyže klouzaly po čerstvém sněhu. Jako obyčejně si dal kompenzátor gravitace na minimum, aby vnímal křupání sněhu pod skluznicemi. Muž, který uháněl za ním, měl šikmé oči, matnou pleť a menší rozložitou postavou. Při troše dobré vůle připomínal dávnej japonské zápasníky sumo.

Vyjeli z průseku a před nimi se svažovala příkrá skrář, která slibovala závratně báječný sjezd. Dovolená s přítelem Patem Jungem byla skvělá. Pat byl advokát v New Corku, hlavním městě planety, a právě spolu vyřešili složitý případ defraudace v jednom baru na astroportu. Oba si zasloužili tak trochu odpočinek, a tak si najali pohodlnou chatu v jednom odlehlém údolí v severních horách.

Randall Gardner už šest měsíců dělal Patovi soukromého detektiva a obchody jim docela šly. Na této planetě v zapadlém koutě vesmíru se zločinu dařilo jako pupínkům na pubertální tváři. Sám býval agentem Služby pro dohled nad primitivními planetami, ale po několika ostrých rozmíškách s Komisí pro nevměšování se uchýlil do této mladé kolonie. Stýskalo se mu však po vesmíru.

Pat za ním zvolna sjížděl, občas přidal energii, aby lyže zrychlily.

Spustili se ze čtyřicetistupňového svahu a ujeli takových sto metrů, když zaslechli jekot týraných turbín. Stroj obletěl pláň a zastavil se sto metrů nad nimi.

"Pozor!" zařval Randall na Pata. "Urvalo se to! Zapni si antigrav!"

Svah se dal prudce do pohybu. Hlukem a silnými vibracemi se uvolnila obrovská sněhová deska, začala se tříštit a oba ve zvířeném sněhu ztratili rovnováhu.

Jakmile dopadli na záda, bezpečnostní systémy antigravů zareagovaly a vynesly je deset metrů nad zem. Když se lavina přehnala, opatrně dosedli na rozrytý svah.

"Blbec, málem nás zabil!" nadával Pat.

Helijet se zatím přemístil o kousek dál a ozval se z něj kovový hlas:

"Jste v pořádku, pánové? Omlouvám se, ale netušil jsem, že vyvolám takovou pohromu."

Randall hlas okamžitě poznal. Co sem přivádí starého piráta Texe Harpera?

"Sjedeme do údolí," řekl Patovi. "Tam může přistát."

Vyrazili, ale tentokrát si sjezd nevychutnali. Když dojeli do údolí, už je před helijetem čekal Harper.

"Za co vděčím tvé nemilé návštěvě?" zeptal se Randall.

"To opravdu nemohlo počkat," odpověděl pašerák. "Potřebuju tě, a to hned."

"Tak to ne! Máme týdenní podnikovou dovolenou, kamaráde. Přece mi ji nezkazíš!"

"Lituju, Randle, ale zkazím. Je to vážně moc naléhavý. Samozřejmě tě jaksepatří odškodním. Stavíme se u tebe v New Corku, sbalíš si fídlátka a hned pokračujem."

"Abys tomu rozuměl," obrátil se Randall na Pata, "jsem Texovi dost zavázaný. Když mě potřebuje, nemůžu ho odmítnout."

"Ale na víkend má za námi přijet Laura. Znáš ji přece dobře. Jestli tě tady nenajde, bude řídit jak tornádo."

"Tak jí řekneš, že za pár dní jsem nazpátek, a zacpeš si uši. Já ji pak už nějak zklidním."

Pat to tak optimisticky neviděl. Lauřiny záchvaty vzteku připomínaly magnetickou bouři v tom nejděsivějším provedení. V duchu se připravoval na dva dny hrůzy.

"A co může tolik spěchat?" zeptal se. "Jestli potřebujete mé služby, jsem vám k dispozici."

"Nemám čas vám všechno vysvětlovat," odpověděl Tex. "Jde o mou holčičku. Prostě se potřebuju ujistit, že ji na Terranii XXII nedrží proti její vůli. Pokud ano, pak bych mohl potřebovat vaše právní služby, pane Jungu. Ale už musíme vyrazit. Mám vás hodit na chatu?"

"Ne, díky. V helijetu mi bývá špatně. Radši dojedu na lyžích."

"Jak myslíte."

Randall naskočil do helijetu, který se okamžitě vznesl, nabral rychlost a zamířil na jih.

"A tak jsem se stal kmotrem Jenny Carlsenové, jedné z nejkrásnějších a nejbohatších dívek v celé Galaxii," skončil své vyprávění během letu Tex Harper.

"Ale pořádek nechápu, proč mě tak nutně potřebuješ," namítl Randall Gardner.

"Hned se k tomu dostanu, to byl jenom úvod. Když jsem si dal geneticky ověřit, že je to skutečně ona,

odvezl jsem ji na Terranii XXII, kde má strýce Reda Carlsena. Ten se jí ochotně ujal a postaral se o ni. Jenny si na svůj pobyt v dole nevzpomínala. Totální černá díra. Asi jako kdyby se její život na čtyři roky zastavil a vzbudila se až v mé kabině."

"Dal jsi ji vyšetřit?" zeptal se Randall.

"Samozřejmě. Hned po příletu a tím nejlepším specialistou. Dospěl k závěru, že se jedná o totální amnézii, bohužel. Deset let ji pravidelně navštěvuju, ale o tom období z ní nevypadlo ani slovo. O pomoc tě žádám proto, že minulý týden jsem měl narozeniny a Jenny mi ani nepoblahopřála. Na moje narozeniny nikdy, opakuju nikdy, nezapomněla. Vždycky mě budila videofonem. Bylo mi to divný, zavolať jsem jí, ale řekli mi, že měla menší nehodu a že se mnou nechce mluvit."

"A ty se bojíš, že je vážně raněná nebo dokonce mrtvá," hádal detektiv.

"Ne, ověřil jsem si to u jejího lékaře. Šlo jen o lehké trauma při kosmické dekompresi, nic vážného."

"V tom případě utrpěla menší šok a tvoje pětasedmdesátiny oslaví jen o něco později. To není nic vážného."

"Ale je!" vybuchl pirát. "Já si spíš myslím, že jak se blíží její plnoletost, strýc si ji pořád víc hlídá, aby se nějak zmocnil jejího dědictví. Jsem přesvědčen, že kvůli ničemu jinému se jí neujal. Chci, abys zjistil, jestli ji nedrží proti její vůli. Pokud ano, nasadíme všechny prostředky, abysme ji vysvobodili."

"Proč si to nezjistíš sám?"

"To nejde. Znájí mě tam jako falešnej pětník. Strýc Carlsen velice dobře ví, co jsem zač, a kdybych tam zašel já, připravil by se na to. K jeho vile se nemůžu ani přiblížit. Ale ty se tam dostaneš bez problémů." Chvilí sledovali krajinu pod sebou.

"Tu Šestačtyřicetku bych si stejně rád pořádně prohlídl," řekl zasněně Randall.

"S tím moc nepočítej. Nejméně pět let se tam nikdo nedostane. Nějaký chytrák odpálil v pásu asteroidů termonukleární nálož. Přesně na místě, kudy jsme se tam dostávali. Hodně dlouho jsem hledal jinou cestu, ale marně."

"Škoda," odušil Randall. "A jak se dostaneme na Terranii?"

"Půjčil jsem si od jednoho starýho kolegy loď. Je zaregistrovaná a identifikační kód má v pořádku."

Na obzoru už bylo vidět první budovy hlavního města. Brzy budu zase v kosmu, říkal si bývalý poručík 3. galaktické eskadry a nemohl se dočkat.

3

"Procyone, stabilizujte se na oběžné dráze 560 kilometrů a připravte se na průstup na šedesátce.

Přistanete na ploše 34. Hezký pobyt na Terranii XXII!"

Tex vypnul videofon.

"Automatický navádění! Pro mě! Ten pitomec ve věži se ještě podělával do plínek, když já s Tritonem přistával na asteroidech menších, než je tenhle zsranej astroport!"

"No tak klid, to je běžná procedura," mírnil ho Randall, i který byl stále ještě pod mocným dojmem kosmického letu.

"To já vím, kamaráde, ale stejně..."

Let proběhl bez zvláštních událostí. Pás asteroidů kolem Stanice 46 byl skutečně působivý. Texovi se sevřelo srdce a Randall užasle hleděl na maličkou šedivou planetku, kterou nebylo pro samé asteroidy téměř vidět.

Za chvíli Procyon přistál. Tex okamžitě vstal a zamířil k automatu s nápoji. Vrátil se se dvěma kelímky a jeden podal Randallovi.

"Red Carlsen bydlí v honosné vile osm set kilometrů na sever od Parker Townu. Je to poblíž obrovský písečný pláže. Nikdy jsem tam nebyl, znám to jen z Jennyina vyprávění. Nemůžeš to minout, je to jediný obydlený místo v okruhu padesáti kilometrů."

"Nebude snadné se tam přiblížit."

"To ne. Dávej si bacha. Bezpečnostní zařízení bych čekal vymakaný. Podle mě by bylo nejlepší, kdyby ses tam dal zaměstnat. Zjistil jsem, že Red jede v různých nekalých obchodech a pořád potřebuje lidi." Bývalý pašerák vytáhl z kapsy magnetickou identifikační kartu.

"Vem si to. Patřila jednomu takovému malému pašeráčkovi. Nějak se dostal do křížku se zákonem a

zapomněl ji, když musel narychlo opustit New Cork. Popis zhruba odpovídá tobě, takže se za něj můžeš klidně vydávat. Ten chlápek se navíc schovává na Terranii X. Trošku jsem tu kartu přizpůsobil, aby ti líp odpovídala. Od tyhle chvíle se jmenuješ John Remlin. Loď je registrovaná na tebe a od minulého týdne máš na týhle planetě bankovní účet."

"Fajn," řekl Randall. "Takže se nějak musím dostat k té tvé Jenny, a pokud projeví sebemenší zájem, že chce pryč, zaletím pro tebe a vytáhneme ji."

Tex se chvíli hrabal v kombinéze a pak mu podal kus papíru s jakýmsi čísly.

"Přesně tak. Dávej si pozor, nikdo nás nesmí vidět pohromadě. Tady je číslo, na kterým mě můžeš kontaktovat. Budu v hotelu Crabaris v Parker Townu. Byl bych rád, kdyby ses mi ozýval denně."

Podíval se na obrazovku. Blížil se k nim trans. "Konec radováněk," dodal. "Celníci to tady za chvíli prohledají. Nesměj mě vidět. Carlsen kontroluje i přilety. Takže padám do podpalubí. Ty se postaráš o úřední stránku věci, neplatím ti tady ostatně dovolenou, ne?"

"Jsi si jist, že tě nenajdou?"

"Neměj péči. Já už toho propašoval a nikdy mě nedostali! Jakmile vypadnou, tak se v klidu vypařím.

Vím, jak se dostat nenápadně z astroportu. Někdy ti to vysvětlím. A nejpozději pozítří se mi ozvi!"

Za takovou vilu a pozemky kolem ní musel dát Red Carlsen pěknou sumičku. Dobře udržovaná několikakilometrová silnice lemovaná štíhlými stromy vedla k bráně, která víc než dostatečně zabraňovala přístupu k vile.

Randall ukryl pronajatý helijet v patřičné vzdálenosti za keři a pozoroval usedlost dalekohledem. Viděl dřevěnou ohradu a množství stromů kolem parku. Navíc desítku míst, kde se mezi větvemi občas zablesklo. Paprsky zapadajícího slunce prozrazovaly strážní roboty.

Bývalý agent Služby pro dohled nad primitivními planetami už několik hodin objekt sledoval a ještě stále se nerozhodl. Víc se přiblížit nemohl, to by ho zpozorovali. Z objektu zatím nevyjel jediný trans, nevyletěl jediný helijet. Rychle se stmívalo.

Usoudil, že zřejmě už nic podstatného nezjistí. Zvažoval zrovna, jestli by se neměl vrátit na pár hodin do garsonky, kterou mu Tex najal v nedaleké pobřežní vesničce Rock Beach, když jeho pozornost upoutal jakýsi zvuk. Zvuk stále sílil, až nakonec se za burácení motorů k obloze zvedl helijet a zamířil na jih. Byl to T-B 79, jeden z posledních modelů Cosmojetu.

Randall se rozběhl ke svému stroji, vlezl do kabiny a nastartoval.

Několik minut se nic zvláštního nedělo. Vtom se světla před ním zčistajasna zachvěla a vzápětí klesala k zemi. Krátce předtím se naštěstí spustily ochranné antigravy. T-B 79 několikrát nadskočil a v prudkém záblesku se zastavil.

Randall se vrhl střemhlav dolů. Přistál dvacet metrů od havarovaného stroje, vyskočil z kabiny a uháněl k místu dopadu. Stroj ležel na pravém boku roztržený vedví. Motory dál běžely a hrozilo nebezpečí, že vrak každou chvíli vybuchne.

Levá dvířka se mu naštěstí podařilo otevřít. Naklonil se do nich a nahmatl čísi ruku. Prudce vši silou za ni zatáhl a ukázala se hnědá hlava.

Zanedlouho vyprostil půvabnou dívku. Zřejmě žádný úraz neutrpěla, ale byla v šoku. Odtáhl ji asi deset metrů od stroje a běžel nazpátek. Pilot se už vzpamatoval, ale nemohl se dostat z kabiny, měl zaklíněnou nohu. Randallovi se po značném úsilí podařilo nohu ze zdeformovaného železa uvolnit. Pilot ani necekl, pouze znovu omdlel.

Randall ho odtáhl vedle dívky, která už trochu vnímala.

"Můžete vstát?" zeptal se jí.

Slabě přikývla a postavila se. Vzal ji kolem pasu a odvedl do helijetu.

"Ještě moment, dojdou pro vašeho společníka. Musíme rychle pryč, bojím se, že to bouchne."

Pilot byl opět při vědomí a snažil se postavit na jednu nohu. Randall ho podepřel a pomohl mu do helijetu. Strojová sekce zříceného helijetu už hořela a výbuch hrozil každým okamžikem.

Vzápětí už hořel celý helijet.

Randall uložil pilota na zadní sedadlo. Muž, který dýchal jen s potížemi, mu poděkoval úsměvem.

"Odkud jste?" zeptal se Randall dívky.

"Z usedlosti Reda Carlsena," probírala se hnědovláska z otupělosti. "Je to necelých sto kilometrů na sever odtud. Jsem jeho neteř a to je můj osobní strážce Carson."

Randall Gardner zvažoval, co dál. Osoba, kterou hledal, sedí vedle něj. Stačilo by ji zavést rovnou k Texovi.

Kdyby chtěla skutečně uprchnout, během dvou hodin by byli v subprostoru a pak by si je mohli hledat. Jenže strážce se už vzpamatoval a jistě je ozbrojen. Rozhodně nemá smysl riskovat. Bude tedy dál hrát hru. Randall otočil helijet a zamířil na sever.

"Jak se vám to stalo?"

"Byla to moje vina," odpověděla. "Hádala jsem se s Carsonem, protože jsem chtěla zastavit, ale on odmítal. A tak jsem sáhla do řízení a neuvědomila jsem si, že letíme příliš rychle. Helijet ztratil výšku a Carson se ho marně snažil vyrovnat. Pak následovala příšerná rána a víc si už..."

"Měli jste štěstí, že jsem byl náhodou nablízku, jinak byste uhořeli."

Neodpověděla a rozplakala se.

Za pár minut se pod nimi ukázala Carlsenova usedlost a Jenny zapnula videofon.

"Korstacku, tady Jenny Carlsenova, jsem v helijetu. Nechte nás přistát."

"Vypínám bezpečnostní zařízení, slečno. Můžete přistát u hlavního vchodu."

Randall vilu dvakrát obletěl a potom přistál přímo před ní.

K helijetu došel vysoký android v kombinéze šité na míru.

"Co se děje?" otázal se kovovým autoritativním hlasem.

"Slečna havarovala," odpověděl Randall. "Stroj se zřítíl a vznítil se. Naštěstí jsem si všiml záblesku při dopadu. Dostal jsem je oba ven. Pilot je zraněný na noze."

"To je v pořádku, Korstacku," zabručel zezadu Carson. "Ten chlápek nám zachránil život. Spíš mi pomoz ven a nedělej kraviny."

"Korstacku, pomoz mu," nařídil někdo suše.

Android pilota nešetrně vynesl. Carson vykřikl a omdlel.

"Dávej pozor!" ozval se též hlas. "Lidi se opravují hůř než androidi. Sice levněji, ale trvá to déle."

Muž přistoupil k helijetu.

"Jsem Red Carlsen. Rád bych vám poděkoval za záchranu neteře. Pane..."

"Remlin, John Remlin," odpověděl Randall.

Carlsenovi bylo tak šedesát. Byl statný a vyzařovala z něj síla a neústupnost. Obličej měl kulatý a trochu pihovatý, vlasy na hlavě řídké a nazrzlé. Modré oči se na okamžik na Randalla upřely a potom pohlédly na Jenny.

"Cos to zas dělala? Doufám, že se ti nic nestalo."

Dívka zavrtěla hlavou a vzlykla. V té chvíli vyšla z vily statná ošetřovatelka.

"Postarám se o ni, pane Carlsene."

"Děkuji, Myriam, doved'te ji do pokoje a uložte ji. Pošlete k ní lékaře."

Hnědovlasá mužatka vzala Jenny kolem ramen a rychle ji odvedla.

Carlsen se obrátil k Randallovi. "Proč zůstáváte v té kabině? Rád bych si s vámi popovídal, pojd'te dovnitř."

Podobalo se to spíš rozkazu než pozvání, ale Randall poslechl bez mrknutí oka.

Vstoupili do haly, kde Carlsen ukázal na jedny dveře.

"Vpravo najdete menší bar. Poslužte si, přijdu hned."

Místnost byla zařízena velice střízlivě - dvě křesla a pracovní stůl. Bar našel brzy, byl zabudován do stěny. Vybral si likér Andromedu s třešňovou příchutí. Nalil si pořádnou sklenici a usadil se do relaxačního křesla. Horečně uvažoval. Neuvěřitelně mu přálo štěstí, podařilo se mu dostat tam, kam chtěl, a toho musí náležitě využít.

Po dvou sklenicích se dostavil Red Carlsen.

"Nedejte se vyrušovat, pane Remline. Jenom bych vám rád ještě jednou poděkoval. Je to štěstí, že jste byl poblíž. Tyhle končiny jsou jinak liduprázdny."

Randall přešel do střehu. Vida, jak je Carlsen podezřavý!

"To jistě. Jsem tu na pár dní a prohlížel jsem si tak trošku okolí. Přiletěl jsem dnes ráno."

"Je to tady velice příjemné. Doufám, že se vám u nás líbí. Co vlastně jinak děláte?"

"No... Právě jsem přiletěl a momentálně sháním nějakou práci."

Red Carlsen sraštil čelo.

"A jaká práce by to měla být?"

"Jsem pilot. Mám nalétáno přes šedesát tisíc hodin. Ale bral bych cokoli, tedy aspoň pro tohle léto."

"Něco bych vám mohl nabídnout," řekl Carlsen a odmlčel se.

Randall se na něj se zájmem podíval.

"Můj osobní pilot Carson bude nejméně měsíc k nepotřebě a někdo ho musí zastoupit. Co říkáte?"

Randall chvilinku váhal. "Je to poněkud nečekané," odpověděl, "ale proč ne. Co mám dělat?"

"Zatím buďte k dispozici Korstackovi. Čeká vás pár letů pro zábavu, případně poletíte pro zásoby. Přidělí vám pokoj v křídle pro personál. Týdně budete dostávat sto dolsů, k tomu stravu a veškeré zaopatření."

"Jsem vám nesmírně zavázán, pane Carlsene," poděkoval Randall a chystal se odejít.

Ale obchodník ho zarazil.

"Ještě moment, pane Remline. Neměl byste u sebe identifikační kartu, aby si vás Korstack mohl zapsat?"

Ověření totožnosti se tedy nevyhne. Bez váhání nabídl pirátovu kartu. Carlsen si ji dlouho prohlížel a Randall pouze doufal, že Tex odvedl dobrou práci.

4

Pokoj, který mu přidělili, byl typický kotec čtyři krát pět metrů se stropem dva padesát, součást dvoupatrové králikárny, která tvořila jižní křídlo usedlosti. Místnost měla velkou postel, stůl a židli. Koupelna byla dobře vybavená a postel pohodlná. Co si víc přát?

Žaludek mu připomněl, že od rána nejedl. Možná by se něco požitelného našlo ve společenské místnosti v přízemí...

Před točitým schodištěm spatřil cosi, co nejdříve považoval za strašidlo. Byla to však jen žena neurčitého věku mezi čtyřicítkou a stovkou. Suchá a kostnatá rašple v modrobílé kombinéze, s obrovským nosem, na kterém seděly starožitné brýle se skly připomínajícími lupu. Sekretářka generála Khova byla proti ní romantická kráska.

Ženská se ho taky lekla, rychle ustoupila a zvedla ruce, jako by se chtěla bránit. Navíc vydávala směšné zvuky. Brzy si však uvědomila, že jí nehrozí nebezpečí, vycenila protézu a jaře pravila:

"Ach! Vy jste ten nový! Ten pitomec Nel mi to řekl pozdě a nemohla jsem vám připravit pokoj, jak náleží. Snažte se k němu chovat šetrněji než vaši kolegové."

"K Nelovi?"

"Ne, k tomu pokoji, mužskej!"

"Jsem John Remlin a slibuji vám, že budu k pokoji co nejohleduplnější."

"To je od vás milé," usmála se. "Můžete mi říkat Manny."

"Fajn, Manny. Neprozradila byste mi, kde bych našel kuchyň? Rád bych před spaním něco zhltl." A bylo po úsměvu.

"Vy mladí jste všichni stejní. Abych vám sloužila ve dne v noci. Večeře je v osm, snídaně v sedm a oběd v poledne. Musí být přece nějaký řád. A předem mi oznamte, když nebudete jíst."

Randall nasadil zkroušený výraz.

"No dobře," slitovala se Manny, "tak pojd'te." Mátoživě nabrala směr k hlavní budově, občas do něčeho vrazila, ale vcelku držela kurz a kuchyň se jí nakonec podařilo najít. "Tady se posad'te," nařídila mu. Systematicky otvírala jednu skříňku po druhé, až konečně našla jakousi konzervu. Chvilí na ni brejlila, aby zjistila, co obsahuje. Obsah ji zřejmě uspokojil, protože ji strčila do trouby a zapnula knoflík.

"Víte," řekla, "musíte na mou malou Jenny dávat pozor. Od té nehody je tak labilní..." Randall rázem zpozorněl.

"Od jaké nehody?"

"Stalo se to před třemi měsíci. Ten zatracený Dan ji vzal na nějaký noční let a..." Zavrzaly dveře.

"Á, tady je ten John Remlin, posel prozířetelnosti!" Muž ve dveřích byl snědý, podsaditý a žoviálně se usmíval. Přišel značně nevhod.

"Kdo je to?" zeptala se Manny a natáhla krk ke dveřím. "Aha, to jste vy, Nele."

"Tak vidím," pokračoval Nel, "že jste se už seznámil s naší hospodyní."

"Ehm... Ano..."

"Nic si z ní nedělejte, zpočátku bývá poněkud zvědavá, ale v jádru je to hodná ženská. A navíc sloužila u Carlsenových už v době, kdy váš otec ani nevěděl, že existuje záchod. Já jsem Nel Tyler, osobní pilot pana Carlsena. Doufám, že se vám bude u nás líbit."

Manny si dál cosi bručela a strčila před Randalla vrchovatý talíř s čímsi, co mohlo být kuřecím ragú, ale taky nemuselo. Detektiv se do toho s chutí pustil.

"Šéf povídal, abych vám píchnul s vyřízením věcí a s ubytováním," vysvětlil Nel a sedl si proti Gardnerovi.

"Jestli potřebujete helfnout s přestěhováním věcí, stačí říct."

Randall si nedělal iluze, ochotný pilot ho měl sledovat. Bylo to nepříjemné, protože zítra v poledne se potřebuje spojit s Texem.

"Ne, děkuji, jenom si seberu zavazadlo a to je všechno. A jak se vede slečně Carlsenové?"

"Díky vám z toho vyvázla bez jediného škrábnutí. Jo, zítra ji vezmete do Corku. Její klub pořádá zápas ve fezpolu kousek na jih od města."

Tenhle sport znal Randall zatím jen z doslechu. Fezové byli obrovští ptáci bez jakékoli inteligence, připomínali pozemské pštrosy, ale měli kratší krk. Cílem bylo umístit velký míč s poutky do koše, přičemž se nesměl držet v ruce déle než pět sekund. Byl to sport dcerušek z lepších rodin a jejich matinky si při něm užívaly babinec.

Už hodinu čekám! Před hodinou mě navelela do helijetu a interkomem mi řekla, že už jde! klel v duchu Randall. Spojení s Texem se nepodařilo. Do Crabarisu se nedostal, a tak do hotelu zavolaal, ale holka v centrále mu tvrdila, že Tex ráno zaplatil a odešel neznámo kam.

Asi se něco stalo, pomyslel si. A pokud mu problémy dělá Carlsen, za chvíli čekají i mě. Dám mu dva dny. A pak z téhle planety padám. Ostatně se mi ani nezdálo, že by ji tam nějak věznili, chudinku. Ten její gangsterský strýc je sice poněkud pánovitý, ale že by chodila s želízky na ruku...

Při letu byla Jenny mnohem veselejší a usměvavější. Na nehodu, o níž se zmínila hospodyně Manny, se ptát neodvážil. Obával se, že je ve stroji odposlech a že zvědavostí by na sebe jen upozornil. Pořád se ho na něco vyptávala, zejména ji zajímala jeho minulost, a Randall měl co dělat, aby se držel těch skrovných informací, které mu poskytl Harper. Nakonec unikal výmluvami, že na to období života nevzpomíná rád a že by o něm radši nemluvil.

"Johne, promiňte, že jsem se zpozdlila. Za minutu jsem u vás," ozval se v kabině její hlas. A za deset minut už lezla do kabiny. "Konečně," vydechla si. "Už nemůžu. Honem domů, než usnu."

"Jistěže, slečno," pronesl Randall co nejironičtěji. "Do půlhodinky jsme tam." Nastartoval a jemně se vznesl.

"Doufám, že jste se tady příliš nenudil," žvatlala. "To víte, tyhle schůzky jsou strašná otrava, ale strýc si myslí, že jsou užitečné pro budoucnost." A dodala: "Zřejmě pro jeho budoucnost."

Let pak pokračoval mlčky. Vznášeli se nad zalesněnými pahorky kolem hlavního města. Potom rovina ohlásila blízkost pobřeží.

"Přistaňte mi na pláži," požádala ho. "Ráda bych se nadýchala mořského vzduchu."

"Ale Nel mi nařídil, abych se neodchyloval od letové dráhy."

"No tak, aspoň na pět minut," škemrala a dělala na něj oči.

"Tak dobře," zabručel, aby se neřeklo. "Ale nebudete se od stroje vzdalovat. Kdyby se vám něco stalo, strýček mě nechá zaživa pitvat tím svým androidem."

"Co by se mi mělo stát? Tamhle, vidíte? Tam, jak je ta velká duna."

Helijet přistál dvacet metrů od břehu. Jenny ani nečekala, až zhasne motor, vyskočila a roztáhla paže do větru.

"Pojďte se trošku projít, Johne," vyzvala ho. "Nemáte chuť se vykoupat?"

Byl z toho trochu rozpačitý, ale nakonec se zul a přidal se k ní. Šli asi sto metrů po pobřeží a potom si sedli do teplého písku.

"Jen klid, Johne, chodívám sem často, tady nic nehrozí. Víte, že se s vámi cítím tak nějak zvláštně v

bezpečí? Je to něco úplně jiného než s tím surovcem Carsonem."

"Manny mluvila o nějaké nedávné nehodě. Bylo to vážné?"

Dlouze na něj pohlédla a potom náhle ledovým hlasem pronesla: "Strýc vám jistě řekl, že jsem při té nehodě ztratila paměť. Už si nevzpomínám na místo ani na okolnosti, za jakých k ní došlo. Probrala jsem se tady a v hlavě jsem měla prázdno. A protože vás požádal, abyste si to ověřil, můžete mu vyřídit, že se to nezlepšilo a že si nevzpomínám, co se na Stanici stalo."

"Na Šestačtyřicítce?" podivil se Randall.

"Víte moc dobře, že mě tam před třemi měsíci našli v bezvědomí. Pouze si ověřujete, jestli se nějak nepřeknu."

"Ale ne! Přisahám vám, že mě nikdo o nic nežádal."

Jsem jenom asi příliš zvědavý, to je všechno."

"Ve vaší situaci," řekla suše, "čím méně víte, tím větší máte naději na přežití."

"Vím, čím se váš strýc zabývá. Slyšel jsem nějaké řeči."

"Takže jste stejný jako ostatní. Poletíte na Stanici..."

Takže Šestačtyřicítka se pořád používá... Kdyby to jen věděl Tex!

"Ne, ne, ne!" vykřikla náhle. "Už nikdo na tu planetu nesmí. Ne!"

Randall se polekal. Ta holka je úplně uzlíček nervů, pomyslel si, ale využil situace, vzal ji do náruče a konejšil ji.

"Promiňte," vzlykala. "Asi mě považujete za cvoka. Jako Myriam a doktor Patterson."

"Kdepak, to v žádném případě," řekl a v duchu si pomyslel, že by rád věděl, oč vlastně jde. Váhal, zda jí má říct o Texovi. Jestli skutečně trpí ztrátou paměti, potřebuje lékařský dohled, takže tady je jí zatím nejlépe.

"Už několik měsíců," svěřila se mu, "ve mně pouhá zmínka o Stanici vzbuzuje strach. Vím, že mě tam našli jako malou holku a nikdy jsem si z té doby na nic nevzpomněla. Je to hrozné, John, ten pocit, že jste nějaký čas nežil... Nebýt několika přátel, nemohla bych začít žít normálně. Kdykoli na to místo pomyslím, jako by mi jakási ledová ruka sevřela žaludek. Nevím, proč bych se tam měla vracet. Nikdo by tam už neměl létat..."

"Myriam je ona žena, která vás včera odvedla?" zeptal se, protože usoudil, že nebude na škodu změnit téma.

"Ano. Pěkná zmije. Jednou se jí za ty injekce pomstím. Budu do ní vrážet tupou jehlu, dokud nezařve, mrcha."

Prudce potřásla hlavou a Randall si všiml, že stále má onen jantarový přívěsek, o kterém mluvil Tex.

Zvolna k němu nachýlila hlavu. "John, slibte mi, že mi pomůžete."

Obličej byl blízko, nesmírně blízko. Randall vnímal, jak ztrácí sebevládu. Ve chvíli, kdy zavřel oči, ozvaly se motory.

"To je Korstack," řekla vztekle. "Nerad čeká."

Nedaleko nich svižně přistál helijet a z něj vyskočil android.

"Zapomněla jste na kúru, slečno Carlsenová," pravil kovovým hlasem. "A dobře víte, jak strýci na tom záleží."

"V pořádku, Korstacku, vyhrál jste. Už se vracíme..."

"Poletíte se mnou. Pan Remlin se zatím může odhlásit z hotelu. A zítra ho pan Carlsen bude potřebovat celý den."

Randall na ni povzbudivě mrkl a nechal ji s androidem odejít. Tohle vyrušení mu vlastně přišlo náramně vhod...

5

Slunce zrovna zapadalo za hory a zalévalo astroport posledními paprsky. V této subtropické oblasti se stmívalo rychle a na obloze se už rozsvěcely hvězdy. Přes obzor přejel jakýsi jasnější bod. To se blížila pravidelná linka.

S burácením unavených motorů přistála na astroportu. Za pár minut se na boku otevřely dveře a vysunuly se schůdky. Ve dveřích se tísnilo nedočkaví cestující. Pod schůdky už čekali dva policisté, aby provedli

běžnou kontrolu.

O tři sta metrů dál mezi parkujícími loděmi zas netrpělivě čekal Tex Harper, až roboti loď vyloží. Snadno unikl celníkům, ale teď se ještě musí dostat z astroportu.

Přes rameno měl jen malý lodní pytel a v něm náhradní kombinézu, toaletní potřeby, pár drobností a hlavně malou laserovou pistoli, bez které neudělal ani krok.

Trans táhnoucí vozíky se zavazadly se blížil k Harperově lodi.

Harper zvedl poklop bezpečnostní šachty a zalezl do ní. Když vlak přejížděl nad ním, prudce se odrazil a podařilo se mu zachytit se mezi druhým a třetím vagónem. Zkušenou rukou nahmatl tlačítko, podlaha se otevřela a nabídla mu těsný prostor.

Za pár minut skryš opustil. To už byl v temném skladu. Protáhl se ven a znovu si hodil pytel přes rameno. V té chvíli na druhém konci skladu zaskřípaly dveře. V nich se ukázala postava jakéhosi shrbeného muže ve staré kombinéze a s termickou pistolí u boku. Tex sundal ruku z pažby a jeho protějšek zvedl ruce a sepal dlaně. Bylo to poznávací znamení pašeráckého cechu. "Tex Harper!" vydechl.

"Hans Gruber! Ty prevíte stará! Jak dlouho jsem tě vlastně neviděl? A co děláš tady?"

"Já? Gilda mi dala vědět, že někdo přibude, a já byl zvědavěj, kdo to bude. Je vidět, že už dávno nejsi v gildě. Tahle metoda se už pět let nepoužívá. Ti noví to mají radši pohodlnější."

Tex ho objal a řekl: "Vůbec jsi se nezměnil." Hans se pousmál. "Ale jo. Shodil jsem dvacet kilo a smrskl se o pět centimetrů. Ale ty vypadáš ve formě. Víš co? Zvu tě na panáka. Kousek odtud je správněj podnik, kde stern teče proudem a holky nedělaj ciráty."

O několik minut a několik sternu později si vyprávěli o svých kouscích a přeháněli. Podnik byl tmavý, páchl lacinými kořalkami a cigaretami z Venusie. Tex a Hans si vybrali stůl v zadním rohu, odkud mohli pozorovat všechny hosty. Staré zvyky se jen tak nezapomínají.

V pět odpoledne tu ještě nebylo nijak rušno, pár astronautů se snažilo opít, pak tam seděla nějaká dvojice a mezi stoly se vlnila číšnice příjemných tvarů. A ještě tu byli tři mladíci oblečení podle poslední nekonformní módy, kteří hráli jakousi videoneuronickou hru.

Jeden z nich, černovlasý obr v červené bundě z imitace kůže, si vyhrnul pravý rukáv, aby každý viděl jeho kybernetickou ruku.

Gruber měl radost ze setkání, objednával stern za sternem a povídal, ale Tex ho poslouchal jen jedním uchem. Sedmnáctý stern Hanse už přece jen poněkud zmohl.

"...Čtrnáct hodin jsem pilotoval, víš, a nejdřív jsem si myslel, že je to, víš, jen taková magnetická bouře, že jo, ale ne, on to byl magström a nešlo z něj ven, že jo, čtrnáct hodin, ti povídám, jsem to držel, no a abych to zkrátil, tak jsem se pak z toho dostal a musel jsem nouzově přistát na Terranii XXII a byl to zázrak, že jsem z toho vyváz. No a od ty doby jsem na tyhle planetě v předčasném důchodu."

Onen obr s titanovou rukou, který vypadl ze hry, požádal Grubera trochu nevybíravými slovy, jestli by nemohl mluvit tišeji, jinak že uvidí.

Hans ho klidně vybědl, aby mu blíž popsal, co uvidí. Nato obr zrudl jako jeho bunda a přistoupil k jejich stolu. K němu se přidali i zbývající dva.

Tex se pokoušel situaci zklidnit a chlácholivě zvedl ruce. Červené bundě se to nelíbilo. Mladík netušil, že ten muž neurčitě věku se před lety podrobil zásahům, které mu zvýšily sílu a rychlost reakce ve chvílích stresu. Otočil se na něj, rozmáchl se...

Jenže v tu chvíli Tex vyskočil a v ruce měl pistoli. Obr ztuhl a tupě civěl na hlaveň.

"Hansi, asi půjdem," vybědl Tex kamaráda. "Nerad bych, aby mě tito pánové přinutili být zlej." Hans pracně vstal.

Frajer v červené bundě byl nepřičetný vzteky. On, nejnebezpečnější řízek na téhle planetě, a zesměšní ho nějaký dědek! Přimhouřil oči a rozhodl se jednat. Chtěl titanovou pěstí srazit ruku s pistolí, ale v polovině gesta se mu do žaludku zaryla špička Texovy boty a potom mu do obličeje narazila deska stolu, která ho odhodila tři metry daleko. Zastavil se až o výčepní pult a mohl začít uvažovat o návštěvě zubaře.

Hans však nezůstal stát nečinně. Díky letitým zkušenostem ještě stačil ze startujícího stolu sebrat obě sklenice. Zbývající dva mladíci při pohledu na pistoli usoudili, že bude lepší udělat čelem vzad a opustit podnik co nejrychleji.

Do lokálu vstoupili dva uklížeči roboti a pochroumanou červenou bundu odtáhli. Tex klesl na židli, byl celý rudý, stěží popadal dech a srdce mu tlouklo jako zběsilé. S povděkem přijal od Hanse zachráněnou skleničku a vypil ji na ex.

"I v sedmdesáti máš jistou ruku," řekl obdivně Hans.

"To snad," odpověděl hořce Tex. "Ale býval jsem rychlejší a taky jsem se pak dřív vzpamatoval. Asi už stárnu."

"Co tě nemá! Byl jsi skvělejší!" chlácholil ho Hans a změnil téma. "Tak mě napadá... Co tady vlastně děláš? Nějaký trable?"

"Zatím ne, ale brzo přijdou. Pamatuješ si ještě na Jenny? No přece na tu Carlsenovu holku."

Hans svraštil obočí. "Aby ne! Vytáhlš ji přece ze Šestačtyřicítky a teď žije u strýce. Občas mě navštíví. Asi před čtyřmi měsíci měla nějakou nehodu, ale prý je to všechno už v pořádku. Sice jsem ji teď nějakou dobu neviděl, ale to nic neznamená."

"Tím si zas nejsem tak jistej. Mám takovej pocit, že strýček té nehody zneužívá k tomu, aby ji zbavil svéprávnosti."

Hans si hvízdal.

"Jestli ti jde o tohle, tak se připrav na trable, a pořádný. On ten Carlsen je jedním ze zdejších kmotrů a k tomu ten nejhorší. Jede tak trošku ve všem, ale hlavně kšeftuje s lapisem oniris. Nikdo neví, jak ho sem dostává. To tajemství si žárlivě střeží. Být tebou, vůbec bych se do toho neplet."

"Viš, nudilo by mě umřít na Terranii XXXVI. Sám uvidíš, že za rok bys dal nevimco, abys mohl zase létat."

"Možná. Ale nemáš šanci. Carlsen má celou armádu zabijáků, a dokonce nějak sešteloval roboty, aby taky zabíjeli."

"Ale já nejsem sám," usmál se Tex. "Vzal jsem si na pomoc takovýho mladíka. Nějakej Randall Gardner, je to sice ještě citlivka, ale nevede si zas tak špatně."

"Dejme tomu, ale stejně jsi pošuk... No, když to půjde, pomůžu ti taky."

"Díky, Hansi. Jen tak mimochodem... Nevíš, kterej doktor má teď Jenny na starosti?"

"Patterson. Velice žádaný. Je to ten nejlepší neuropsychiatr. Má kliniku asi sto kilometrů od města. Proč?"

"Jen tak. Možná by stálo za to ho navštívit."

6

Pokoj byl sice uklizený, ale ten, kdo ho prohledával, si nedával přílišný pozor. Prádlo nebylo tak urovnané, jak je zanechal, a zmizela pistole.

"To určitě ten zatracený android," zavrčel Randall. Měl sto chutí se sebrat, vrátit se do Carson City a odletět. Pouze dvě věci mu v tom bránily. Přítel Tex a touha rozmontovat androida na součástky. A pak možná i jedna dívka a jedna pustá planeta.

Všiml si, že videofon poblikává. Má nějakou zprávu. Jestli to volal Tex, tak Carlsen ví všechno. Stiskl tlačítko a rozsvítila se obrazovka. Vzkaz byl starý asi dvě hodiny.

"Pane Gardnere, tady je hlídací služba Mauser. Vaši loď jsme zaparkovali na dva týdny, jak jste požadoval, a roboti provádějí údržbu. Najdete ji na terminálu B 2, stání 12. Přejeme příjemnou dovolenou."

Randall v duchu zajásal. To se Texovi povedlo! Objednal na astroportu hlídací službu a nařídil jim, aby mi co nejdřív zavolali do hotelu. Určitě to byl on. Jenže loď údržbu nepotřebuje. To by mohlo znamenat, že je buď v nebezpečí, nebo na dobré stopě. Bezprostřední nebezpečí to určitě nebude, když objednal hlídání na dva týdny.

Sebral věci a rozhodl se, že se vrátí ke Carlsenovi. Domovní prohlídka je u Carlsena zřejmě běžná rutina a Remlin by to jistě považoval za normální. Lepší bude vrátit se a doufat, že Carlsen ještě nepojal podezření.

Randall letěl nad vesničkou Rock Beach, díval se na lány obilí, potom měl pod sebou les, který prudce končil u jakéhosi pohoří. Toulal se pohledem po zasněžených vrcholcích a zelených dolínách. Pak si všiml dvou tmavých bodů, které létaly kolem jednoho štítu. Na první pohled to vypadalo na dva obrovské

ptáky. A vtom zamířili k němu.

Zamrazilo ho. Takže Carlsen není žádný hlupák a Texe dostali. To nejsou jen tak nějaké opeřenci, ale stíhací automaty a zcela evidentně jsou naprogramovány na něj. Už viděl válcovitý tvar, krátká křídla a oválné hlavy s černými hlavními laserových děl.

Neměl zbraně, mohl jedině prchat, ale nikoli daleko. Prudce strhl stroj k zemi. První laserová dávka minula průhlednou kopuli o dvacet centimetrů. Automaty už upravily kurz a začaly ho pronásledovat. Kličkoval, aby je zmátl, a sám měl co dělat, aby takovou pilotáž zvládl.

Potom se ozval výbuch, Randall zaklel a na palubní desce se ukázalo hlášení, že přišel o jeden motor. Další otřes.

Za motorem se vydal i kus pravého stabilizátoru.

Automaty byly od něj už jen dvacet metrů. Odhodlal se k zoufalému činu a prudce zabrzdil. Jeden stíhač se už nedokázal vyhnout srážce a zajel do zadního signalizačního světla. Naštěstí nevybuchl a řítit se k zemi. Druhý jen škrtl o plášť, po chvíli se otočil, hnal se na něj a pátil ostošest.

Jeho helijet ztratil výšku a klesal mezi hory daleko od údolí. Automat zachovával stejnou výšku.

Randall vyhnal jediný pohon na maximum a rozletěl se na stíhače. Už se blížila srážka, ale vtom automat prudce uhnul a narazil do skály.

Ozval se výbuch a dolů se řítilo kamení.

Randall zajásal. Podařilo se mu je vyřadit oba a beze zbraní! To by mu kluci ze Služby nevěřili. Nabral výšku a začal zjišťovat škody. Poslední dávka, kterou dostal, zlikvidovala čelní sklo a částečně zničila panel. Fungovalo už jen záložní řízení, ale jen z posledních sil a dosti neochotně.

V té chvíli zavřel interkom. Zapnul obrazovku a s překvapením na ní spatřil Carlsena.

"Gratuluji, pane Remline! Jste skutečně lepší, než jsem čekal. Beru vás. Hned jak přistanete, stavte se u mě." Na odpověď nečekal a přerušil spojení.

7

Křižník Vesmírné policie se zmaterializoval dvacet tisíc kilometrů za malým měsícem Terranie XXII. Byl to ten nejmodernější typ, nesl tři bojové čluny a měl dostatečný počet termonukleárních střel na zničení menší planety. Pýcha admirality.

Vesmírná policie měla jen dva křižníky této třídy a stát se velitelem jednoho z nich, to byl už úspěch.

Plukovník Nerdanyl toho úspěchu dosáhl.

"Křižník Vega se stabilizoval na maskované oběžné dráze," hlásil navigátor. Znamenalo to, že je z Terranie XXII prakticky nezaměřitelný.

"Skvělé," odpověděl Nerdanyl a obrátil se k mladičkému důstojníkovi.

"Poručíku Reinere, vyšlete na měsíc pozorovací sondu a dvě sondy nad rovník Terranie XXII. Chci mít přehled o všech lodích, které přilétají a odlétají."

"Rozkaz, pane!" vyštěkl poručík.

Každý muž na Veze byl hrdý, že na ní může sloužit. Nejvyšší místa se zasazovala, aby na ní mohl sloužit ten či onen, ale admirál Neuman na výběr posádky dohlížel osobně. Posádka se vybírala výhradně podle služebních záznamů. Nerdanyl byl bývalý Neumanův pobočník a zpracovával Neumana tak dlouho, až mu svěřil velení.

Jeho kariéra byla ostatně bez poskvrny. Jako poručík 1. galaktické se zúčastnil bojů za denebské krize. První loď mu svěřili ve třiceti pěti a byl pověřen dálkovým průzkumem. O pět let později, to už objevil řadu světů, kterých se ujala buď všemocná Společnost pro galaktickou těžbu, nebo Služba pro dohled nad primitivními planetami, byl převelen na admirality k Neumanovi. Nebyl to však člověk, kterému by šlo výhradně o velení tak skvělé lodi, zároveň hodlal svěřený úkol splnit co nejlépe.

"Kapitáne Manchuso a poručíku Riemanne," řekl a vstal, "pojdte se mnou do zasedačky. Musím vás informovat o cíli mise."

O několik okamžiků později pokračoval:

"Jak jistě, pánové, víte, Pozemská unie zvolna umírá na lapis oniris, který se nebezpečně šíří nejen mezi mládeží, ale i mezi elitou Země."

Za zády se mu rozsvítila obrazovka a na ní se objevil zvláštní, duhově zbarvený kámen.

"To je náš nepřítel," pokračoval. "Když se tohle svinstvo vystaví klasickému bílému světlu, vydává zvukové a světelné vibrace, které mají na člověka hypnotický vliv. Nejdříve se ukáží obrazy z podvědomí, vždy příjemné, často erotické. Časem si na kameni vybudujete závislost a začínáte se uzavírat do sebe. Vize jsou stále dokonalejší, hotové trojrozměrné filmy, a realita je vedle nich nuda." Důstojníci na sebe letmo pohlédli. To všechno přece vědí a nechápali, co s tím mají společného. Tohle se týká výhradně planetárních bezpečnostních složek, ne Vesmírné policie. "Pánové," pokračoval Nerdanyl. "To, co vám nyní řeknu, spadá pod stupeň utajení D a v žádném případě se to nesmí dostat ven. Jasně?" Podřízení přikývli a plukovník Nerdanyl se posadil. "Před padesáti lety narazila Pozemská unie při své expanzi na Denebany. Bylo to poprvé, co jsme se setkali s mimozemšťany, kteří byli zhruba na stejné úrovni jako my. Oni stejně jako my nutně potřebovali suroviny a kvůli jakési planetce, jejíž jméno jsem už zapomněl, vypukla válka, která přinesla oběma stranám velké ztráty. Vzhledem ke vzdálenosti mezi námi a Denebany se velice drahé expedice omezovaly na rabování periferních planet. Měsíc co měsíc celé soustavy měnily stranu. Jiné zas zůstaly opuštěny a bez zdrojů. Asi deset let trval zlatý věk pirátství a pašeráctví. Nakonec, asi před třiceti lety, byl podepsán mír." Nerdanyl si odkašlal.

"Ale vraťme se k lapisu oniris. Ty kameny se objevily na Zemi asi před čtyřiceti lety. Zpočátku v malém množství. Tenkrát se jednalo jen o okrajový jev a můžu říct, že jsme ho zvládali.

Nyní se dostávám k bodu, o kterém jste zatím neslyšeli. Za války Vesmírná policie věnovala této nové droze mimořádnou pozornost a zkoumali ji naši nejlepší specialisté. Na nic by nepřišli, kdyby... Na jedné válečné lodi byl přistižen voják, jak se snaží při subprostorovém letu otevřít hlavní přechodovou komoru."

"Ale ty jsou v subprostorové fázi přece hermeticky uzavřené," nadhodil Riemann.

"Právě to bylo na tom překvapivé. Ten voják to věděl. Když ho přistihli, ustavičně tvrdil, že se musí podívat ven, a přitom každý ví, že při subprostorové fázi letu venku není vidět NIC... Když v jeho kajutě našli lapis oniris, předali případ rozvědce, ta to zadala počítači a zjistila cosi podobného v palubních záznamech. Na nedávno otevřené kódované frekvenci pro subprostorovou komunikaci jeden operátor řekl druhému něco jako 'jdi se podívat ven, jestli tam jsem'.

Rozběhly se testy a zjistilo se, že lapis oniris působí na mozek, takže se stává výjimečně citlivým na určité gama signály, které pak pozměňuje..."

Manchuso na Riemanna překvapeně vytřeštil oči. "To je ale neuvěřitelné. Ty kameny byly tedy subprostorový přijímač. Kdyby se tento jev rozšířil víc, Denebanům by ve vhodné chvíli stačilo vyslat signál a..."

"No právě. A proto jsme se ještě víc snažili zabránit pašování do naší soustavy. Myslím, že se nám to na čas podařilo a nikdo už na těch citlivých frekvencích nevysílal. Když válka skončila, s lapisem jsme bojovali dál, ale zřejmě nepříliš úspěšně. Už je dávno po válce, ale lapis oniris se pašuje pořád. Máme podezření, že ho dodávají Denebané.

Naše mise je tedy následující: Zjistit, zda lapis oniris skutečně prodávají pašerákům Denebané. A pokud ano, zdroj zlikvidovat. Máme informaci, že možný zdroj je v této soustavě, a proto tady začneme."

"Ale proč na to poslali Vagu?" zeptal se Riemann. "Několik bojových člunů by bylo mnohem nenápadnějších."

"Poručíku, chci tu verbež dostat, a ne ji zahnat někam jinam. Takže, pánové, všichni na svá místa. Každé dvě hodiny vyžadují hlášení o provozu na Terranii XXII - a taky mi zjistěte možná místa předávání lapisu."

Důstojníci různě pozdravili a odešli. Plukovník stál u okna a hleděl na zbrázděný povrch měsíce.

8

Klinika doktora Pattersona měla výjimečně příznivou polohu; stála poblíž pláže, dobrých dvacet kilometrů od dopravního ruchu, v rozlehlém parku, který hraničil s lesem. Bylo to prostě ideální místo, kde lze najít nebo znovu najít klid. Pozemek ohraničovala cihlová zeď posílená silovým polem.

Tex Harper vystoupil z pronajatého transu a došel k elektronickému vrátnému. Před ním se zmaterializoval hologram - kníratý stařík v zelené kombiněze, který na něj nevrle pohlédl.

"Co chcete?" zeptal se.

"Mluvit s doktorem Pattersonem. Jsem Harper, novinář."

Stařec chvíli váhal a potom sáhl po vysílače.

"Nehýbejte se, zjistím, jestli vás pan doktor může dneska přijmout."

Za pár minut se hologram opět rozsvítil, silové pole se zavlnilo a rozpadlo.

"Jděte k hlavní budově a někdo vás bude čekat u vchodu." Tex kývl na znamení díky a zvolna vjel transem do aleje.

Cekala ho tělnatá ošetřovatelka, která připomínala pochodující ledničku.

"Tudy, pane Harpere."

Prošli prázdným sálem a Harper upíral oči na její pozadí, které v něm z neznámých důvodů vyvolávalo vzpomínky na arkturské modré medvědy.

U jedné dveří se zastavila a bradou mu naznačila, aby vstoupil.

Pattersonova pracovna byla zařízena postaru, působila uklidňujícím dojmem. Okno mělo skutečné záclony a za ním byly vidět stromy podobné pozemským borovicím.

Doktor seděl za stolem, jehož jedinou okrasou byl počítač s třírozměrnou projekcí. Byl velký a štíhlý a podle prokvetlých skrání mu mohlo být padesát. Měl živé černé oči, husté obočí a malou bradku. Jako by z oka vypadl ctihodnému doktoru Freudovi.

Pěstěnou rukou ukázal na křeslo a Tex se posadil.

"Pane doktore, právě píšu článek o ztrátě paměti a doslechl jsem se, že jste měl řadu velice zajímavých případů. Rád bych udělal rozhovor s jednou z vašich pacientek, s Jenny Carlsenovou. Bylo by to možné?"

"Jsem vázán lékařským tajemstvím, pane Harpere, takže vám toho příliš neřeknu. Starám se o Jenny na žádost jejího strýce už deset let," odpověděl Patterson melodickým hlasem.

"Léčí se v současnosti?"

"Jistěže, stále ještě nenabyla všech duševních schopností. Zřejmě jste slyšel o její nedávné nehodě."

"Ano, prý něco s dekompresí na lodi pana Carlsena. Je to tak?"

"Přesně tak. Od té doby pravidelně ztrácí paměť." Patterson se už nějakou chvíli upřeně díval na něco za Texem.

Cosí v lékařově hlase vyvolalo v pašerákově podvědomí poplach. Prudce se vrhl vpřed, ale pozdě! Do zátylku dostal strašlivou ránu. V hlavě mu vybuchla tupá bolest, před očima se mu rozstříkly myriády hvězdiček a potom ztratil vědomí.

Probral se v místnosti s polstrovanými stěnami, osvětlené matnou koulí, která se vznášela u stropu. Uprostřed stál stůl. Ležel na úzkém a tvrdém lůžku u stěny. Konstatoval, že na nohou má magnetická pouta a ta jsou uchycena k plastotitanové desce v nohách lůžka. Aby se osvobodil, potřeboval by laserovou pilu. Na opačné straně místnosti bylo rovněž lůžko a na něm spokojeně chrápal jakýsi muž. Tex si osahal bolavou hlavu a nahmatal dvě boule. Na sobě měl jakousi starou kombinézu. Jeho oblek mu sebrali a s ním i obsah jeho kapes.

Začal rvát na celé kolo a zmítal sebou v bláhové naději, co kdyby se těch pout přece jen zbavil.

Nakonec to celý zpocený vzdal. Muž na protějším lůžku spal jako zabitý a místnost byla zřejmě zvukotěsná.

Dlouho nehybně ležel a civěl na vznášející se světelnou kouli. Potom zaznamenal jakýsi zvuk.

Onen tajemný spáček se začal hýbat. Byl to pozemšťan a rozhodně nebyl ve skvělé formě. Zdálo se, že je ještě mladý, ale byl nepřírozeně vyzáblý. Mrtvolný obličej byl zbarvený do tmavožluta a měl obrovské oči.

Tex na něj zavolal, ale soused mu nevěnoval nejmenší pozornost. Když na něj onen muž po chvíli náhodou pohlédl, Tex si uvědomil, že je to silně závislý narkoman.

Narkoman sebou začal zmítat, aniž by věnoval pozornost tomu detailu, že je rovněž připoután za kotníky, cosí nesrozumitelného si mumlal a potom náhle ochabl.

V podlaze mezi lůžky se otevřel poklop a v něm se ukázala černá krabíčka. Zvolna se vznášela na antigravitační plošince a blížila se ke světelné kouli, jejíž svit nabýval na síle. Potom se krabíčka otevřela

a ukázal se lapis oniris.

Ozářený krystal začal vydávat vibrace, které okamžitě zaútočily na psychiku obou pozemšťanů. Harper věděl, že zavřít oči mu nijak nepomůže, protože záření zasahovalo přímo mozek a aktivovalo centra rozkoše. Sebral veškerou vůli, snažil se soustředit na nejpůsobivější okamžiky svého života, hlavně nepodlehnout, jinak bude za chvíli stejně závislý jako jeho společník v cele. Připadalo mu, že boj trvá už několik hodin. Celý zpocený nakonec sledoval, jak se krabíčka zase zavřela a zajela do podlahy. Jeho společník se rozvaloval na lůžku a slintal blahem.

Netrvalo dlouho, ode dveří se ozvalo bzučení a magnetický zámek se vypnul. Do cely vešel doktor Patterson a s ním obrovský Albiřan, rozložitý jako gorila, ale mnohem ošklivější. Kolos byl v bílé ošetřovatelské kombinéze. Obličej měl samou jizvu a rozplácly nos. Zřejmě se často pere, pomyslel si Harper.

Patterson došel k Texovu lůžku a hleděl na něj s neskrývaným zklamáním.

"Co znamená tahle komedie?" vybuchl Harper. "Okamžitě mě pusťte! Šéfredaktor ví, že jsem tady na reportáži, a brzy mě bude shánět."

"Jen klid, klid, nebo vám Tony nasadí kazajku," zasmál se lékař a ukázal na Albiřana. Potom pohodil bradou k druhému pacientovi.

"Zajímá vás se o ztrátu paměti. Tady Sam Perkins je skvělý příklad. Ukradl s tou vaší děvenkou kufřík se čtvrt milionem dolů a tvrdí nám, že neví, co s nimi udělal. Chytli je společně. Byl samá krev, ale žil. Ujišťuji vás, že po několika seancích byl k nezastavení. Ale blábolil samé nesmysly. Tvrdil, že se prý stěny rozestoupily a že na něj zaútočili vlkodlaci a kufřík mu sebrali. Myslím, že víc z něj nedostaneme. Je v kritickém stavu a stěží přežije noc." Doktor Patterson se zamyslel.

"Zajímalo by mě, jak budete za pár měsíců vypadat vy. Máte už svůj věk, nejste žádný vazoun, ale při první seanci jste odolával až příliš dobře. Asi vám dáme něco na uklidnění."

"Okamžitě mě pusťte! Tohle musí být nějaké nedorozumění. Mám přátele na nejvyšších místech."

"Spadla klec," řekl psychiatr klidně. "Vím velice dobře, kdo jste, pane Harpere. Ubohý pašeráček, kmotříček slečny Carlsenové."

Harperovi ztuhly rysy. Nedělal si iluze o tom, co ho čeká.

"Jste trnem v patě mému příteli Redu Carlsenovi, a tak mě požádal, abyste zmizel. Ale nejdřív mi odpovíte na pár otázek. Pan Carlsen by vám je rád položil osobně, ale bohužel je zaneprázdněn."

"Nějakým svinstvem určitě," procedil Tex Harper mezi zuby. "Nic ti neřeknu."

Patterson si jen vzdychl a pokynul gorile. Šereda vytáhl z kapsy krabíčku a dvě injekční stříkačky a položil je na stůl.

"Jednu píchne rovnou," nařídil mu doktor, "druhou má na ráno. Je starý a nechci, aby zemřel příliš brzy."

Když se Tony sehnul, aby ho uchopil za paži, Tex mu vrazil jednu pěstí do brady.

Albiřan nehnul ani brvou a vrhl se na něj. Zavalil ho, znehybněl, potom mu píchl injekci.

Tex sebou trhl a celý se rozklepal.

Albiřan ho pustil a usmál se na něj.

"Nemáš šanci, dědku," řekl. "Tady jsem nejsilnější já. A jestli se nezklidíš, budu moc, moc zlý."

Patterson si znovu vzdychl a podíval se na hodinky.

"Slyšel jste, Harpere. Doporučoval bych vám trochu vstřícnosti. Další seance s lapisem bude za hodinu a já doufám, že vám prospěje." A odešel i s obrem ošetřovatelem.

Za několik minut měl Tex pocit, že se propadá do podivné mlhy, točila se mu hlava a zvedal žaludek, ale zvláštní chemie jeho těla, kterou kdysi získal díky různým drogám, se už dala do práce.

Nakonec jeho metabolismus zvítězil a Texovi se zdálo, že se probouzí ze zlého snu. Ale když se z podlahy vynořil krystal, byl pořád ještě dost slabý.

Vlny vycházející z kamene mu bušily do mozku. Tex měl pocit, že mu hlava exploduje jako granát. Chtěl řvát, ale jako by mu zdřevěněl jazyk, jenom blábolil. Vnímá, jak se ho krystal zmocňuje, hlavu měl vycpanou vatou a bolest pomíjela. Čas ztrácel na významu, a když krystal konečně zajel do podlahy, pašerák upadl do hlubokého spánku, v němž ho pronásledovaly zlé sny.

Následujícího dne se cítil zcela vyčerpaný. Dobrou půlhodinu mu trvalo, než se aspoň trochu vzpamatoval.

Sam Perkins na vedlejším lůžku se nehýbal. Pašerák natahoval uši, ale neslyšel ani jeho dech. Podíval se na muže pozorněji a všiml si, že má u uší zaschlou krev. Patterson měl pravdu. Sam noc nepřežil.

Texe to značně znepokojilo. První dávku záření snášel už dost špatně a s hrůzou se ptal, kolik jich tak vydrží. Dvě? Tři?

A na stole čekala další injekce.

Ne, nesmí se vzdát! Posadil se, zaťal zuby a oběma rukama popadl pouta na nohou. Zatáhl ze všech sil. Nakonec to celý zpocený vzdal a padl na lůžko. Ještě vztekle udeřil pěstí do měkké stěny.

Vší silou se bránil panice a v duchu si probíral to minimum možností, které mu zbývalo. V nohou postele byla zásuvka. A tu ho něco napadlo.

Natáhl ruku, co mohl nejdál, a podařilo se mu sebrat injekční stříkačku. Uhodil s ní o kraj lůžka, až se ukázaly její vnitřnosti. Zuby odtrhl plastik a vyrval z injekce drátky. Ty pak omotal kolem kostky, která chránila generátor pout.

Do smrti nezapomene na to, jak se nohama snažil dostat dva dráty do zásuvky. Zkoušel to desetkrát, dvacetkrát a pořád měl strach, že se ten kingkong každou chvíli ukáže ve dveřích. Už se skoro nervově hroutil, když se mu to konečně podařilo.

Blýsklo to, Tex dostal ránu, od kotníků se šířil zápach spáleniny a po něm následovala palčivá bolest.

Něco cvaklo, pouta povolila a konečně měl nohy volné.

Cítil se naprosto vyprázdněný, zpocený byl jako myš a levý kotník ho ukrutně bolel. Ale poprvé v životě byl rád, že se vzbudil tak brzy ráno.

Cela byla samozřejmě zamčená. Zámek byl sice relativně starý model, ale šel otevřít jedine přiložením správného palce. Pro jistotu si vyzkoušel pevnost dveří a několikrát do nich naběhl. Ani se nezachvěly.

Nezbývalo tedy nic jiného než si počkat na toho primáta.

Rozhlédl se po místnosti. Jediné použitelné zařízení byl stůl. Urazil mu nohu a přisunul ho ke zdi, aby poškození inventáře nebylo patrné na první pohled. Potom stáhl z mrtvého Sama horní díl kombinézy, stočil jej, položil na své lůžko a přehodil přes něj příkrývku. Když byl hotový, postavil se zády ke zdi u dveří. Nezbývalo mu nic jiného než čekat.

Konečně se na chodbě ozvaly kroky a zámek zavrčel.

Tony udělal dva kroky do cely.

Tex se rozmáchl a spustil mu na hlavu nohu od stolu. Tony zareagoval až neuvěřitelně rychle a noha dopadla na rameno. Obr zasténal, ale to bylo asi tak všechno.

Jednou rukou Texe odstrčil. Tex ho dvakrát udeřil do obličeje a rozbil mu nos. Vystříkl gejzír krve a gorilu napůl oslepil.

Tony zařval vzteky a zaútočil. Tex hbitě uskočil a při té příležitosti ho praštil do pravého kolena.

Normální člověk by měl po takovém úderu koleno napadrt' a šel by k zemi, jenže Tony byl zřejmě z plastotitanu. S chutí se na pašeráka vrhl.

Tex kmital nohou od stolu takovou rychlostí, že se pohyby nedaly snad ani postřehnout, a měnil obrův obličej v krvavý prejt.

Zmáhala ho únava a výsledek pořád nikde. Gorila ho zatlačovala stále víc ke stěně.

Tex vsadil vše na jednu kartu. Předstíral, že chce obra udeřit do obličeje, ale místo toho mu dřevo vrazil mezi nohy. To zabralo, ale ne dostatečně. Tony ho popadl a drtil mu žebra. Tex se mu z posledních sil zakousl do zbytku nosu. Tony zařval a odhodil ho na druhý konec místnosti.

Tex vyskočil a vyplivl kousek masa. Ošetřovatel řval bolestí a snažil se zastavit řinoucí se krev. Tato chvíle neopatrnosti ho stála děsivou ránu do solaru. Obr zavrával a směšně zachřčel. Do dalšího úderu dal Tex ze sebe všechno. Noha dopadla na šíji a křuplo to.

Tony se skácel k zemi a odešel do pekel. Tex Harper byl naprosto vyřízený. Udělalo se mu špatně, padl na kolena a chvíli zvracel. Teprve po několika minutách se natolik vzpamatoval, že vstal.

Prostředkem si utřel krev, odtáhl mrtvolu ke dveřím a přitiskl jí palec na zámek. Dveře zabzučely.

Na chodbě nebylo ani živáčka. Vpravo spatřil zamřížovaný vchod do traktu. Opatrně k němu došel a

kupodivu nebyl zamčený.

Vstoupil do velké síně bez oken plné tělocvičného náradí. Odtud vedly dvojce dveře. Strážce neviděl žádné, pouze jeden hlídkový robot střežil severní východ. Byly to průhledné plastikové dveře a za nimi se rýsovaly koruny stromů.

Nedalo se nic dělat, tudy neprojde. Celý vztekly použil druhé dveře a ocitl se v koupelně.

Místnost měla jediné okno, které se dalo bez potíží otevřít. Vyklonil se a zjistil, že je čtyři metry nad zemí. Zhluboka se nadechl, zavřel oči a vrhl se ven. V pohodě dopadl na trávnik.

Ted' by nejkratší cesta vedla přes plot, jenže nevěděl, jak přerušit bezpečnostní systém. Stačila sebemenší neopatrnost a vyvolal by poplach. Lepší bude, když se zatím schová tamhle v lese.

Asi po dvaceti minutách narazil na jakousi zeď. Byla vysoká tři metry a nahoře měla elektrostatické pole. Stačilo do něj sáhnout a člověk se proměnil ve vánoční stromeček. Šel podél ní několik set metrů a doufal, že najde nějakou slabinu. Štěstěna se na něj přece jen usmála.

Bouře vyvrátila strom a opřela ho o zeď. Nějakým nedopatřením ho neodklidili. Stačí na něj jenom vylézt a zeď přeskochit.

Jenže v té chvíli se rozječely sirény. Dva roboti se silnými světlomety se hnali do parku a všemi směry se rozbíhaly desítky postav v bílém. Tonyho objevili bohužel příliš brzy.

Tex se rozběhl po stromě, dolezl na jeho konec, seskočil a uháněl do lesa. Zamířil na sever a doufal jen, že narazí na silnici.

Ale už za hodinu ho přešel optimismus. Byl si jist, že jde správným směrem, jenže les byl zřejmě bez konce. Pronásledovatelé už jistě dostali posily, a jestli nasadí biodetektor, do půlhodinky ho mají.

Do ticha se ozval antigravitační motor a stromy olízl reflektor. Několik metrů nad zemí letěl trans. Stroj se zastavil a potom přistál na nedaleké mýtině. Tex neváhal a opatrně se k němu přikradl.

Spatřil dva muže v uniformách federálních agentů.

"Zatracenej detektor. Byli jsme na stopě a ted' nás zradil."

"No a co, stejně to byl určitě nějaký antrax. Na detektoru vypadají stejně jako lidi a navíc se to tady jimi jenom hemží."

"Znáš předpisy. Ověřit to musíme. Já pojedou s transem doprava a ty to prohledej vlevo. Při sebemenším podezření rovnou střílej."

"To je ale buzerace! Měli si toho cvoka líp ohlídat!"

"A k tomu je to nebezpečný maniak. Seržant mi povídal, co provedl ošetřovateli. Hrůza, člověče! Takže rovnou střílej. Za pět minut se sem vrátím."

Texovi chvíli trvalo, než pochopil, že řeč je o něm. Uvědomil si, že je ztracený. Všichni věří jen tomu zatracenému psychiatrovi. Když ho nedostanou tady ti dva, zítra po něm půjde celá policie.

Ležel na zemi a tajil dech. Policista mířil jeho směrem. Naštěstí byl tak neopatrný, že si zapálil. Podle ohýnku a vůně kouře se dala snadno určit jeho poloha. V jedné ruce držel laserovou pistoli a v druhé měl biodetektor. Ted', nebo nikdy!

Tex se na něj vrhl. Než policista stačil vykřiknout, dostal ránu do vazů. Tex se tentokrát naštěstí mírnil a nešťastník o život nepřišel.

Sebral policistovi pistoli, podíval se na zásobník a s uspokojením konstatoval, že je plný.

A ted' je překvapím, rozhodl se. Za chvíli toho kluka najdou a honička bude pokračovat, ale nikdy je nenapadne, že jsem takový dobrák a vrátím se na kliniku.

Štěstí ho neopouštělo. Orientoval se podle hvězd a snadno našel zpáteční cestu. Vyhoupl se na vyvrácený strom a pohodlně se dostal tam, odkud utekl.

10

Carlsenova vila byla považována za jednu z nejkrásnějších na Terranii XXII. Dnes však v patiu trčely pozůstatky Randallova helijetu a dojem poněkud kazily.

"Je mi to hrozně líto, ale nějak mě neposlouchal."

"Pan Carlsen vás čeká v kanceláři," prohlásil lhotejně Korstack.

"Děkuju ti, bráško," odpověděl Randall a oklepal si kombinézu od omítky.

Do dveří vrazil bez klepání, a když mu dva centimetry nad hlavou projel světelný paprsek, okamžitě se

zastavil.

"Doporučuji vám, pane Remline, abyste se zklidnil a napříště si podobné nálady nechal od cesty," prohlásil Red Carlsen klidně a v ruce ještě držel laserovou pistoli. Vedle něj stál Nel Tyler.

"Vzhledem k tomu, že jste při poslední zkoušce nezpanikařil, vidím, že jste přesně ten správný člověk pro práci, kterou vám teď nabídnu."

"A jaká je to práce, Carlsene?" vzpomínal se Randall. "Ale upozorňuji, že po tomhle budu zatraceně drahý."

"O peníze nemějte strach. To bude v pořádku. Nejdřív se posad'te a uklidněte se. Nel vám dá něco k pití."

Když dostal správnou dávku zlatavé tekutiny, Red Carlsen pokračoval:

"Oč tedy jde... Budete dělat Nelovi druhého pilota při letu na Šestačtyřicítku."

Randall sebou málem trhl. Takže mise!

"A jak se tam dostaneme? Už léta..."

"Omyl, pane Remline," usmál se Carlsen. "Podařilo se mi to všem úspěšně namluvit. Moji specialisti vyvolali na přesně určených místech exploze a v přístupu zabránili, ale na druhé straně vytvořili jiný přístup, který se otvírá pouze v určitou dobu."

"Na první pohled," ozval se Nel, "jsou pohyby asteroidů ryze náhodné, ale když člověk zná jejich jízdní řád, může jimi proletět. Palubní počítač se prostě musí nastavit na velice přesný kurz. Okno se otevře vždy jenom na pár minut."

"Nač pak potřebujete dva piloty, když máte počítač?"

"Stačí jeden pilot, to ano. A ten druhý bude pálit. Nel je specialista na řízení střely. Propočty nejsou ještě natolik přesné a některý zbloudilý asteroid by mohl loď zasáhnout..."

Takže pilotovat budu já, uvědomil si Randall. Takovou příležitost si nesmím nechat ujít. "Já to беру, pane Carlsene," řekl a vstal. "Kdy letíme?"

"Zítra v sedm. Hezky si odpočiňte a buďte připraven." Detektiv byl už u dveří, ale Carlsen ho ještě zastavil. "Ještě něco, pane Remline."

"Prosím?"

"Gratuluji. Netušil jsem, že jste tak dobrý pilot. Nezklamte mě."

To si piš, že ne. Vezmu tě na Šestačtyřicítku. Ale pak s tebou pěkně zacvičím a seberu ti tu praštěnou neteř.

Carson se naklonil k Nelovi a důvěrně mu sdělil: "Ten Remlin se mi stejně nezdá. Že by tak dobrý pilot nesehnal nic jinýho?"

"Tu samou zkoušku jsme přece zvládli i my. Jsi zbytečně podezřívavej."

"Dobře, dobře, ale ty roboty jsem programoval já a neměl se z toho dostat."

Tyler na něj pohlédl. "Takže jsi ho chtěl zabít? To nechápu. Vždyť ti zachránil život!"

"To vím, ale nemám rád riziko. Così mi říká, že s ním není něco v pořádku. Dám si na něj pozor." Pomalu vstal od stolu. "Ale řeknu ti, že mi vůbec nevadí, že mám nohu v gypsu a nemůžu létat. Já tu stanici nesnáším..."

V té chvíli vešel do společenské místnosti Randall.

"Hele, náš nový pilot," zavrčel Carson.

"Nevšímej si ho," usmál se Nel. "Vítej v klubu nejbohatších pilotů v tomto rameni Galaxie."

"Už jsem o té stanici slyšel tolik, že se nemůžu dočkat."

"Až tam budeš, ono tě to přejde. Věř mi," řekl Carson a uchechtl se. "Mezi vrzajícími větráky, šeptajícími houbami a s tím vším, co se povídá o dolních patrech, budeš mít v kalhotách jako všichni."

To vzbudilo Randallův zájem.

"A co se povídá? Má to snad nějakou souvislost se slečnou Carlsenovou? Jí se tam přece něco stalo, ne?"

"Nevím, kdes to vzal," pronesl vážným hlasem Nel, "ale pamatuj si jedno. Jestli chceš natáhnout brka, hodně o tom povídej."

"Nebojte se, že bych to vykecal galaktickým," usmál se Randall.

"V to doufám už kvůli tobě," poznamenal Carson.

"Ale co," rozhodl se nakonec Nel. "Proč by to neměl vědět? Tenkrát jsem právě nastoupil do služby.

Dělal jsem druhého pilota jakýmusi Samu Perkinsovi, kterej občas zastupoval tady Carsona. Jenny se do něj zabouchla a on ji oblbnul, aby s ním ukradla jednu zásilku. Myslel si, že šéfa převez, ale na něj neměl. Požádal o dovolenou, ale šéf nebyl blbej a dal ho sledovat. Když se dozvěděl, že někam odletěl s Jenny, nasedl na člun a nachytal je ve výstupní hale. Chtěli se schovat do dolních pater. Ještě ho vidím, jak za jednu ruku táhne slečinku a v druhý drží kufřík s krystalem.

Skočili do antigravitační šachty a sjeli až úplně dolů. Jenže v tom zmatku omylem zaběhli do jedné z obytných chodeb. Byli jsme asi půl minuty za nimi, když jsme uslyšeli příšernej řev. Když jsme k nim doběhli, Jenny tupě seděla na zemi a Perkins byl v tratolišti krve, ale ještě žil. Jenže kufřík nikde.

Všechno jsme tam prohledali. Nic. A Perkins zemřel krátce po návratu na klinice, kam ho dal Carlsen převízt."

V místnosti zavládlo ticho, které až po chvíli přerušil Randall.

"A slečna Carlsenová si samozřejmě na nic nepamatovala. A tak jí šéf přidělil ošetřovatelku a nasadil na ni doktora, kdyby se jí náhodou paměť vrátila."

"Přesně tak," řekl Carson. "A na tvým místě bych si šel lehnout, ať jseš zítra ve formě."

"Máš recht," řekl Nel. "Dobrou noc."

Randall zůstal chvíli sám. Zarazila ho podobnost mezi tímto nevysvětlitelným zmizením a zmizením Jenny před osmnácti lety.

Nebylo by to poprvé, co se na asteroidech objevily podivné a nebezpečné formy života. Jenže Stanici 46 prohledali všemožnými detektory a nic nenašli, tedy aspoň v době, kdy zakládali důl.

Zamyšleně vešel do svého pokoje, zavřel za sebou a vtom spatřil Jenny. Seděla na posteli a dívala se na něj.

"Co tady děláte?" vykřikl. "Terapie proběhla v pořádku?"

"Jako vždycky. Ale aspoň netrvala tak dlouho, protože Patterson ji zkrátil. Naštěstí. Chtěla jsem vás vidět. Měla jsem strach, že..."

"Vy jste o těch robotech věděla?" naštvál se Randall.

"Korstack volal po našem odletu Carsonovi a nařídil mu, aby je připravil. Neměl ses vracet... Vím, že teď poletíš tam, i ty..."

Pohled měla vlahý a zoufalý. Člověk by řekl děcko, jen je vzít do náruče a konejšit. Jenže podle Tylerova vyprávění takové nevinné děťátko zdaleka nebyla. Kdo koho tenkrát vlastně svedl? Pilot ji, nebo ona pilota?

Vstala a přistoupila k němu. Přivinula se k němu a objala ho.

Neodolal, uchopil malou hnědovlasou hlavu a zvolna ji políbil, chvíli ji líbal jazykem, potom přešel na hrdlo. Jenny zrychlila dech, rozepnula si kombinézu a nabídla mu řadra.

Padli na postel a Randall ji začal zvolna milovat, pomalu, vychutnával šiji, měl radost z každého jejího vzdechu...

Pevně ho svírala, a když s dlouhým vzdechem sevření uvolnila, jejich pohledy se setkaly. Měl pocit, že se jejich duše i těla spojily. Zmocnila se ho závrať a připadalo mu, že nikdy neskončí...

"Můstek veliteli Nerdanylovi!"

Nerdanyl se prudce zvedl z lůžka. Rychle si protřel zarudlé oči a stiskl příjem.

"Nerdanyl. Co se děje?"

"Tady poručík Riemann. Carlsenova loď žádá o souhlas se startem. A náš agent hlásil, že si možná letí převzít zásilku lapisu oniris."

"Vyšlete za ním sondu a neztraťte ho," nařídil Nerdanyl po krátkém váhání. "Od koho tu informaci mají?"

"Našeho člověka kontaktoval nějaký anonym."

11

Všude klid. Tex Harper se pomalu vysoukal do otevřeného okna s pravými záclonami. Nezmýlil se! Je to Pattersonova pracovna. Patterson tam byl sám, seděl v křesle a diktoval počítači jakousi anamnézu.

Kouřil a každou chvíli nervózně pohlédl na videofon. "Dobrý večer, příteli," pravil Harper. Patterson sebou trhl a ztuhl.

"Ani hnout, nebo máš z mozku kaši. Hezky sed' a dej si ruce za hlavu." Tex si sedl na kraj stolu.

"Co chcete, Harpere?" zeptal se psychiatr pevným a klidným hlasem.

"Jenom tě zabít, nic víc. Nejdřív si tě trochu pomučím."

"Pane Harpere," řekl s naprostým klidem Patterson, "policie je vám na stopě. Nemáte šanci uniknout. Vraťte se na celu. Moje zabití vám k ničemu neposlouží."

"Jen se tak nepodceňujte, doktore," uchechtl se Tex. "Vaše smrt pro mě bude nesmírným potěšením. Navíc budu mít pocit jisté charitativní činnosti. Když zbavím společnost takového neřádu, jistě se mi otevrou brány ráje."

Tex s potěšením konstatoval, že se Patterson přece jen polekal.

"Jste šílenec!" vykřikl doktor a sahal po videofonu.

Tex ho prostě nakopl do česky. Doktor zasténal, klesl do křesla a oběma rukama se popadl za koleno.

"Jste blázen! Vždyť mě zmrzačíte!"

"Asi už tomu tak bude..."

Vzápětí ho nakopl do druhé nohy a křuplo to. Patterson se nadechl k řevu, ale přesně umístěná rána do solaru mu vyrazila dech.

"Tentokrát jsem ti tu haksnu skutečně zlomil. Jistě si dokážeš představit, co tě čeká dál, když se neuklidníš."

Patterson jenom chrčel. Tex počkal pár minut a pokračoval v konverzaci.

"Předpokládám, že mě teď bereš už o něco vážnějc, doktůrku."

"Na to nemáte právo," blekotal Patterson.

Tex na něj lítostivě pohlédl. "Zřejmě jsem se nevyjádřil dostatečně jasně..."

"Ne! Počkejte, Harpere! Přece se nějak dohodneme!" škemral doktor. "Mám skoro čtvrt milionu dolů. Jsou vaše. S tolika penězi můžete utéct, kam chcete."

Pašerákovi zasvítily oči, ale jinak nehnul ani brvou.

"To je mi k ničemu. Víím, že federálové mají příkaz rovnou střílet. Živý bych se odtud nedostal. Prostě tě musím zabít."

"Ale proč? Policie vás stejně zabije. Mějte slitování...", fňukal Patterson.

"Možná by tu nějaké řešení bylo," zamyslel se Tex.

Patterson zvedl hlavu.

"Podepíšeš mi naprostý doznání."

Patterson hlavu opět svěsil.

Tex přepnul počítač na diktát a přinutil Pattersona, aby vylíčil, kterak ho uvěznil, že v tom má prsty i Carlsen a jak pomalu zabíjeli Perkinse.

Z tiskárny vyjel dokument, Tex přinutil doktora, aby ho podepsal, a na vyhrazené místo v rohu přitiskl palec. Nepatrné zdrsňení povrchu zachytilo genetický vzorek, který se zkrystalizoval. Papír zrůžověl.

Pašerák ho složil a schoval do kapsy.

"A teď povídej o Jenny."

"Co chcete vědět?"

"Co se jí přesně stalo."

"To ví jen Red Carlsen. Víím jen to, co mi prozradil. Utekla se Samem Perkinsem a ukradli spolu zásilku lapisu oniris. Ale Carlsen je našel na Stanici 46."

"Ta je přece nepřístupná!"

"Pro Carlsena zřejmě ne."

"A co bylo pak?"

"Pronásledovali je a zahnali do slepé uličky. Slyšeli řev, a když se k nim dostali, našli Sama příšerně zřízeného a holku v šoku. Lapis oniris zmizel. Jenny pak předstírala, že ztratila paměť. A Carlsen chtěl za každou cenu ten kufřík nazpátek. Sam byl vážně zraněný, ale já ho dal dohromady, abych to z něj vytáhl. Jenže on nepromluvil. Ví to jen Jenny. Postupně jsem dospěl k závěru, že hraje komedii. Carlsen mi naznačil, že bude třeba radikálnější léčba..."

Tex si uvědomil, že mu skutečně nezbyvá nic jiného než Jenny vysvobodit, i kdyby měl zničit celou planetu.

"Milý doktore," řekl, "byl bych hlupák, kdybych odmítl tvou štedrou a ušlechtilou nabídku. Otevři mi trezor."

Patterson zbledl, stiskl knoflík pod stolem a ve stěně po jeho levici se ukázal maličký trezor. Stále vsedě, protože se nemohl pohybovat, přitiskl palec na senzor, vytáhl heslo a trezor se otevřel. Tex se natáhl pro peníze.

V té chvíli psychiatr popadl pistoli, kterou měl ukrytou ve dveřích trezoru, a otočil se. Nepočítal však s Texovými reflexy. Na Pattersonově čele se vytvořilo třetí oko - černé - a kouřilo se z něj. Psychiatr se sesul v křesle.

Tex přeběhl ke dveřím a naslouchal. Nic. Měl štěstí.

A měl i vztek. Kdyby vzal doktora jako rukojmí, měl by větší šanci na přežití.

Rychle psychiatra vysvlékl a natáhl si bílou lékařskou kombinézu. Vyprázdnil všechny kapsy. Našel titanový zapalovač, peněženku s několika dolary a svazek klíčů. Přesunul veškerý obsah trezoru do kapes. Dělal to přesně 247 000 dolarů, za to se dala skoro koupit nová loď.

Opatrně otřel zbraň, kterou sebral federálovi, vložil ji Pattersonovi do ruky a pak před něj položil doznání. Policie určitě nebude věřit, že to byla sebevražda, ale vzhledem k doznání případ rychle odloží. Sebral doktorovu pistoli a opustil místnost.

A dost! Když chce Carlsen válku, má ji mít. Tex seděl u řízení Procyonu a před úsvitem se hnál třemi machy na sever. Na astroport se dostal Pattersonovým transem a prošel na další průkaz Johna Remlina, který si nechal do zásoby.

Na obrazovce už viděl Carlsenovu vilu. Kamery zabraly částečně zničené průčelí a zbytky jakéhosi helijetu.

Tohle určitě udělal mladej..., pomyslel si s potěšením.

Neváhal a vyslal antihmotovou střelu na generátor energie a dvě slabší na obranná postavení.

Silové pole, které mělo vilu chránit, útoku neodolalo a vyšlehly oranžové plameny.

Personál vyběhl z ubikace v jižním křídle a prchal do parku. Piráta překvapilo, že se nikdo nebrání, a proto pro jistotu rozstřílel hangáry helijetu.

Stále po něm nikdo nestřílel, to bylo zvláštní. Carlsenovi lidé nejsou přece žádné citlivky.

Stabilizoval loď ve stavu automatické obrany padesát metrů nad zemí, nasadil si trysky a s pistolí v ruce ji opustil.

Šero protínaly červené záblesky a světlomety se ho snažily zachytit. Vystřelil po nich a několik stínů padlo k zemi.

Zamířil k levé části hlavní budovy a bez váhání proletěl druhým oknem v posledním patře.

Tam ho čekala oblečená Jenny a ruce měla zkřížené na prsou.

"To ti to trvalo, kmotříčku," řekla. "Jak vidíš, očekávala jsem tě."

"To víš, Jenny, už stárnu," usmál se pirát.

Přistoupila k němu, chytila se ho kolem krku a řekla: "A můžeme letět."

"Ještě ne," řekl Tex. "Musíme vyzvednout Randalla."

"Kdo to je?"

"Randall... No přece John Remlin, kámoš, který šel do toho se mnou."

Vytřeštila na něj oči. "To snad ne! Ty si děláš legraci."

"Kdepak, je to sice nezkušený mladík, ale s lodí to umí skvěle. Pomohl jsem mu jednou na Terranii XXXVI a visí mi službu."

Jenny se trochu zapotácela a sedla si na postel.

"Texi, asi jsem udělala hloupost."

"Povídej. Určitě to nebude tak hrozný."

"Asi ano. Red, Korstack, Tyler a on odletěli na Stanici 46 a já je práskla Vesmírné policii."

"Cože?" zasípal Tex.

Jenny zabořila hlavu do dlaní a kousala si rty.

"Zavolala jsem na místní služebnu a... Texi, víš, já si myslela, že se tak zbavím všeho... Strýc mě věznil a já se bála, že mi kvůli té stanici něco udělá."

"Však já vím, Jenny," řekl Tex už klidněji.

"To je hrůza! Chudák John. Doufám, že nebude mít nepříjemnosti."

"Ono je to mnohem horší, děvenko," strachoval se Tex. "Jakmile je galaktičtí dostanou, budou se z nich snažit vytáhnout ledacos a to bude zlé..."

Jenny na něj úpěnlivě pohlédla.

"No nic, Jenny, vypadnem. Musíme ho co nejrychleji najít."

Vstala a chytila se ho kolem krku. Tex se vznesl, proletěl rozbitým oknem a hnál se k Procyonu.

12

"Terrania XXII člunu Andromeda. Máte volnou dráhu 29C. Šťastný let."

Randall zatáhl za zrychlení a loď se vyřítila do kosmu. Tyler vedle něj sledoval funkci motorů. Carlsen a android Korstack seděli za nimi a trpělivě čekali, až pomine přetížení.

Randall byl sice potěšen, že po takové době sedí zase u řízení, ale jeho myšlenky se vracely ke včerejšímu večeru.

Ráno málem zaspal a vedle sebe nikoho nenašel. Jak rád by si s ní popovídal, jenže ona se tiše vytratila. Na krk mu zavěsila ten jantar. Dárčky zpravidla zanechával vždycky on.

Člun byl poslední model a antigravy snadno zvládaly značné přetížení. Brzy dosáhl potřebné rychlosti a hnál se k první planetě soustavy.

Letový plán předpokládal rychlý skok do subprostoru směrem na Terranii XIII, aby uspokojili případné pozorovatele. Člun se měl ponořit pouze na několik sekund, opět se vynořit a změnit kurz na pás asteroidů.

Randall se protáhl a chystal se spustit subprostorový pohon.

"Vstup za pět sekund," řekl.

"Pospěšte si," ozval se zezadu Carlsen. "Tu zásilku potřebuji co nejdřív."

Randall se na něj otočil a s uspokojením konstatoval, že Carlsen nemá kosmické lety v přílišné oblibě. Přejít do subprostoru provedl rychle a bezohledně. Vzpamatoval se za okamžik a zjistil, že Tyler je stejně čiperný jako on a upírá zrak na palubní desku.

"Přesně to jsem si myslel. Pane Carlsene, proberte se."

"Co je?"

"Pronásleduje nás robot."

"Cože!" vykřikl vztekle Carlsen.

"Byl schovaný. Přišel jsem na něj teprve teď."

"Tak ho sejměte!"

Randall zneklidněl. Kdo je stopuje? Ať je to kdokoli, bude rozumnější, když se nedozví, kam letí. Na jeho zničení jim zbývalo necelých třicet sekund. Potom sonda určí přesnou polohu a nahlásí je na základnu.

Za dvacet osm sekund Tyler vykřikl: "Tamhle je!"

A malá řízená střela zvěda zneškodnila.

"A teď honem," vydechl Carlsen. "Rychle ven a na stanici!"

"Výstup naprogramován," hlásil skoro okamžitě Tyler. "Pozor, přechod za dvanáct sekund."

Když se vrátili do normálního vesmíru, Randall užasl. Před jejich člunem se v šíleném tanci zmítaly miliony balvanů, malých, větších, někdy obrovských. A za nimi temná masa. Pásem asteroidů nebylo možné v žádném případě proletět. Byl široký několik tisíc kilometrů a v ustavičném pohybu.

"To je, co?" usmál se Tyler. "Poprvé jsem na to taky tak zíral."

"Dneska nemáme na zírání čas," ozval se Carlsen. "Brzy se otevře průchod, takže ho nezmeškejte, Remline! Vleťte do něj a držte se naprogramované dráhy letu. Občas se ale budete muset nějakým balvanům vyhnout."

Randall upíral zrak na obrazovku a čekal, kdy se průchod otevře. A vtom se jakoby zázrakem ukázal několikakilometrový volný prostor.

Opatrně do něj vletěl.

"Pozor!" vykřikl Tyler.

Randall dal okamžitě zpětný chod a cítil, jak mu běhá mráz po zádech. Obrovská skála je minula jen o pár desítek metrů.

"Musíš ji vést pudově," pošeptal mu Tyler.

Randall se posunul trochu dopředu a vyhnul se dalším dvěma asteroidům. Občas pohlédl na čtyři obrazovky před sebou. Každé nebezpečí na nich bylo vyznačeno červeným kroužkem. Některé asteroidy vyznačené nebyly, protože byly příliš malé a poradil si s nimi štit. A tak se loď ustavičně otřásala.

Měl pocit, že průlet snad nikdy neskončí. Chvillemi si nadával, že do toho vůbec šel, ale vidět pověstnou Stanici 46 stálo za to.

Konečně byli z nejhoršího venku.

"Dávej pořád pozor, Johnne," varoval ho Tyler. "V bezpečí budeme, až proletíme dómem."

Na obrazovce se ukázala namodralá skvrna. Stanice 46! A zanedlouho spatřili budovy na povrchu.

"Fajn," řekl v té chvíli Carlsen. "A teď hezky pomalu dolů. Ničeho se nebojte, průchod se otevře automaticky."

Lod' se zvolna snášela a Randall si vydechl, když dosedla na zem. Odepnul se a pomalu se protáhl.

Carlsen byl v té chvíli už u východu.

Bylo to neuvěřitelné. Ocitli se v městě duchů pod černou hvězdnatou oblohou. Všechno fungovalo. Jeden robot zrovna lezl na řídicí věž. Potom Randall spatřil cosi jako čelisti, žlutě to zasvítilo a zmizelo.

Houba, pomyslel si. Tak to jsou ty mrchy, které strašily astronauty.

"Vstup mož... nenechám tě ode..."

Byly to dva hlasy, mužský a ženský. Muži přidali do kroku.

Tyler se tvářil skoro stejně netečně jako Korstack, ale ustavičně pokukoval po žluté houbě. Randall nedával nic najevo, ale připadal si jako dítě na pouti. Tak tady bývali všichni ti slavní piráti! Tady se nechal hned po přistání zabít kapitán Le Gof. Tady Joe Scott unikl tajné lesbanské policii, když je nachytil na svou holografii v bordelu. Ještě u 3. galaktické slyšel bezpočet historek o místě, kam se nemohl dostat nikdo, kdo nosil uniformu.

Prošli přechodovou komorou, prázdnou jako srdce úředníka daňového úřadu, a vydali se chodbou doleva. Carlsen došel k přepážce, vsunul do ní magnetickou kartu a přepážka se otevřela. Podle červeného panelu šlo o přístup do kontrolní zóny.

Chodba se utápěla v bělavém světle. Usídlilo se zde několik hub a mluvily jedna přes druhou.

Následovaly další dveře a potom je malý výtah vynesl na věž.

"Dlouho už čekat nebudeme," prohlásil Carlsen. "Korstacku, zapni detektory. Proletět by měl ve 22.53." Randall teď už věděl, že onen tajný průlet se otvírá každé tři hodiny na jiném místě. Žádný detektor by ho nedokázal najít.

"Řád bych se trochu prošel po patře jedna, pane," řekl.

"Dobře, ale jděte s Tylerem. Podívejte se, zda je všechno v pořádku, ale v žádném případě nechod'te dolů. Nikdy nevíte, co se tam může stát."

Carlsen se obrátil na Tylera: "Nespouštěj ho z očí. Kdyby sis všiml něčeho nezvyklého, hned se vrať. Nechci ztratit dalšího pilota..."

Velitel Nerdanyl přecházel po můstku jako tygr v kleci.

"Poručíku Riemanne! Kde máte zvěda, co?"

"Už pět hodin se nehlásí, pane. I když je ještě v subprostoru, měl už před dvaceti minutami vyslat boji. Podle mě je buď zničený, nebo se dostal do magnetické bouře."

"Máme tam ještě nějaké podezřelé lodě?"

"Ano, pane. Před deseti minutami odstartoval člun registrovaný na jakéhosi Johna Remlina."

"No a co?"

"Máme ho v záznamech. Jedna se o pilota, který byl podezřelý z pašování narkotik. Jeho člun je v pořádku, zatykač na něj není, ale pro jistotu jsem za ním poslal špeha."

"Dobře jste udělal. Kam má namířeno?"

Poručík se naklonil nad obrazovku.

"To je zvláštní, pane. Ještě nikam nezamířil. Ale dosáhl přechodové rychlosti. Zdá se, že má velice naspěch, zrychlil už na 1122 g. Je na eliptické dráze protažené k... moment..."

"Kam letí, poručíku?"

"K pásu asteroidů..."

Nerdanyl se zachmuřil. Stanice 46 je přece už dávno nepřístupná. Ledaže by si piráti na kraji pásma zřídili základnu...

"Poručíku," rozhodl se, "sledujte ho i nadále. Neztraťte ho z očí. Všechny detektory zaměřte na asteroidy. Jasně?"

"Rozkaz, pane."

Nato Nerdanyl opustil můstek, vešel do své kabiny a vzal si relaxační prášek.

"Prosím velitele na můstek..." ozval se z reproduktoru Riemannův hlas.

Nerdanyl na můstek přímo vběhl.

"Našel jste základnu, poručíku?"

"Ne, pane, ale něco mnohem zajímavějšího. Podívejte se na obrazovku."

Nerdanyl k němu přistoupil.

Uprostřed obrazovky se ukázalo cosi podlouhlého a tmavého.

"Našly to optické detektory nechaotických pohybů. Jedná se o denebskou lod třídy Gama. Může to být pirát, který si opatřil bývalou bitevní loď, nebo armáda. Nemá žádný vysílač signálů. Normálními prostředky bychom ji nezjistili."

Tyto detektory byly posledním výdobytkem výzkumných ústavů Vesmírné policie a dokázaly zaznamenat veškerý pohyb, který neodpovídal zákonům chaotické fyziky.

"Ale jak tam může navigovat?"

"To nevím, pane. Je přímo v pásu asteroidů a zatím ji zasáhlo jen pár kamínků. Musela mít neuvěřitelné štěstí..."

"Všechny detektory na ni," přikázal Nerdanyl. "Chci vědět, jak to dělá. Zjistěte podle dráhy letu, kudy se dostala dovnitř."

"To se už stalo, pane, ale pravděpodobná oblast je rozlehlá jako planeta."

"A co Remlinův člun?" zeptal se nespokojeně Nerdanyl. "Odpovídá jeho letová dráha této oblasti?"

Poddůstojník vedle Riemanna zatřásl do klávesnice.

"Na tisíc kilometrů ano, pane."

"Kdy tam má dorazit?"

"Asi za tři hodiny."

Nerdanyl nedokázal odpoutat pohled od planetky za pásem asteroidů.

"Kdo by si pomyslel, že se stanice ještě používá? Ten mizera denebský toho bude litovat! Připravte dvě střely Eridan."

Poručík chvíli váhal a potom přešel k palebnému panelu. Na nějakého pašeráčka použít Eridany?

"Jaký cíl, pane?"

"Žádné programování, poručíku. Navedete je na Remlina. Jestli se mu podaří proletět tím pásem, a já věřím, že ano, budeme mít pro Denebany pěkné překvapení."

Riemann se usmál. "Takže se na něj pověsíme. Naštěstí nemá takové detektory, aby to zjistil."

13

Kopule, která chránila astroport, byla jedním z největších vynálezů té doby. Spojením gravitačních vln a magnetického pole udržovala atmosféru do výše dvaceti metrů.

Randalla stanice poněkud zklamala. V patrech bylo pusto jako v hrobě. Bary, o kterých se bájilo, se nacházely až pod pátým patrem a Tyler odmítal sestoupit tak hluboko. Randall nenaléhal, aby nedošlo ke střetu.

Šepotavé houby byly všudypřítomné a neútočné. Jednu si chytil. Připadalo mu, že z každého póru té krabaté nažloutlé hmoty vycházejí slabé, ale jasné zvuky. Neuchopitelná slova, jakoby ukradená

mrtvým...

Neměl z toho příjemný pocit a byl docela rád, když se vrátili do věže.

Denebská loď už byla ohlášena a Randall hleděl nad sebe na oblohu, po níž se míhaly asteroidy. Vtom si všiml tmavého protáhlého stínu a uvědomil si, že vidí starou známou denebskou loď třídy Gama, s nimiž tak často bojoval.

Loď pro jistotu nejdříve kopuli obletěla, potom ještě jednou. Pozorování posádky zřejmě uspokojilo, protože se začala pomalu blížit k astroportu. Zvolna prošla kopulí a přistála sto metrů od Andromedy. Potom z ní vystoupilo asi deset astronautů v černém, s laserovými puškami v rukou. Carlsen netrpělivě přešlapoval.

Tex rozjel prsty po klávesnici, zděšeně hleděl na pohyblivou stěnu a marně hledal průchod.

Jenny si však souřadnicemi průchodu byla naprosto jistá. Hodina průchodu už uběhla před necelou minutou a pořád nic.

"Ale tady někde musí být!" opakovala a upřeně hleděla na asteroidy.

Za pět sekund se průchod uzavře, a když ho nenajdou, musí čekat další tři hodiny. Za tu dobu může být Randall už po smrti!

Už jen dvě sekundy...

Oba sebou trhli, palubní počítač náhle zazvonil. Průchod byl o něco dál, než počítali, a už se zavíral.

Tex se vztekle rozletěl riskantní rychlostí. Člun poskočil a celý se rozechvěl.

"Texi, zabiješ nás!" vykřikla Jenny.

Tex se však hnál dál a připravil dvě silné střely. Průchod byl už dvacet sekund uzavřený, když se k němu Procyon konečně dostal. Odpálil antihmotové střely, které naprogramoval, aby explodovaly sto kilometrů za začátkem bariéry.

Ale až tam doletět nestačily. Po několika sekundách narazily do bolidu. Výbuch dezintegroval vše ve značném okruhu.

Tlaková vlna lodí škulba a ochranné pole ji uchránilo před úlomky.

Tex nezpomalil a přímo se vrátil do uvolněného prostoru. Doufal, že mu pomůže ochranný program, který zadal laseru. Každý náraz odrazilo silové pole, ale musel neustále upravovat kurz, což při rychlosti vyšší než deset kilometrů za sekundu nebyla žádná hračka.

Laser většinou meteority jenom půlil a fragmenty člun zasahovaly. Všechny bezpečnostní senzory svítily červeně.

Jenny se na to raději nedívala. Čekala, že každou chvíli jim nějaký balvan prorazí plášť.

Už několik minut se oťřásali. Pohlédla na Texe. Bylo na něm vidět nesmírné soustředění. Potom s úžasem konstatovala, že oťřesů ubývá. Ale v tom se jí bezpečnostní pásy zaryly bolestivě do hrudníku a rozječela se poplašená siréna. Měla pocit, že na ni sahá smrt.

Potom jako když utne. Překvapeně pohlédla na Texe, který se lehce usmíval.

"A je to! Jak se cítíš, děvenko?"

"Nic moc, ale jde to..."

"Ted jsme už v průjezdu, ale musím dávat pozor, všechno za sebou ještě nemáme."

Dívka se na okamžik zahleděla na panel a vykřikla:

"Motor dvojka už odchází! Vypadlo mu větrání a běží na nouzové obvody. Jinak se zdá až na škrábance všechno v pořádku."

"Tak ho vypni, obejdu se bez něj. Pošli tam roboty, ať ho opraví."

"Provedu, veliteli!" zasmála se.

Vega sledovala krkolomné manévry Procyonu velice pozorně a piloti občas obdivně zamručeli.

Střely Eridan se přilepily za svou kořist a přenášely záběry průjezdu.

"To je neuvěřitelné," bručel Nerdanyl. "Takže průjezd pořád existuje."

Procyon konečně proklíčkoval mezi asteroidy a na obrazovkách se ukázala mrtvá planetka. A když spatřili kupoli, všichni vydechli:

"Šestačtyřicítka..."

Kupole se zvětšovala a už bylo vidět dvě lodě na astroportu.
"Poručíku Riemanne," nařídil Nerdanyl, "zahajte na ty dvě lodě palbu."
"Provedu, pane," vzdychl si poručík. Zadal cíl a stiskl tlačítko.

Když Tex spatřil, jak obě lodě vybuchly, nejdřív si myslel, že na ně omylem vystřelil sám.
"Proboha, doufám, že tam nebyl Randall," vydechl bledý jako stěna.
Potom mu došlo, že to nebyl on, ale že ty dvě střely je sledovaly, že je vlastně navedl na cíl.
"Stárnu," vzdychl si.
Jenny upřeně hleděla na hlavní obrazovku a při pohledu na stanici měla nepříjemný pocit. Pohled na krátery po dvou lodích jí tolik nevadil. Ale kde se ty střely vzaly?
To vrtalo hlavou i Texovi. Otočil se k navigačnímu panelu a zadal vyhledávání v okruhu tří parseků, tedy na poloviční cestě k Terranii XXII. Za minutu dostal výsledek.
Když to spatřil na obrazovce, vydechl překvapením. Nikdy by nevěřil, že jednou uvidí tak velikou loď.
Musela být přinejmenším třikrát větší než mohutné solanské koráby.
Jak to, že si jí nevšiml už po startu? Nemohl přece vystoupit ze subprostoru po jejím odletu, to by ji musel zaznamenat.
To jsme v pěkném průseru, pomyslel si. Takže vědí o průchodu. Kvůli své velikosti sem nepronikne, jediné že by vyslala čluny. Ale každopádně mě dostane při návratu.
"To je neuvěřitelné," vydechla Jenny. "Policie nešetřila výdaji. Jak to, že už jsou tady?"
"Byli tam už před naším startem," řekl Tex. "Patrně se zašili za nějaký satelit. Tak ti, Jenny, nevím, jestli nám uvěří, že si tady hrajem jenom na turisty..."
V kabině zavládlo na několik minut mlčení. Pirát se zvolna připravoval na přibližovací manévr. Pokud je posádka těch lodí na stanici, musí být pěkně zoufalá. Usmál se při představě, jak asi Carlsen zuří, že se nemůže ze stanice dostat ani si diskrétně přivolat pomoc.
Ta druhá loď byli jistě Denebané. To znamená, že na základně může být kompletní denebská posádka, uvažoval. Jestli přistaneme, můžeme si být jistí, že nám Procyon zabaví.
Rozumnější tedy bylo zůstat na oběžné dráze, příliš se neukazovat a čekat, co se bude dít.
Od navigačního panelu se ozvalo zvonění a Tex se rychle otočil. Střela! A ze Šestačtyřicítky!
"Krucinál! Už nás zmerčili, Jenny!" vykřikl. "Zapomnělas mi říct, že stanice má pořád dobrou obranu."
"Nenapadlo mě, že by strýc byl takový šílenec," bránila se.
Tex změnil kurz a skryl se zajeden asteroid. Právě včas, protože dvě vteřiny nato asteroid vybuchl.
"Jak z toho Randalla dostaneme?" zeptala se tiše Jenny.
"Mám takový nápad," zavrčel Tex. "Pěšky." Tuto cestu nevolil poprvé. V posledních letech existence se na astroportu vyřizovaly účty a přistát na něm se rovnalo smrti. Jenže člověk se tam nějak dostat potřeboval.
Tex zahájil přibližovací manévr. Trvalo mu víc než hodinu, než planetku obletěl, potom se přiblížil její prашný povrch a Procyon dosedl.
"Zapni automatickou obranu a štít nastav na velký průměr," nařídil pirát. "Nerad bych tady při návratu našel místo lodí kráter."
Zatímco Jenny zajišťovala obranu, Tex rozehrával prsty po klávesnici.
Procyon se lehce zachvěl.
"Prší kamení, holčičko," usmál se Tex na Jenny. "Neměj strach, energie máme dost, aby to vydržel třeba týden."
"Ale venku budeme v nebezpečí," strachovala se.
"Palubní počítač nám zjistí vhodnou chvíli, abychom proběhli. Právě ho programuju. Budem na to mít tři minuty. Doufám, že ta cesta je pořád volná."
Čas ukapával jako med.
Konečně Tex zvedl hlavu a usmál se. Uplynuly skoro dvě hodiny. Nějak jsem vyšel ze cviku, pomyslel si hořce. Dřív jsem to programoval mnohem rychleje.
"Jakmile počítač propočítá možný dráhy úlomků, dá nám vědět a my vyrazíme," usmál se na Jenny.
"Takže se připrav."

Vstal a zašel pro skafandry.

"Tady máš," řekl Jenny a podal jí oranžový balíček. "Byl bych radši, kdybys tam se mnou nemusela, ale na druhou stranu budeš ve větším bezpečí se mnou než beze mě."

Jenny se mlčky oblékla. Na tenhle typ skafandru nebyla zvyklá, protože se používal pouze v krajních situacích.

"Pozor," varoval ji Tex. "Jakmile vyjdeme ven, přestane fungovat simulátor gravitace, takže bacha na rovnováhu."

Palubní počítač dokončil simulaci a dal signál. Tex se podíval na obrazovku a zjistil, že za dvacet osm minut bude možné proklouznout.

Takže musí mít ještě chvilku strpení...

Čekání jim připadalo nekonečně dlouhé. Konečně počítač zapípal. Prošli přechodovou komorou, zapnuli si antigravitu a dva metry nad zemí letěli k modravé kupoli na obzoru.

Kolem nich dopadaly meteority a vytvářely na povrchu krátery. Kupole se pomaloučku přibližovala.

Klenula se nad jakýmsi velkým kráterem, jehož okraje připomínaly strmé srázy.

Tex zabočil doleva, aby skalnatý amfiteátr obletěl, a Jenny ho svižně následovala. Občas se na ni otočil a povzbudivě se usmál.

Jejich pozornost upoutala lesknoucí se skvrnka najedná skále.

"Jsme tady, Jenny," řekl Tex do vysílačky.

Blížili se k malé hoře. Onen záblesk, který zpozorovali, byl vstup skrývající se v široké prasklině.

Opatrně se ke skále přiblížili, třicet metrů nad nimi začínala kupole Stanice 46.

Tex odjistil malá dvířka na pravé straně vstupu, otevřel je a objevila se malá obrazovka a klávesnice. Zatřásl na ni a napětím nedýchal.

"Funguje to pořád, Jenny!" řekl. "Ale změnil se kód..."

"Takže se musíme vrátit...", vydechla zklamaně.

"Žádný strach!" usmál se znovu. "To bych nebyl pirát, abych se teď vzdal."

Vytáhl ze skafandru jakousi černou kostku a opatrněji přiložil k terminálu.

Po minutě se obrazovka rozsvítila a vchod se jako zázrakem otevřel.

"Nehýbej se, Jenny. Podívám se, jestli je cesta volná." Tex vytáhl detektor... Opatrně vstoupil a pečlivě sondařoval kovové stěny. Výsledek ho zřejmě uspokojil, protože zavolal na Jenny, aby šla za ním.

Když proběhl rituál dekomprese, měli před sebou širokou chodbu, slabě osvětlenou nouzovým osvětlením. Chodba obíhala celou kupoli a nebyla součástí základny. Museli ještě zvládnout další přechod do středu kráteru, aby se dostali na čtvrté patro.

"Tady to nesvítil," vrčel Tex a zkusil vypínač znovu. "No jo, základna byla na delší čas vydána napospas vandalům."

Rozsvítil tedy baterku a vydal se doleva.

"Pojď, Jenny, ještě sto metrů a budem na místě. U druhého přechodu počkáš a já půjdu hledat Randalla."

Členové gildy z planety Svoboda byli pověstní svou odvahou a chladnokrevností, ale tohle by i na ně bylo trochu moc. Povídalo se, že zde žijí děsivé bytosti, napůl vlci a napůl lidé. Tex si musel přiznat, že se přece jen trochu bojí. Postavu prý mají jako solanský atlet, špičaté krátké uši, šedou srst, protáhlou hlavu a tesáky lesknoucí se slinami.

Vtom zaslechl jakési vrčení a prudce se zastavil.

Bytost, na kterou zrovna myslel, se objevila ve svitu svítilny a nehýbala se. Zdálo se, že se chystá vrhnout na jakousi kořist, která byla o kus dál.

Tex vytáhl třesoucí se rukou pistoli a přešel svítilnou po okolí. Zachytil další postavu, tentokrát lidskou, která držela cosi jako zakrvácený meč.

Neubránil se výkřiku. Onen člověk byl Randall. A dokázal s tou mrchou bojovat!

Tex vystřelit nemohl, protože ze svého místa by mohl zasáhnout i Randalla.

Otočil se na Jenny, aby ji uklidil někam do bezpečí. Očekával, že hrůzou zkameněla, ale to se mylil.

Jenny se právě v té chvíli naprosto nesmyslně rozběhla k vlkodlakovi.

"Johne! Mysli si, že je hodný!" vykřikla. "Řekni mu, že je hodný. Řekni mu, že ti neublíží! Odhod' ten meč

a řekni, že je hodný!"

15

Gigantická loď Vesmírné policie opustila oběžnou dráhu.

Nerdanyl se chvěl na můstku vzrušením. Konečně je dopadl! Stačí je jenom sebrat! Jeho mise bude neslýchaný úspěch!

Lovecké vzrušení se zmocňovalo i posádky.

"Poručíku Riemanne! Za jak dlouho se dostaneme k pásu?" zeptal se suše.

"Za třicet pět minut, pane. Rychleji to bohužel nejde."

"Veliteli!" ozval se radista. "Zachytil jsem signál ze Stanice 46. Je v denebském kódu."

Takže přiletí posily! Konečně! Dá jim zabrat! V instrukcích jasně stojí, že se nemá vyhýbat střetu s Denebany. Dostanou pěkně na frak za to, že podporují piráty!

"Připravte Kentaura a Labuť ke startu!"

Bojové čluny byly nejnovější modely z dílen na Venusii. Vynikaly rychlostí, skvělými manévrovacími schopnostmi i výzbrojí a mohly směle konkurovat klasickým fregatám.

"Major Tercel a major Axor budou do deseti minut připraveni k odpálení, pane," hlásil za chvíli Riemann.

"Přepojuji na instruktáž."

"Majore Tercele," obrátil se Nerdanyl k obrazovce, "pokusíte se najít průchod, kterým pronikli pašeráci. Podle počítače není otevřen ustavičně, ale máme odhad jeho pravděpodobné polohy. Jakmile průchod zjistíte, vletíte do něj. Vaším úkolem je naložit všechny osoby, které najdete na základně."

"Rozkaz, pane!"

"Majore Axore," obrátil se na druhého pilota, "vy budete v nejvyšší bojové pohotovosti eskortovat Vegu, protože čekáme návštěvu Denebanů. Tak se ukažte!"

Čluny vyrazily. Labuť se trochu vzdálila a potom srovnala kurz s mateřskou lodí. Tercel s Kentaurem zahájil přibližovací manévry k pásu asteroidů.

Čluny měly asi desetičlennou posádku a k tomu družstvo dvanácti speciálních agentů. Major Tercel měl přístup ke všem kontrolním obrazovkám. Vedle něj seděl pilot, za ním navigátor a střelec. Navigátor se připravoval na hrůzný manévry - na průstupy pásem asteroidů.

"Jen klid, Joe," uklidňoval ho Tercel. "Když se nám podaří objevit ten otvor a včas do něj vletět, bude všechno v nejlepším pořádku."

Souřadnice, které dostal z počítače Vegy, ukazovaly na celkem malou oblast. Kentaur jí metodicky prohledával. Čtyři muži sledovali hypnotizující balet asteroidů. A náhle - jakoby zázrakem - se před nimi ukázal otvor, jako by se rozestoupilo moře. Pilot neváhal ani vteřinu a vletěl do něj.

"Pozor, Joe!" zařval navigátor.

Do štítu narazil balvan a hned se rozječela poplašná siréna. Kentaur se chvíli zmítal, ale pilotovi se včas podařilo ho stabilizovat. Tercel mrkl na panel. Žádné poškození. Štít vydržel.

"Proč nezareagovalo palební zařízení?" vztekal se.

"Byl to moc malej šutr, ale zatraceně rychleji," zasténal střelec.

Pilot se právě včas vyhnul dalšímu asteroidu a loď se opět zazmítala.

"Palební zařízení přepněte na automat! Obranný laser a střely B3! Bližší laser na manuál!" chrlel rozkazy Tercel. "A ty, Joe, zachovej klid, vyhýbej se jen těm největším a leť dál."

Pilot už reagoval klidněji a přesněji. Posádka měla pocit, že průlet nikdy neskončí, trpěly žaludky i nervy. Konečně se ukázala Stanice 46 a brzy jí byla plná obrazovka. Průchod se rozšiřoval.

Joe připravil stroj na eliptické přibližování. Tercel si už oddychl, ale v té chvíli se rozječel poplach. "Přímo před námi dvě střely, pane!" Exploze zastavila Kentaur stejně účinně jako plastotitanová zeď. Se všemi to v pásech prudce trhlo dopředu. Zásahová jednotka v podpalubí byla naštěstí také připoutána, ale měla pocit, že udeřila její poslední hodina.

Tercel se znepokojeně podíval na obrazovku. Posílený generátor je opět zachránil. Obě střely přiletěly skoro současně a výdej energie byl značný. Tahle loď je učiněný zázrak. Jiná by po tom všem už dávno neexistovala. Ale jak to, že ti zatracení piráti můžou ještě střílet? Detektory Vegy přece žádnou zbraň nezjistily...

Joe si stíral krev u nosu. Nadlidskými silami se mu podařilo stabilizovat kurz a právě zahájil přibližovací manévr.

"Joe!" zařval navigátor, který se už vzpamatoval po střetu. "Vpravo před..."

A v té chvíli se rozpoutalo peklo. Další dvě střely zasáhly současně ochranný štít. Posádka si připadala jako v trenažéru, který zešlél. Kentaur to odhodilo stranou, jako biliárová koule narážel na asteroidy, odrážel se od nich. Jednou, podruhé, potřetí. Potom všechno zhaslo.

Měl by naskočit nouzový generátor, stačil si ještě pomyslet Tercel, ale další náraz ho zarazil do křesla, následovalo syčení, pocit mrazu, ukrutná bolest a úleva smrti.

Záložní generátor totiž vypadl už při prvním nárazu a loď naletěla do asteroidu.

Na můstku Vegy zavládlo tíživé ticho. Nerdanyl a jeho muži sledovali konec Kentauru v přímém přenosu.

Jak se pirátům podařilo ty střely zamaskovat? Nerdanyl si byl vědom, že není dostatečně opatrný ani trpělivý. Ti zatracení Denebané si vždycky něco najdou. Nastal čas jim to vrátit...

"Kapitáne Shane! Zjistěte mi, odkud ty střely přišly! A navrhnete plán útoku. Určitě se dá proniknout ke stanici i jinak než tím směšným průjezdem. I kdybychom to měli tady kolem rozstřílet na cimprcampř."

"Na 120-35 výstup, pane. Dvě fregaty bez identifikačních znaků. Denebské modely."

Na obrazovkách se objevily dvě obrovské lodě. Ale co dokážou, když jsou jen dvě? Nerdanyl tenhle typ znal, nebyl starší než deset let, dosahoval značných rychlostí a nesl silné jaderné střely. Denebané za války takové střely už několikrát použili a zlikvidovali jimi předsunutá postavení pozemšťanů.

Že by si troufli zaútočit na stanici? pochyboval Nerdanyl. Na teritoriu Země? Ale proč ne? Třeba se potřebují zbavit důkazů...

"Pane!" ozval se muž od radaru. "Vypálili dvě střely na pás. Kontakt za deset sekund."

"Poručíku Riemanne," nařídil Nerdanyl. "Štít na plný výkon. Zabalte rovnou i Labuť. Bude to lítat všechno kolem. Co dělá ta druhá fregata?"

"Míří přímo na nás, pane. Blíží se střely. Kontakt za třicet sekund."

Jako by se obrazovka vznítila. Vega se při první tlakové vlně zachvěla, třebaže k výbuchu došlo o padesát tisíc kilometrů dál.

"To snad ne! Ti vandalové se chtějí prostřílet," vydechl Riemann.

Denebané pálili na místo, kde byla koncentrace asteroidů nejtěsnější, a to hned u planety. A dařilo se jim to.

Na planetku se snášely tisíce balvanů, vytvářely nové a nové krátery. Stanice byla našťastí stranou dopadu a ochranná kupole skvěle držela.

Nerdanyl si uvědomil, že pokud chce získat důkazy nebo zajatce, nezbývá mu příliš času.

"Riemanne! Nařídte Labuti, ať tu loď zlikviduje."

V té chvíli jedna střela naletěla do ochranného štítu Vegy. Ta se pouze lehce zachvěla. Pro loď takového typu to bylo jako vosí bodnutí.

Labuť se rozletěla k prvnímu útočníkovi, který se připravoval k další palbě.

"Útok po dalším výstřelu," nařídil major Axor.

"Rozkaz, pane," odpověděl střelec. "Tritonové střely připraveny."

"Připravte taky vlnu deseti střel. Toho budou, hošani, litovat."

Denebská fregata se nedala Labutí nijak vyrušit a vesele pálila na planetku dál.

"Střely vypuštěny, pane," hlásil střelec.

Do prostoru se vyřítla smečka, pustila se za denebskými střelami a zničila je deset tisíc kilometrů před cílem.

Mezitím začala bitva. Taková kosmická bitva je pro pozorovatele učiněná nuda. Jedna loď střílí po druhé a odráží protivníkovy střely.

Bojový člun vypadal vedle denebské fregaty jako tintítko, ale Axor věděl, že si to s ní může s klidem rozdat. Vyslal roj střel, které byly naprogramovány tak, aby v cíli vybuchly současně. Tím se přetíží generátor a při dostatečné razanci vypadne.

První roj čtyř raket však denebský generátor nepřetížil a fregata střelbu neprodleně opětovala.

"Deset antihmotových střel na 20-45, veliteli," hlásil klidně navigátor. "Propojeny nejsou."

To by stačilo zničit pořádný člun, ale nikoli Labuť.

"Podceňujou nás, veliteli," usmál se pilot.

"A už mění pozici, aby pokračovali v palbě na stanici."

"Roj dvanácti jaderných střel," nařídil Axor.

Labuť se vrhla na protivníka jako Albiřan na antarskou pannu a štít zasáhly denebské střely.

Denebané zaznamenali výbuch, mysleli si, že Labuť vyřídili, ale o to větší bylo jejich překvapení, když ji spatřili přímo před sebou. Perfektně seřízené střely vybuchly a štít se zhroutil. Následovala už jen jediná raketa a fregata se proměnila v gigantický atomový výbuch.

"Jak je na tom Vega s tím druhým?" zajímal se Axor.

"Na obrazovce vidím dvě lodě," odpověděl navigátor.

"Nerdanyl se nějak loudá..."

Deneban se totiž bránil skvěle a podařilo se mu zneutralizovat všechny pozemské střely. Bud' je vyřadil jinými střelami, nebo laserem. Uvědomil si však, že zůstal na bitevním poli sám, a usoudil, že nejrozumnější bude odporoučet se. Vypálil všech třicet zbývajících střel najednou a prudce změnil kurz. Rychle nabíral rychlost k přechodu do subprostoru.

"Riemanne!" běsnil Nerdanyl. "Nesmíte ho nechat utéct!"

"Je mi líto, veliteli, ale veškerá energie jde teď do štítu. Nedosáhneme potřebné rychlosti."

A za pravdu mu dala exploze třiceti střel.

Štít byl vytížen na maximum. A Nerdanyl se díval, jak mu nepřítel uniká...

"Pane, chce s vámi mluvit guvernér Adams."

"Přepněte mi ho," zavrčel velitel.

Ted' bude muset nějakého dementního guvernéra Terranie XXII uklidňovat, že je všechno v pořádku a že jeho planetě v žádném případě nic nehrozí.

Na obrazovce se ukázal olýsalý muž s buclatým obličejem.

"Tady guvernér Oliver Adams," křičel. "Žádám informaci, co tady dělá bitevní loď!"

"Jedná se o operaci Vesmírné policie," odpověděl Nerdanyl, jak nejklidněji dovedl. "Pirátské lodě pronikly za pás asteroidů. Vše máme pod kontrolou."

"Rád bych byl informován pokud možno dřív, než můj sektor změníte v bojiště, jak máte ve zvyku," pronesl kousavě guvernér.

"Poslyšte," neudržel se Nerdanyl. "Kdybyste si víc hleděl toho, co se děje ve vašem sektoru, pak bychom tady nemuseli být!"

Guvernér zbrunátněl. "Děláme, co můžeme, ale máme jen skromné možnosti. Můžu vás ujistit, že jsme udělali vše pro to, aby pašeráci a drogová mafie nemohli na Terranii XXII operovat."

"Do vašeho sektoru patří i Stanice 46, a kdybyste si ji trochu víc hleděl, tak bychom tam dnes nevyslídili Denebany. A mimochodem... Kdepak je vaše obranná eskadra?"

Guvernér znejistěl.

"Na eskortě."

"Rozumím," pronesl mrazivě Nerdanyl. "Ale dovolená vašich náměstků na Venusii by se dala zařídit i jinak."

A přerušil spojení.

"Takže Riemanne," obrátil se znovu na poručíka. "Připravte přibližovací manévry k Šestačtyřicítce."

"Veliteli, ty asteroidy už se ale zase vracejí na své dráhy a pohyb je stále chaotičtější. Neproletíme."

Nerdanyl zaťal vzteky pěsti. "Tak ať počítač najde nějaké řešení, sakra! I kdybychom se měli prostřílet jako ten zatracený Deneban."

"Pane, volá admirál Neuman."

"Vezmu si to u sebe," odpověděl Nerdanyl. "Přejděte na parkovací dráhu a roztočte počítače."

Velitel Vesmírné policie bude chtít patrně zevrubné hlášení a vysvětlení, proč ztratili jednu loď.

Byrokrati zatracení, pomyslel si Nerdanyl a obrátil se znovu na Riemanna: "Poděkujte za mě mužstvu a dejte jim dvanáct hodin volna. Přivolejte Labuť nazpátek. Ti ptáčci nám jen tak neuletí, takže není proč spěchat."

Potom se zvolna odebral do své kabiny a připravoval si vysvětlení.

"Plukovníku Nerdanyle," pravil suše admirál. "Vaši akci jsme sledovali s velkým zájmem. Zničil jste

neidentifikovanou fregatu a dvě lodě na planetě, kde neměly co dělat. To je skvělé! Nyní máme jistotu, že Stanice 46 je překladištěm lapisu oniris. Prezident jedná s nejvyššími denebskými místy o velice zajímavé obchodní dohodě.

Byl by velice nerad, kdyby se stalo něco, co by tato jednání ohrozilo. Proto nepřipadá v úvahu, že byste přivezl na Zemi denebské zajatce nebo piráty, kteří by obviňovali Deneb. Oficiálně na tom zatraceném šutru nikdy žádní Denebané nebyli. Rozumíte?"

Nadechl se a pokračoval: "Vydávám nový rozkaz. Vy tu planetku zkrátka a jednoduše zničíte."

Nerdanyl sebou trhl. "A neohrozí to rovnováhu soustavy?"

"Experti tvrdí, že ne. Její hmota je relativně slabá, trosky se začlení do pásu asteroidů a gravitační síly nijak podstatně nezmění. Terrania XXII je příliš daleko, než aby to zaregistrovala. Až budete mluvit s jejím guvernérem, sdělíte mu, že jste jen zničili dvě pirátské lodě."

"A co na zničení Šestačtyřicítky řeknou Denebané?"

"Nic, aspoň oficiálně. Přece nám nepřiznají, že přes ni pašovali lapis oniris."

"Začnou s tím někde jinde znovu."

"To je dost možné, ale zničení hlavního překladiště jim zasadí ránu. Takže rozkaz jste dostal, plukovníku. Vykonejte ho a hned mi dejte vědět."

Obrazovka zhasla a Nerdanyl si dlouze vydechl. A je po slávě!

15

Denebané přistáli před třiceti minutami. Výsadek se rozběhl po základně a do kontrolní věže vstoupili pouze velitel a dva pobočníci. Randall neviděl Denebany poprvé, ale jejich postavy s mohutným hrudníkem na něj vždy zapůsobily.

Carlsen Denebany horko těžko přesvědčoval, že je na něj i nadále spolehnutí, i když se poslední zásilka ztratila. Vlivný denebský dealer Sirkor přiletěl tentokrát osobně, aby se ujistil, že něco takového se již nebude opakovat.

Randall předstíral, že ho debata nezajímá, bloudil pohledem po astroportu a lapal kašdické slovo.

Deneban zvýšil hlas a Randall se po něm ohlédl. Přesně v tom okamžiku se zablesklo tak oslnivě, až všichni měli pocit, že oslepli.

Teprve po nějaké chvíli se Randall natolik vzpamatoval, aby si uvědomil, že na místě, kde ještě před chvílí stály dvě lodě, zeje obrovský kráter.

Štěstí že se v té chvíli nedíval na astroport, protože výbuchem antihmotových střel by oslepl. Všichni však takové štěstí neměli, několik Denebanů, kteří stáli pod věží, osleplo a zmítalo se v bolestech.

Atmosféra v místnosti se rázem změnila. Přítel Sirkor znervózněl a tasil pistoli.

Tyler s Randalem přeběhli k panelu a snažili se zjistit, odkud útok přišel, a Carlsen uklidňoval Denebany.

"V mém sektoru nic," hlásil Tyler. "A co ty?"

Randall nereagoval, upíral zrak na obrazovku a prsty mu kmitaly po klávesnici.

"Remline! Spíš, či co?" křikl na něj Nel. "Našel jsi něco?"

"To snad není možný," vydechl Randall. "Podívej se na 210-129 na hranici pásu."

Na obrazovce se ukázala mohutná Vega. Tyler na ni vytřeštil oči, třikrát si všechno ověřil a zavolal na Carlsena.

"Šéfe, jsme v průseru. A pořádným."

Denebané se vrhli za Carlsenem k obrazovce. Vzhledem k vážnosti situace na chvíli zmlkli a potom začali mezi sebou hovořit šepem.

"Ne." řekl Nel. "Z takové dálky na nás vystřelit nemohli. Ani řízenými střelami. To bude něco jiného..."

Přesně toho se Randall obával a snažil se to nedat najevo.

Nel za chvíli zaměřil Procyon.

"Díval ses moc daleko, Randalle. A tady toho jsi měl přímo pod nosem. Já mu ukážu. Šéfe, dejte mi odpalovací kód."

Carlsen si sedl k jiné klávesnici a chvatně vytiskl kód. Panel před ním se zasunul a ukázalo se palebné postavení.

"Dej se do toho, Nele," řekl Carlsen. "Musíme získat čas. Kdybychom se toho člunu zmocnili, bylo by to

skvělé."

Tyler rychle zvolil střelu a naprogramoval odpálení.

"Není moc velký. Při troše štěstí ho přinutíme k nouzovému přistání."

Randallovi se sevřelo srdce. Procyon předtím našel okamžitě a doufal, že se mu jeho přítomnost podaří utajit.

Trojice Denebanů se zřejmě dohodla a namířili na pozemšťany pistole. Ten vpravo říkal něco do vysílačky.

Carlsen se zatvářil spíš otráveně než zděšeně.

"Nechte toho. Spíš bychom měli táhnout za jeden provaz."

Denebané byli zřejmě zcela opačného názoru.

"Zradili jste nás. Chcete zkompromitovat Deneb."

"To je přece směšné..."

"Tu poslední zásilku jste ukradli, abyste nás vlákali do pastí. Ale tohle vám nevyjde, Carlsene. Vaši přátelé tady v nejlepším případě najdou jediné vaši mrtvolu."

Že by Carlsen jednal s Vesmírnou policií, to si mohl myslet jediné naprostý blázen nebo Deneban.

"Vstaňte a postavte se ke zdi. Zavolejte i toho svého androida."

Korstack, který se zatím nehýbal, nečekal na pánův povel a Denebany uposlechl. Přecházel místnost za Carlsenem, ale když míjel Sirkora, bleskově se na něj vrhl.

Veliteli Denebanů jedním úderem přerazil ruku. Druhý Deneban chtěl vystřelit na Carlsena, protože se domníval, že když ho zabije, android se zastaví. Android mu však skočil do výstřelu a srazil ho jako buldozer.

Výstřel mu sice urval pěkný kus prsou, ale i s obnaženými vnitřnostmi se valil vpřed jako tank. Jedním kopancem vyrazil Denebanovi pistoli, z níž se chystal vystřelit podruhé. Vyšel však další výstřel, tentokrát od raněného Sirkora. Proletěl androidovou krční partií.

Korstack však postupoval dál. Popadl dalšího Denebana, který hrozivě zařval a potom podivně zmlkl. Sirkor znovu vystřelil. Android dostal zásah do elektronického mozku, zastavil se, ale dál držel oběť za hrdlo.

Sirkor se obrátil na pozemšťany. Chtěl s nimi zřejmě skoncovat, ti však na něj nečekali a utekli.

První běžel Tyler a hned za ním Randall. Uháněli chodbami. Sirkorovým lidem se vyhnuli nouzovým schodištěm a dostali se na hlavní chodbu v prvním patře. Stále však za sebou slyšeli dusot, který ohlašoval, že Denebané zachytili stopu. Nejspíš měli detektory, které dokázaly vystopovat prchající i na kovových podlahách.

Carlsen pilotům jen stěží stačil a Tyler ho musel vláčet za sebou. Konečně dorazili k hlavní antigravitační šachtě.

Před nimi zela stometrová hloubka. Chvíli váhali, šachta o průměru pěti metrů byla už dávno vypnutá a jim se nabízel jediné žebřík. Na konci chodby viděli postavy s mohutnými hrudníky a slyšeli hrdelní výkřiky.

Randall začal sestupovat jako první. Carlsen se chytil žebříku a držel se ho jako tonoucí stébka.

"Šachta je neběž... Zkurvená gravi..."

V tichu šachty se ozývalo mumlání hub a odráželo se od stěn.

Kovové stěny byly posety žlutými koulemi a houby hnízdily i na příčlích žebříku.

Trojice sestoupila asi padesát metrů. Denebané zahájili palbu. Randall právě minul sedmé patro a Nel využil toho, že byl zrovna u spojovacího vchodu, vklouzl do něj a vtáhl za sebou Carlsena.

"Remline, hni sebou!"

Tohle nemusel Randallovi říkat dvakrát, bral příčle málem po třech. Střelba byla stále přesnější. Konečně se po hlavě vrhl do průchodu a protáhl se jím.

"Tudy se s těmi hrudníky protáhnou těžko. Musíme ještě níž a tam se schovat. Třeba je spleteme a detektory jim budou k ničemu."

"Na desítku," zasípál Carlsen, "do bývalých skladů, tam se schováme a možná můžeme připravit nějakou obranu."

"Tak jdeme," řekl Tyler a elektronickým univerzálem otevřel nenápadné dveře. "K nouzovému schodišti

je to tudy."

Jakmile dveře otevřel, ozvaly se opět houby. Stěny tam byly úplně žluté.

Po vyčerpávajícím sestupu se konečně octli na posledním patře. Kupodivu nebylo tak silně osvětlené jako ta vyšší. Vandalové hodně lamp poničili. Nel vytáhl baterku, která jim umožnila jistější postup.

Dorazili do okružní chodby a mířili k velkým skladům.

Byla stále větší tma a Randall, který šel jako poslední, každou chvíli zavadil o houbu nebo o něco klopýtl. Vtom jeho pozornost upoutal jakýsi stín.

"Nele," zašeptal, "posviť mi tamhle." Ukázal na dveře, kde si všiml jakéhosi pohybu.

Objevila se maličká humanoidní bytost, která si rukama zakrývala obličej.

Muži byli přesto přesvědčeni, že na stanici nemůže nikdo být. Už tolikrát byla prověřena detektory a kromě hub se na nic nepřišlo. Zřejmě sem tu bytost přivezli při poslední návštěvě Denebané.

"Co tady děláš?" křikl Carlsen. "Kdo tě sem přivezl?"

Vyděšená postavička se schoulila k zemi.

"No tak mluv," ozval se Tyler. "To nerozumíš galakticky?"

Tvoreček se choužil ještě víc a až nyní si všiml, že je celý ochlupený. Měl zvláštní šedou srst, dosti ploché tváře, připomínal pozemského trpaslíka, byl podsaditý, vousatý a měl široké a křivé nohy.

"Moment," zadržel ho Randall. "Zřejmě nám nerozumí a je vyděšený."

"Tím líp," řekl Tyler a namířil na neznámého pistolí. "Jen ať mi řekne, co tady dělá. Stejně by nás mohl vyzradit Sirkorovi."

Tyler se k bezbrannému tvorů přiblížil. A v té chvíli se stalo něco nečekaného. Trpaslík začal najednou růst, jako by ho nafukovala jakási nadpřirozená síla. Svaly mu bytněly, údy se prodlužovaly, celý se měnil.

Randalla by nikdy v životě nenapadlo, že něco takového uvidí. Ona bytůstka se rázem změnila v příšerného vlkodlaka.

Tyler byl jako omráčený. Ztuhl a civěl, jak probíhá přeměna. Široký šedý trup neustále rostl. Tlma byla plná špičáků a na hlavě se objevily krátké špičaté uši.

Randall sledoval, jak se ruce pohnuly jako ve zpomaleném filmu. Na okamžik se zableskly dobře pěticentimetrové drápy a pilotova hlava se oddělila od těla. Vlkodlak hrozivě zařval a hlava žuchla o zem. Potom se netvor napřímil a pohlédl na vyděšené pozemšťany.

Randall ve Službě pro dohled nad primitivními planetami bojoval už s ledajakými tvory, ale tady - možná to bylo těmi ustavičně mumlajícími houbami nebo těma červenýma očima - se nezmohl na obranu ani na útěk. Netvor se pomalu blížil ke Carlsenovi, který rovněž ztuhl strachy. Pracka se rozmáchla a chystala se znovu udeřit. V té chvíli si Randall konečně uvědomil, že má pistolí. Vypálil a v rozrušení málem minul netvorův trup, i když vyplňoval takřka půlku chodby.

Ozval se děsivý, nelidský řev. Randall o krok ustoupil a vypálil znovu. Tentokrát se na vlkodlakově čele ukázala černá díra a ohromné tělo se skácelo k zemi.

"Panebože..., " blekotal Carlsen. "Díky, Remline... To je k nevíře... Jak to... Chudák Tyler." Randall přemohl hnus a přiblížil se k mrtvole. To, že se zvířata ve strachu mění, nebylo nic zvláštního. Spíš mu bylo divné, že ta potvora tady vůbec mohla žít. Vždyť už tu dávno není nic k snědku... Ale čím se živí takové houby? Uvědomil si, že takových potvor tu může být víc.

Jeho pozornost upoutal malý záblesk. Vedle rány v netvorově čele bylo cosi žlutého. Jakýsi oblázek. Dusot v chodbě jim připomněl, že jsou na útěku. Randall rychle odebral bezhlavému Tylerovi elektronický klíč a baterku.

"Nahoru," zasténal Carlsen. "Nikdy je nesetřeseme."

Museli co nejdříve najít nouzové schodiště. Randall se rozběhl, ale žádný východ neviděl.

Světla Denebanů už měli za sebou. Vyšlehly i rudé paprsky, které svědčily o tom, že Denebané v žádném případě nehodlají brát zajatce.

Carlsen zakopl o houbu, zaklel a upadl. Randall se zastavil. Obchodník s drogou mu byl sice lhostejný, ale nějak ho nedokázal nechat osudu. Vrátil se k němu a rázně ho postavil na nohy.

"No tak, Carsene, už tam skoro jsme."

"Ne... Já už nemůžu... Jděte napřed..."

Carlsen byl skutečně na dně. Obličej měl skoro fialový a nemohl popadnout dech. Náhle je zalilo světlo a jeden z Denebanů na ně křikl, aby se zastavili.

Randallovi bylo jasné, že tohle je konec. Vytáhl pistoli a na to světlo vystřelil. Pak popadl Carlsena za ruku a vlekl ho za sebou.

Vzápětí dostal zásah do ruky a musel pustit pistoli i své břímě. Ze zápachu spáleného masa se mu zvedal žaludek, Deneban mu spálil pěkný kus ruky. Před očima se mu roztančily hvězdičky a měl co dělat, aby neomdlel. Carlsen ležel na zemi a jenom sténal.

V té chvíli si mezi dvěma výstřely všiml vlevo v chodbě dveří k nouzovému schodišti. Konečně! Horečně se je pokoušel otevřít. Denebané se zastřeľovali stále lépe. Nakonec se mu podařilo na poslední chvíli dveřmi proklouznout, ale Carlsena musel nechat na chodbě.

A už bral schody po čtyřech.

Hub zde bylo víc než kdekoli jinde. Věčně o ně zakopával.

Stejně mě s těmi detektory dostanou, pomyslel si.

A pak ho napadlo, že když půjde po houbách, nezanechá na podlaze stopy. Skákal z jedné na druhou, bezohledně je rozšlapával a byl už o dvě patra výš, když se dole konečně ukázaly záblesky svícen. Co nejtíšeji vystoupil na sedmé patro a otevřel dveře.

Serval ze schodů ještě dvě houby, dal si je pod nohy a zavřel za sebou. Chodba se najednou rozsvítila.

Šoural se po houbách a připadal si jako manžel drátkující parkety. Vešel do boční chodby, vybral si druhé dveře vlevo a otevřel je. Byla to jedna z ubikací. Tady by si mohl odpočinout.

Prohledal koupelnu, z lékárníčky vytáhl automatický čistič ran, vydezinfikoval si zranění a šklebil se přitom bolestí. Potom si ránu natřel zajižvovací mastí, ovázal ji a odpotácel se na lůžko.

16

Pokoušel se utřídit myšlenky. Jeho situace je víc než bezútěšná a jeho jedinou šancí je Tex a Procyon.

Jenže ta obrovská loď na oběžné dráze pravděpodobně základnu vyčistí a vzhledem k jemnosti Vesmírné policie tak učiní jadernými střelami.

Musí tedy co nejdřív přijít na to, jak se dostat z úkrytu a dát o sobě vědět. Pokud se Texovi podařilo proletět, přistane patrně někde na okraji kráteru a pokusí se o vstup. Vzpomínal si, co všechno mu vyprávěl o tom, jak se setkal s Jenny. Musel být přece v nějaké podobné ubikaci.

Dveře byly zamčeny jako teď, a přesto jedna osoba odešla a jiná přišla. Randall se posadil a rozhlížel se po místnosti. Koupelna byla prefabrikovaná a vyfouknutá z plastiku. Tudy to nepůjde.

Stěny se skládaly z kovových panelů. Postavil se na postel a nadzvedl desku falešného stropu. Třicet centimetrů nad ní byly plastotitanové desky a mezi nimi probíhala ventilace. Tudy taky neproleze.

Otevřel skříň nalevo od postele a za její zadní stěnou našel zase kovové panely. Pokud ho nešálí orientační smysl, měla by za nimi být skála.

Nejdřív odstranil panel na stěně, která sousedila s vedlejším pokojem. Strhal izolaci a narazil na plastotitanovou síť.

Snažil se nepropadnout beznaději a zoufalství a pustil se do zadní stěny. Když odtrhl izolaci, narazil na skálu hladkou jako sklo. Místy byla hnědá, místy nazelenalá. Odstranil další panel, tentokrát byla skála naprosto zelená a tvrdá jako ocel. Ale když k ní přiblížil ruku, měl pocit, že je pružná...

Zkusil to znovu. Zase ten pocit.

"To není dobrý kšeft..."

Trhl sebou a pak si uvědomil, že je to zase houba.

"...kračovat v prodeji kle..."

Ten ženský hlas byl tak přesvědčivý, že si dokázal představit pirátku, jak zde mění několik kilogramů zlata za rigelské opály nebo altairské ametysty.

Zamyšleně si pohrával s kamínkem na krku. Přesně ten zřejmě měla Jenny, když ji našel Tex. Ta tajemná hnědovláška měla taky takový. Zahleděl se na něj a napadlo ho, že kámen by mohl být klíčem k celému tajemství. Ale bylo to jediné pojitko mezi dvěma různými osobami. Ona hnědovláška se zlatýma očima... Jenny...

Ale jak by nějaký kamínek mohl někomu umožnit, aby si zahrál na ducha?

Začínal mít toho všeho dost. Průchody stěnami, trpaslíci měnící se ve vlkodlaky, houby jako nějaké magnetofony.

Vztekle udeřil pěstí do skály a pronikl do ní na třicet centimetrů, jako by to byl nějaký rosol.

"Tak takhle to je!"

Vytáhl ruku, položil si šperk k nohám a sáhl na skálu. Byla opět neprostupná.

Po několika pokusech zjistil, že ten kamínek nějak mění skálu v pružnou hmotu, ale jen tu zelenou.

Možná by se jí dalo i projít...

Napadlo ho, že skály mohou být ve skutečnosti rostliny a že kámen vysílá nějaké vlny, které mění jejich molekulární strukturu.

Na chodbě zaduněly těžké kroky.

Takže je čas, abych vypadl, pomyslel si. Strčil si kamínek do úst, stiskl zuby - a vstoupil do skály.

První pocit byl, že je ve studené, černé a vazké sprše. Samozřejmě nemohl dýchat. Snažil se dělat cosi jako tempa. Jeho tělo vážilo tuny a každý pohyb ho připravoval o kyslík. Začínal propadat panice.

Odtud se živý nedostane. Stejně je to zvláštní, zemřít ve skále...

Vzchopil se a postoupil o dalších pár desítek centimetrů. Paže ho přestávaly poslouchat a měl chuť otevřít ústa. Ale kdyby mu kámen vypadl, mohl by se pak před svatým Petrem vytahovat, že je první vesmírná zkamenělina...

Udělal tempo, už viděl jen rudě. Ještě jedno a najednou byl na vzduchu.

Na vzduchu...!

Dýchal jako šílený a trochu se uklidnil.

Byla tam zima. Uvědomil si, že vidí.

Chodba, do které se dostal, byla široká asi pět metrů, táhla se do nekonečna a lehce stoupala. Stěny měla porostlé jakýmsi svítícím mechem.

Vzpomněl si na záhadu Jennyina zmizení a usmál se. Takhle to tedy bylo! A ti podivní vlkodlaci žijí mimo jeskyni a mohou do ní vstoupit, kdykoli se jim zlíbí. A tudy se vytratila i ona hnědovláska se zlatýma očima.

Označil si kamenem místo, kudy vyšel. Co když se bude muset na základnu vrátit?

Chodba stoupala stále víc. Randall už cítil únavu, šel bezmála hodinu a pořád nevěděl, kde je. Mohl stejně tak dobře obcházet základnu jako pronikat do nitra planety.

Svítící mech ubýval a Randall si musel vypomáhat baterkou.

Postupoval rychle a měl nepříjemný pocit, že tunel nikdy neskončí. Připadalo mu, že se ustavičně lehce stáčí doleva, jakoby v nějaké stoupající spirále.

A vtom narazil do zdi. Tunel zčistajasna končil zelenou skalní stěnou.

Zřejmě se jedná o průchod, pomyslel si, ale když si vzpomněl na zkušenost s tím minulým, přeběhl mu mráz po zádech. A jak si může být jist, že za ním není povrch planety nebo že průchod nebude trvat déle než předchozí?

No tak, Gardnere, povzbuzoval se, přece to nevzdáš, když jsi možná už na konci?

A dost možná, že tenhle průchod vede na první patro základny. Třeba se dostane k nějakému záchrannému člunu a unikne.

Nezbývalo nic jiného než vložit si kámen do úst, nadechnout se a vstoupit. Tentokrát to vzal s rozběhem.

Nejdřív měl pocit, že je v obrovském dortu s želatinovou polevou. Ale hned nato se jeho hlava vynořila ven. Dalším záběrem byl venku celý. Podařilo se!

Byl opět na základně.

Zaslechl kroky a trhl sebou. Rychle přešel chodbu baterkou. A hned spatřil onoho tvorečka.

Ne, jenom ne vlkodlak...

Změní se to v netvora s rudýma očima... Rozsápe ho...

Ne! Musím se bránit. Zabít ho dřív než on mě.

Uskočil stranou a popadl povalující se trubku. Malý humanoid se už začínal měnit.

Randall ho udeřil do prsou, potom do obličeje. Netvor zatím nereagoval.

Trubka už byla celá zakrvácená, jak Randall do něj bušil ze všech sil.

Tvor se přeměnil, vztyčil se v celé výšce, natahoval po něm ruce.

"Randle! Mysli si, že je hodný!" uslyšel náhle hlas Jenny. "Řekni mu, že je hodný. Řekni mu, že ti neublíží! Odhod ten meč a řekni, že je hodný!"

Přinutil se zavřít oči, na nic nemyslet. Vytěsnil veškeré myšlenky na boj, na smrt. Vlkodlak je hodný... Moc hodný... Takovej miláček... Snažil se představit si ho jako domácí zvířátko, které hladí a drbe a ono jen přede slastí...

Potom otevřel oči a měl pocit, že se vlkodlak rozplynul. Pouze se však proměňoval v trpaslíka. Když přeměna skončila, zatvářil se překvapeně a zdálo se, že se usmívá.

Randall si tak vydechl úlevou, že to muselo být slyšet až na Terranii XXII. Jenny si klekla k trpaslíkovi, zcela evidentně ji přepadly vzpomínky, ale nedokázala si je utřídit. Rány se tvorečkovi zajizvily a nezbylo po nich ani stopy.

"Chyběla jsi nám, Jenny," řekl trpaslík vážným hlasem a usmál se. "A když ses k nám teď vrátila, musíš se dozvědět..."

Slavnostně se k ní obrátil a dlouze se na ni zahleděl, potom cosi vypískl a Jenny se skácela na zem. Ale vzápětí už otevřela oči a neohrabaně se posadila.

Tex k ní přiskočil a vzal ji za ramena.

"Jenny, jsi v pořádku? Řekni něco! Co se to tady vlastně děje?"

Přejela si rukou přes oči a odhrnula si vlasy. Pohled měla kalný a pohyby pomalé, jako by ještě snila. Po několika vteřinách zamrkala a pohled se jí rozjasnil.

"Klid," řekla. "Vzpomínám si... Můžu vám toho tolik vyprávět..."

"Tak vidíš," obrátil se Tex na Randalla. "Všechno je v pořádku. Ale řeknu ti, že jsem ti nezáviděl."

"To mi povídej. Jsem docela rád, že jste si sem odskočili, jinak nevím..."

"Jenny, ty nemáš achelu," ozval se trpaslík. "Ten muž ti ji ukradl? Bez achely za námi nemůžeš." Ukazoval na Randalla.

"Ne, příteli," odpověděla. "Dala jsem mu ji, aby nás našel. Tolik jsem chtěla vědět... a opět spatřit Kirnu..."

Tex Harper sebou trhl.

"Nemůžeš bez achely. Dostali by tě lyxové a odhodili..."

"Vezmeme si achelu ve vesnici," odvětila. "Tam se dostaneme."

Tex si vzdychl a potom pokrčil rameny. Nemuseli na Procyon spěchat. Lod' byla skvěle zamaskovaná a bude lepší, když se ti vlci požerou navzájem.

Randall při pomýšlení, že by mohl objevit ještě nějakou neznámou civilizaci, zapomněl na všechno nebezpečí.

A starý pirát - ten pořád chápal přeměnu krásné Kirny v uplakanou holčičku jako mystickou událost.

"Rád bych ji zase viděl," řekl a pohled se mu ztrácel ve vzpomínkách.

"Drahý kmotře," usmála se na něj Jenny, "ani nevíš, jaké tě čeká překvapení. A doufám, že se s ní brzy setkáš."

"Poslyš, Jenny," ozval se Randall, "neřekla bys nám, jak to bylo s tím Samem Perkinsem?"

Sklopila oči.

"Měla jsem s ním románec a on mi otevřel oči. Prozradil mi, že strýc obchoduje s lapisem oniris. Hrozně mě zklamalo, žes mi to neřekl ty, Texi..."

Starý pirát jen pokrčil rameny. Nechtěl jí brát iluze o strýčkovi.

"Měla jsem vztek," pokračovala. "A dokonce jsem ho podezřívala, že zavinil smrt mých rodičů. Ale už dlouho mi jedna věc vrtala hlavou. Chtěla jsem se vrátit na stanici a pátrat po událostech z mých dětských let. Strýc mi ustavičně tvrdil, že od té doby, co policie planetku uzavřela, ji už nikdo nenavštívil."

Zvedla oči a pohled měla mrazivý.

"Když mi Sam řekl, oč tady jde a že chce ukrást jednu zásilku, tak dlouho jsem škemrala, až mě vzal s sebou. Bohužel strýc nás našel právě ve chvíli, kdy jsme objevili kufík s lapisem. Bylo ho tam za deset milionů dolsů. Utíkali jsme do dolních pater a Red nám byl v patách. Tam jsme narazili na jednoho z obyvatel planety, říkají si Xelenové, a Sam dostal ten hloupý nápad, že se s ním dal do boje. Málem na

to zemřel. Nemohla jsem zasáhnout. Valily se na mě vzpomínky, ale nedokázala jsem je utřídit. Xelen zmizel a ten kufřík vzal zřejmě s sebou. Nevzpomínám si."

"Ano," usmál se Xelen. "Máme ho my. Můj bratr nevěděl, co má dělat, když tě opět spatřil, a nemyslel na nic jiného než na útěk."

"Pojďme," řekla Jenny. "Už bych zas ráda viděla vesnici."

Xelen se nenechal prosit a zamířil ke skále.

"Ale jak tudy projdete bez achely?" zajímal se.

"Použijeme vlastní prostředky."

Jenny si půjčila Texovu laserovou pistoli a vyřízla do skály otvor. Netrvalo jí to ani minutu a pozemšťané se ocitli na druhé straně. K Randallovu údivu se otvor za nimi rychle zužoval, jako by se skála zajizvovala.

"To je neuvěřitelné," vydechl. "Ty skály mají neuvěřitelné vlastnosti."

Začali za Xelenem sestupovat do temné chodby.

"Pospěšme si," vybízel je trpaslík. "Ať nás nenajdou lyxové."

17

Drobný mužík skoro utíkal a jeho neklid se začínal přenášet i na pozemšťany. Přidali do kroku. Randall poznával místo, kde se "vynořil" ze skály. Vrátil kámen Jenny a ta si ho hned zavěsila na krk.

Sestup byl nekonečně nudný a nebezpečné ho ani Jennyino vyprávění.

Líčila idylický život ve vesnici, procházky v pestrých zahradách. Dlouho mluvila o pěstounce Kirmě, jak ji utěšovala, chránila a vychovávala po smrti rodičů.

"Kdo jsou vlastně ti lyxové, Jenny?" zeptal se Tex. "Už ses s nimi setkala?"

"To jsou ochránci," vysvětlila. "Chrání Xeleny proti vetřelcům, kteří nemají achelu. Kdyby na nás přišli, musíme rychle reagovat."

Vtom se jejich malý průvodce zastavil. Zastříhal ušima a naslouchal.

"Jste v nebezpečí," vykřikl. "Odstupte od stěn!"

Tex a Randall se rychle postavili zády k sobě, v rukách pistole a čekali, co se bude dít.

"Tam!" vykřikl pirát.

Ze skály vylézal jakýsi podivný červ. Tex okamžitě zahájil palbu a přet'al jej vedví. Oba uskočili stranou, protože téměř současně se vynořili další čtyři. Zdálo se, že mají nekonečná, tuhá, pevná těla. A v té chvíli si Randall uvědomil, že to červi nejsou.

Ze skály se vysunuly končetiny a nestvůrné tělo. Byla to příšera jako ze zlého snu, připomínala pavouka. Ta obří nestvůra zaplňovala prakticky celou podzemní prostor.

Tex pistoli nešetřil a netvora skolil.

Otrásl se hrůzou a hnusem a povzdychl si: "Stárnu, chlapče, stárnu. Tohle už pro mě není."

Trpaslík se přiblížil k zuhelnatělým zbytkům pavouka a začal je prohledávat. Po chvíli se spokojeně otočil a na dlani ukázal kamínek.

"Tady máš achelu," řekl a podal kamínek Randallovi. Potom se beze slova vydal zase na cestu.

"To je zajímavé, zdá se, že ten jantar tady mají všichni," přemítal Randall.

Tex pokrčil rameny. "Jestli se z toho dostaneme, řekni veliteli SDPP generálu Khovovi, ať sem pošle výzkumnou expedici."

Randall vykročil. Pro něj už výzkumná expedice začala.

Po další hodině chodba prudce zabočila. Už delší dobu pozemšťané vnímali, že jsou lehčí, což znamenalo, že se vzdalují od gravitačních generátorů. To jim podstatně usnadňovalo postup. Randall odhadoval, že museli urazit už nejméně dvacet kilometrů.

Tunel nakonec vyústil do rozlehlé osvětlené síně. Naskytl se jim pohled na úžasnou krajinu plnou obrovských fialových stalagmitů, tyčících se až ke stropu a osvětlených zeleným mechem, mnohem jasnějším než v chodbě. Načervenalé kapradiny obrůstaly kamenité pahrbky a táhly se do nekonečna. A žluté houby připomínaly rozkvetlé pampelišky na pozemské louce.

"Představuji vám zahradu Dangir," řekla Jenny a rozpřáhla ruce.

"Už nám jdou naproti," ukázal trpaslík.

Po cestě se blížilo několik postav. Velké snědé ženy pěkných tvarů a před nimi trpaslíci.

Jeden z nich, šedivější než všichni ostatní, k pozemšťanům přistoupil.

"Už jsme mysleli, že tě nikdy nespatriíme, Jenny. Domnívali jsme se, že šťastně žiješ mezi svými. Když ses vrátila, bud vítána."

Potom se obrátil k Texovi a Randallovi.

"Pozemšťané, spoléháme na vaši moudrost, že uchráníte tajemství, které již před vámi nemůžeme skrývat. Jsem Darvic, nestor tohoto společenství."

Randall zvedl dlaň na znamení mírumilovnosti, jak staré řady Služby pro dohled nad primitivními planetami předepisovaly při prvním kontaktu.

"Vaši důvěry si vážíme a nezneužijeme ji. Doufáme, že vám ukážeme jiný obraz lidí, než jste na této planetě dosud poznali."

Starý Xelen podal Randallovi jantarový kámen na kožené šňůrce.

"Zde je achela, která vás bude chránit po dobu vašeho pobytu."

"Srdečně děkuji, Darviku."

Darvic zavedl tři pozemšťany do vesnice, která byla asi kilometr odtud.

Její domy byly vyhloubeny ve stalagmitech a průčelí měly umně vytesána a ozdobena pestrými květinami.

"Kimo!"

Žena, která stála na prahu jednoho z těch domů, přesně odpovídala Texovu popisu. Tex se zastavil a sledoval, jak se Jenny vrhá do náruče své adoptivní matky.

"Váš svět je úžasný, Darviku," řekl Randall. "Vyprávějte mi o prvních stycích s pozemšťany."

Starý Xelen a pilot seděli v místnosti, která měla zřejmě funkci Darvikova obývacího pokoje. Zaoblené hladké stěny zdobily modré a fialové květiny. Randall byl vším upřímně překvapen a chtěl získat o tomto národu co nejvíce informací.

Darvic je nakonec pozval na večeři, kterou uspořádal na jejich počest.

Pozemšťani se na planetě objevovali často a všichni Xelenové skvěle ovládali galaktiku. Avšak Randall s Texem byli po Jenny teprve druzí, kteří se dostali až sem do vesnice.

"Když nás Děloha varovala," vysvětloval Darvic, "vaši lidé už vybudovali to, čemu říkali důl. Ale brzy v činnosti ustali, a tak jsme tomu nevěnovali pozornost. Jen jsme byli občas tak trochu zvědaví."

Bylo skutku s podivem, že detektory prvních průzkumníků Xeleny neodhalily. Možná je rušil titan a radioaktivní prvky.

"Jaká Děloha?" zeptal se Randall.

Darvic zaváhal.

"Jak vám to nejlépe vysvětlit... Je to srdce našeho světa, Dangiru. Žije a zná své prostředí. Díky ní víme, co potřebujeme vědět. Chrání nás a živí."

"Mohl bych ji vidět?" zeptal se nedočkavě Randall.

"Už jste ji viděl, je to náš svět. Ale zavedeme vás do jejího srdce, protože vás chce vidět. Zítra. Zítra dostaneme její poselství."

Randall pochopil, že víc z Darvika nedostane, a změnil téma.

"Pozemšťané se pak vrátili do opuštěného dolu a udělali z něho jakousi překladovou stanici, je to tak?"

"Když pozemšťané přišli," pokračoval Darvic, "sledovali jsme je a naše rada rozhodla, že je nebudeme kontaktovat. Postupem času se začaly dít divné věci. Jejich přítomnost nás rušila. Jejich záměry nás děsily. Ale dál jsme se drželi stranou."

"Kdy došlo k prvním kontaktům?" zeptal se Randall.

"Mnohem později. Může za to Jenny."

"Jak to?"

"Několik našich se bavilo pozorováním pozemšťanů. Hodně jsme se o nich dozvěděli. Jak dokážou zabíjet kvůli několika kamenům, mučit, aby se něco dozvěděli, unášet a prodávat své druhy. To vše nás děsilo a fascinovalo a to vše se odehrávalo na vaší základně."

"Obávám se, že jste nezískali o našem druhu ten nejlepší dojem," poznamenal Randall.

"Věděli jsme, že to určitě nejsou ti nejlepší z vás, a proto jsme váš druh nijak nekritizovali."

"A jak jste se setkali s Jenny?"

"Jednou jsme byli svědky pokusu o vraždu náčelníka lidí."

"Carlsena?"

"Ano, tak se jmenoval. Uprchl s rodinou do nižších pater. S sebou měli děvčátko. Bylo to poprvé, co jsme se stali svědky toho, že se někdo pokusil zavraždit dítě. U nás je to zločin, který nelze ničím, ale ničím omluvit. A proto jsme se rozhodli zasáhnout. Už několik měsíců jsme měli možnost vniknout do základny tunely, které vytvořila Děloha.

A tak jeden z nás to děvčátko zachránil. Byla to revoluce v našem společenství a hodně nám otevřela mysl. Po dlouhých poradách jsme se rozhodli, že Jenny u nás zůstane tak dlouho, dokud jí bude hrozit nebezpečí."

"Jak si na váš svět zvykla?"

"Moje sestra Kirna se snažila, aby Jenny zapomněla na veškerou tu hrůzu, kterou zažila. Jenny se pak cítila v bezpečí a normálně zde vyrůstala."

"Proč jste ji tady měli tak dlouho?"

Xelen se ošával a potom řekl: "Chtěli jsme mít jistotu, že jí skutečně nic nehrozí, a také jistotu, že nás neprozradí."

"Hledali jste toho, kdo zesnoval tu vraždu?"

"Ovšem, to byla důležitá informace a pomocí Dělohy to šlo snadno. Ale postupně... Ne, nemohu vám nic říct. Neví to ani Jenny. Mravy pozemšťanů jsou nám natolik cizí, že nechceme do ničeho zasahovat, nechceme vykonávat vaši spravedlnost. Starali jsme se hlavně o Jenny."

"Vybrali jste si potom Texe. Proč?" zeptal se trochu zklamaně Randall.

"Vybrala ho Děloha. Pozorovali jsme ho už dřív a vždy jednal podle našich pravidel." Darvic vstal. "A zbytek už znáte. Měli bychom jít na hostinu."

Randall nenaléhal, usoudil, že by z náčelníka stejně víc nedostal.

Slavnost se protáhla dlouho do noci a podávala se překvapivě rozmanitá a chutná jídla. V rozlehlé zahradě kolem vesnice rostla zelenina a obilniny podobné pozemským.

Tex se v jednom kuse motal kolem krásné Kirny. Randalla by nikdy nenapadlo, že se starý pirát bude chovat jako zamilovaný mladíček. On si zase konečně mohl otevřeně promluvit s Jenny.

Dívka se stále víc rozvazovala. Byla veselejší a bezstarostnější.

"Je mi to tak líto, Randallo," řekla. Tex už Randallovi vysvětlil, že je Jenny udala policii.

"Nic si z toho nedělej. Nemohla jsi to tušit a měl jsem ti to vysvětlit dřív. Ale proč jsi mi dala achelu?"

"Ani dost dobře nevím proč. Měl jsi letět na stanici a cítila jsem, že bys ji měl mít s sebou, abys měl větší naději přežít. Prosila jsem tě, abys nelétal..." Hlas se jí zachvěl. "Chtěla jsem možná taky přerušit veškerá pouta, která mě svazovala se stanicí. Doufala jsem, že strýce zatknou a já začnu žít nový život."

"Chápu," řekl Randall. "Ještě z toho sice nejsme venku, ale slibuji ti, že se s Texem postaráme o to, aby tvůj další život byl co nejklidnější."

18

Tex s Randallem s údivem sledovali pomalý průvod ubírající se fialovým kapradím. Trpasličí Xelenové a půvabné, urostlé Xelenky se blížili jako přízraky. Bylo to dáno nejen slabou gravitací, ale i bílým oděvem. Dlouhý průvod už vyplašil mnoho pavouků a jiných méně nebezpečných potvor. Achely byly velice účinné odpuzovače. Pozemšťané, kteří vše sledovali zpovzdálí, si uvědomovali, jak je jeskyně plná života. Mezi kapradím se svíjeli skoro metroví červi a na obloze se ladně vznášely obrovské vážky a odnášely si kamsi kameny.

Texovu pozornost upoutaly velké ještěrky, které chvatně zalézaly do úzké chodby.

"Už se nemůžu dočkat, až uvidím tu jejich Dělohu," zabručel Randall.

"Já spíš doufám, že odhalíme Ianova vraha," poznamenal Tex.

"Jen se přiznej, že podezříváš strýčka Reda a že si to chceš jen potvrdit."

"Jasně! A pokud už není mrtvej, pěkně si ho podám. Předvedu mu celou škálu prostředků antarského útrpného práva."

"To by bylo poněkud barbarské," odušil Randall. "Možná by pro začátek stačilo něco jemnějšího, jako

třeba kastrace bez umrtvení."

Tex se zasmál a hned zvažněl. "Tak daleko ještě nejsme. Podívej, támhle jdou Jenny a Kirna. Přidejme se k procesí."

Oba přátelé seběhli z kopce, odkud procesí pozorovali.

Kirna a Jenny byly zahloubány do hovoru, ale Tex je s naprostým klidem přerušil.

"Už jsi viděla to místo, kam jdeme, Jenny?"

"Jako všichni tady, při každém procesí. Je to něco úžasného, uvidíš."

Tím jen podnítila jejich zvědavost.

"Jistě chápeš, Jenny, že Děloha ti nechtěla dovolit odejít s naším tajemstvím," řekla Kirna.

"Já se za to na vás nezlobím," usmála se Jenny. "Jsem vám vděčná za všechno, co jste pro mě udělali.

Jsem ráda, že jsem se vrátila zrovna na Taskraal!"

Procesí dospělo ke konci obrovské jeskyně. K jakémusi konci světa, kde se pastelová zářivá klenba stýkala s fialovou vegetací. V dolních částech falešné oblohy spatřili řadu tunelů. Xeleni vstoupili do největšího a nejjasnějšího. Měl v průměru dobrých patnáct metrů. Jeho stěny zářily překrásnou duhovou barvou, jako by byly pokryty krystaly.

"To je neuvěřitelná krása!" vydechl Tex Harper.

Pořád se chová jako zamilovaný blbec, pomyslel si Randall. To bych do něj nikdy neřekl.

Konečně dorazili na místo obřadu. Xeleni usedli v jakémsi amfiteátru proti průsvitnému oltáři na druhém konci jeskyně. Darvic a dvě Xelenky vystoupili po křišťálových schodech k oltáři.

V jeskyni byli nyní shromážděni všichni Xeleni. Randall odhadoval jejich počet na dva až tři tisíce.

Překvapilo ho, že mezi nimi vidí tak málo mladých. Všichni mlčeli, soustředili se.

Starý Xelen se dotkl velkého krystalu na oltáři a zatlačil ho skály.

A v té chvíli obrovskou kruhovou jeskyni zalilo tak prudké světlo, že všichni museli zavřít oči. A vzápětí následovala hluboká tma. Ozvalo se hluboké bručení a objevil se obraz nebeské klenby. Astronauti jasně viděli asteroidy tančící před pozadím hvězd.

"Věčný je náš svět v mrazivé samotě," pravil Darvic.

Obraz na klenbě se změnil. Ted tam byla Stanice 46 a bylo vidět i do ní.

Spatřili lidské postavy.

"Vrátili se lidé a mají nepřátelské úmysly."

Randall vyskočil, protože v těch lidech poznal sebe, jak podpírá Reda Carlsena.

"To je neuvěřitelné! Od samého počátku nás sledovali," vydechl pirát. "Jak je možné, že je detektory nezaznamenaly?"

Do toho se v nepopsatelné směsici ozývaly tlumené trhané výroky hub.

"Jsme to ale pitomci!" zvolal Randall, protože rázem vše pochopil. "Oni vnímají svět prostřednictvím těch žlutých hub."

"Ale ty pouze všechno nahrávají. Jsou to primitivní formy!"

"Ano, pouze zaznamenávají zvuky, ale potom něco musí jejich informace shromažďovat, třídit a podávat celkový obraz."

"Chceš tím říct, že každá ta houba je něco jako nervová buňka tohoto světa?"

"Zjednodušeně by se to tak chápat dalo. Vidíme gigantickou síť neuronů. Objevili jsme formu obrovského života."

"O něčem takovém jsem v životě neslyšel," divil se pirát.

"Je to skoro nepředstavitelné," žasl pilot. "Tahle planeta je živá a schopná komunikovat! Zbývá jen zjistit, jestli je schopná data interpretovat sama, nebo je pouze předává Xelenům."

"Lidé, které jsme našli," pokračoval Darvic, "jsou však jiní. Jsou chráněni. Jiní lidé jsou v nebezpečí. Jsou ohroženi zvnějšku."

Klenbu opět zaplnila tma.

"Nebezpečí je daleko, ale je veliké."

Na obloze se zablesklo a zahřmělo. A ukázala se denebská loď.

"To je šílenec!" vybuchl Tex. "Prorazil pásem asteroidů!"

Potom spatřili další loď - křižník Vesmírné policie. Lodě na sebe začaly střílet a ta denebská vybuchla.

Klenba opět ztemněla, ale vzápětí se objevilo řídicí stanoviště stanice. Spatřili několik Denebanů, tvářili se velice přísně, a mezi nimi Carlsena, který vypadal docela v pořádku.

"Starý Red je naživu," řekl Randall, "ale řekl bych, že jako zajatec. Všimni si, má magnetická železka."

"Škoda že ten jejich týdeník podává jen aktuální informace. Rád bych věděl, co bylo předtím," zabručel Tex.

Nyní se přenesl i zvuk.

"Ten pokus o útěk byl směšný," pravil Sirkor a mrazivě se usmál.

"Tak proč mě ti vaši pohůnci nezabili rovnou?"

Deneban zvedl ruku, aby Carlsena umlčel, a posměšně řekl:

"Všechno má svůj čas, můj drahý společníku. Musím se přiznat, že jste mě velice zklamal. A tak jsem se rozhodl, že se bez vašich služeb obejdu a budu jednat s vašimi klienty přímo."

Red Carlsen se zachvěl a zbrunátněl. "Na něčem jsme se přece dohodli!"

"Jenže tu dohodu jste první porušil vy, když jste si nechal ukrást zásilku, která už se měla dávno distribuovat."

"Ty hajzle!" vybuhl Red Carlsen.

Chtěl se na Sirkora vrhnout, ale dva Denebani ho vtlačili do křesla.

Sirkor se suše zasmál.

"Tak dost těch hrátek. Chci kompletní seznam vašich klientů."

Red zavrtěl hlavou a pousmál se.

"K ničemu vám nebude. Nemáte už nic, čím byste odtud odletěl, a zřejmě zapomínáte, že nad námi číhá křížník."

Sirkor jen mávl rukou.

"Věčně tam čekat nebude. Tak zle nám tady není, klidně si počkáme, až odletí. A kdyby se mu nechtělo, mám v záloze tři bitevní lodě. Když se jim týden neozvu, přiletí nám na pomoc. Já nejsem jen tak nějaký obchodníček, ale významná osobnost."

"Netroufnou si zaútočit na loď Pozemské unie."

"A proč by si netroufli?"

"Protože by to mohlo vyvolat válku."

"Dejme tomu, že by to byla skvělá příležitost. Podobné názory nemám sám. Naše vláda je slabá a začíná s tou vaší nějak moc spolupracovat. Právě jednání s Pozemskou unií mě přinutilo, abych zasáhl dřív, než jsem zamýšlel. Musíme našemu prezidentovi zabránit, aby smlouvu podepsal. Proto potřebuji seznam vašich překupníků. Dodám jim množství lapisu oniris za tak nízkou cenu, že zaplaví celou Pozemskou unii a ta nebude schopna se bránit. Ale už jsme ztratili dost času. Mluvte, nebo vás to bude skutečně bolet."

V Redových očích se objevil strach. Svěsil hlavu a zabručel:

"Nedáváte mi na vybranou..."

"Dejte to sem."

Red napřáhl spoutané ruce.

"Seznam je v počítači, vedle palebného panelu. Když mě zbavíte pout, vytáhnu ho."

Sirkor se zamračil.

"Radši si ho vyjedu sám, abyste mě ještě nepřevezl."

Usadil se před počítačem, zapnul ho a tázavě se podíval na Reda.

"Vyťukejte PLUTON."

"A dál?" naléhal nedočkavý Deneban.

"Musíte počkat třicet vteřin."

Na obrazovce se ukázal nápis Zadej heslo.

"Tak co?" zeptal se Sirkor.

"Jenny," odpověděl Carlsen.

"Ale pořád se nic neděje," zavrčel Deneban.

"Jen trpělivost. Za chvíli naběhne. Je to taková pojistka, abych mohl program shodit, kdyby sem vpadl někdo nepovolaný."

Carlsen se pohodlně opřel a vypadal klidně, skoro slavnostně.

"Víte, kdo byl Pluton?"

"Jedna z planet soustavy Terra I," odpověděl Deneban, kterého otázka překvapila.

"To jistě, ale původně to byl taky bůh. Přesněji řečeno bůh podsvětí, pekel. Řekl bych, že se za ním brzy odebereme."

"Co tím jako myslíte?" zneklidněl Sirkor. Odpovědi se už nedočkal, protože se ozvalo několik výbuchů, kupole se zatřásla a náhle pukla.

"Strýčku Rede!" vykřikla Jenny do ticha jeskyně.

"Podařilo se mu spustit autodestrukční systém," řekl uznale Tex. "To byla past, kterou tam nastražil Jennyin táta pro případ, že by na stanici vpadli poldové."

Na klenbě se zase objevila obloha a obrovský křižník. Bitevní loď měla otevřeny kryty palebných systémů.

"Ne!" vydechl Randall. "Přece nezničí stanici jen proto, aby se pomstili nějakému pirátovi."

Ale zřejmě tomu tak bylo! Trpaslíci se začínali proměňovat ve vlkodlaky. Tex se zachvěl hrůzou. Randall mu poradil, aby zavřel oči a na nic nemyslel.

A pak se stalo něco nepředstavitelného.

"Předávám rozkaz admirála Neumana," říkal zrovna na můstku Vegy Nerdanyl. "Žádné Denebany zajímat nebudeme. Máme zničit celou planetu."

Všiml si, že Riemann chce něco namítnout, a hned pokračoval:

"Je to rozkaz, poručíku. A naší povinností je ho provést. Připravte šest raket AX."

"Nepřeletí pásem," řekl po chvíli střelec.

"To není jejich úkol. Musí vybuchovat postupně a vytvořit průchod pro druhou vlnu dvanácti střel CZ, která zasáhne planetu."

Na můstku zavládla horečná činnost.

"První vlna připravena, pane!"

V té chvíli se ozval důstojník, který sledoval obrazovku.

"Pane, něco tam vybuchlo a kupole už neexistuje."

"To nevádí. Je to jen předehra k tomu, co planetu čeká," řekl posměšně Nerdanyl.

"To je zvláštní, pane. Planeta se otáčí kolem osy stále rychleji. Za pár minut bude základna na odvrácené straně."

Velitel jen pokrčil rameny.

"No a co? Nemáme přece zničit základnu, ale celou planetu. Připravte se k palbě!"

První střela opustila loď a patnáct vteřin za ní druhá...

"Pane, podívejte se. To snad není možné!"

Kapitánův hlas přinutil Nerdanyla, aby přistoupil k obrazovkám. Ani on se neubrnil úžasu. Na planetu jako by začala chrlit lávu nějaká sopka. Celý povrch zachvátila obrovská erupce.

"Pane," ozval se znovu kapitán. "Některé úlomky už překonaly pás asteroidů a míří k nám."

Nerdanyl se odtrhl od obrazovky.

"Štíty na maximum," nařídil.

Sotva byl rozkaz proveden, loď se prudce zazmítala a několik mužů vypadlo z křesel. Nerdanyl vyletěl dopředu a narazil čelem na panel. Ani nestačil vstát a další otřes ho přibil k zemi. Všechny obrazovky zhasly. Detektory vypadly. Rozblikaly se senzory a rozječela siréna.

Randall měl nejdřív pocit, že se mu otřásá země pod nohama a že otřesy sílí. Začínalo opravdové zemětřesení. Xeleni vykřikli hrůzou, což svědčilo o tom, že úkaz nemá být součástí obřadu.

Něco se stalo.

Na klenbě se ukázala sopka velká jako loď, chrlila miliardy tun kamení a po jejích úbočích stékala rudá láva.

Policejní křižník byl přímo v dráze chrleného kamení. Vyšlehlo několik záblesků připomínajících jaderný výbuch. V plášti lodě zel otvor...

Ochranný štít spadl. Vega byla ztracena...

19

Na můstku Vegy se opět rozsvítilo, to znamenalo, že nouzový generátor ještě funguje.

Domnívali se, že planeta je mrtvá, a bylo jasné, že geologové odvedli velice mizernou práci.

Nyní však bylo třeba zachránit loď a dva tisíce mužů posádky.

"Generátory?" zeptal se úzkostlivě Nerdanyl.

"Jen dva, ty nejslabší."

"V tom případě kurz Terrania XXII."

Když byl rozkaz proveden, zeptal se: "Půjdou opravit hlavní generátory?"

Důstojník se zamyslel a odpověděl: "Myslím, že by provizorně šla opravit dvojka, ale trvalo by to několik dnů."

"Takže se dejte rovnou do práce a pravidelně mě informujte, jak pokračujete."

Důstojník pozdravil a opustil můstek.

Na můstku zavládl opět klid. Lavina špatných zpráv se zřejmě zastavila. Už k ní nebylo co dodat.

Vyřazené pohony, na několika místech proražený plášť, výzbroj skoro žádná, bylo s podivem, že loď ještě existuje.

"Máme poslat nouzové hlášení admirálu Neumanovi?" zeptal se radista.

"To nespěchá. Nemá smysl, aby se to dozvěděli Denebani. Co když ta fregata, co nám unikla, je někde poblíž?"

Po několika minutách mlčení se Nerdanyl obrátil na kapitána u obrazovky.

"Můžete mi ten úkaz nějak vysvětlit?"

"Nevím, pane. Spíš mám jen takovou hypotézu. Aby tahle pirátská základna mohla tolik let existovat, musela mít silný jaderný reaktor. Z nějakého neznámého důvodu vybuchla kupole. Možná že explodoval ten reaktor. Musel být někde hluboko v nitru planety, výbuch vyvolal otřesy, narušil kůru planety a uvolnil fantastické množství energie. A pak naše druhá střela, která planetu zasáhla, všechno zřejmě ještě zhoršila."

"Takže ten šutr vybuchl..."

"Tak nějak, pane."

Nerdanyl chvíli mlčel a potom se zřetelnou úlevou zabručel: "Takže misi jsme nakonec přece jen splnili."

Přípravte v tomto smyslu podrobné hlášení."

Doufal, že se tak vyhne posměškům kolegů, že nevinná planeta tvrdě zaútočila na nejlepší loď flotily a málem ji zničila.

V křišťálovém sále otřesy slábly, až utichly docela. Když nebezpečí pominulo, vlkodlaci se opět přeměnili v trpaslíky.

Tex vzal plačící Jenny kolem ramen. Randall hleděl celý bleďý na klenbu, na níž se zvolna vzdalovala bitevní loď.

Došel k nim Darvic s půvabnou Kirnou, která se opět usmívala.

"Děloha mě právě informovala," řekla Texovi. "Měli byste honem odletět. Erupce prorazila cestu mezi asteroidy, ale za pár hodin se zase uzavře."

"Jenže základna je zničená a zůstaly nám tam skafandry," namítl Randall.

Darvic potřásl hlavou a zašklebil se.

"Zničená byla pouze kupole. Bezpečnostní bariéry perfektně fungovaly a dolní patra jsou stále přístupná. Je načase se rozloučit. Společně na vás, že nikdy neprozradíte naši existenci. Zvyky pozemšťanů se od našich příliš liší a my s nimi nechceme udržovat styky. Tato zkušenost nám bohatě stačila."

"Ale všichni přece nejsou piráti," namítl Randall.

"To jsme pochopili, ale i tak chceme klid."

"Budiž po vašem," slíbil Tex. "Děkujem za pomoc."

Jenny se náhle zastavila.

"Odlet'te sami. Já radši zůstanu tady."

Oba muži ztuhlí překvapením.

"To přece nejde," vzpamatoval se konečně Tex. "Musíš se vrátit. Jsi mladá, krásná a bohatá. Můžeš si dopřát, cokoli si budeš přát, budeš si moct vybírat v davech nápadníků."

Jenny zavrtěla hlavou a na tváři se jí rozhostil smutný úsměv.

"Já ty peníze nechci. Děsí mě. Otec je vydělal založením základny, která byla útočištěm pašeráků a pirátů. Musíš to přece uznat, protože i tys ji často navštěvoval. Strýc to bohatství ještě rozmnožil, když obchodoval s tou drogou."

"Ale to všechno je už minulost," nedal se odradit Tex. "Musíš myslet dopředu."

"A budu žít z nečestně vydělaných peněz? To v žádném případě. Jediná šťastná léta svého života jsem strávila zde a tady chci zůstat, pokud to nebude mým přátelům vadit."

Kirna souhlasila. Darvic chvíli váhal a nakonec řekl:

"Pokud to myslíš vážně, jsi vítána."

"Zvaž to ještě," naléhal Tex. "Možná se už nikdy nebudeme moct vrátit."

Jenny přistoupila ke Kimě.

"To vím a budu na vás často vzpomínat," řekla. "Pospěšte si, jestli to chcete stihnout."

Vzala přítelkyni za ruku a rychle odcházela. Randall ze sebe vydal cosi mezi povzdechem a kletbou.

"Tak pojď, než se to okno zavře," strčil do Texe. "Nemám chuť na nějaký slalom mezi asteroidy."

20

Procyon byl dost daleko a Tex s Randallem museli klusat. Díky nízké gravitaci proběhli Dangir celkem rychle, skoro jako by měli sedmimílové boty.

Rychle se zorientovali a uháněli po cestě, která je měla zavést do stanice. Pravidelný rytmus se snažili udržovat i v tunelu.

Jak se blížili ke generátorům Stanice 46, gravitace se vracela na normál, terén navíc začínal stoupat, a tak museli zpomalit.

Za necelých třicet minut se dostali k zelené stěně, za níž byl přístup do okružní chodby. Strčili si do úst achely a bez váhání proskočili.

Opět se rozběhli a brzy se dostali do místnosti, kde Tex zanechal kosmické skafandry.

Pečlivě si je natáhli a Tex se spojil s Procyonem. "Meteorický déšť nepolevil," oznámil Randallovi, "ale čekat nemůžeme, musíme to nějak přeběhnout."

Randalla napadlo, že to až nápadně připomíná ruskou ruletu, ale nic jiného jim nezbývalo. Energicky zapnuli rakety na zádech a naváděni palubním počítačem Procyonu vrhli se do kosmické noci.

Kolem nich dopadaly meteority jako granáty, ale naštěstí je žádný nezasáhl. Už viděli loď a zakrátko s úlevou prošli jejím ochranným polem.

Připoutali se ke křeslům. Tex se ujal velení a Randall mu dělal pomocného pilota. Zatímco Tex připravoval start, Randall spustil všechny palubní detektory.

Tex bez jakéhokoliv upozornění vytočil pohon na maximum a Procyon se prudce vznesl. Oba měli co dělat, aby neztratili vědomí. Přetížení po několika minutách polevilo a cítili se lépe. Randall sledoval detektory.

"Honem najdi ten zatracený průchod," křičel Tex. "Měl by být někde v tomhle sektoru." Uběhla tísnivá minuta.

"Už ho mám," vykřikl konečně Randall, "je na desátý." Tex okamžitě upravil kurz a zamířil ke kruhovému otvoru s temně rudými okraji. "Brána se rychle zavírá. Nejde to rychleji?"

"Myslíš si snad, že se tady něčím kochám?" vybuchl Tex. "Jenom se dívím, že to ty motory vydrží!"

Randall pevně sevřel opěrky křesla a upřeně hleděl na obrazovku. Otvor se stahoval stále rychleji. To nemůžou stihnout!

Zavřel oči a očekával srážku. Uplynulo několik vteřin a nic. Udiveně otevřel oči. Procyon byl v úzké chodbě mezi šarlatovými kameny, které kosmický mráz ještě nestačil ochladit.

"Je to o fous," řekl Tex. "Připrav laser a odpaluj všechno, co nám vleze do cesty." A deset minut předváděl šílený slalom.

Randall si občas připadal jako citron v šejkru v rukou epileptického barmana. Nakonec nastal klid,

Procyon proletěl pásem.

Tex měl ztrhané rysy a na čele obrovské kapky potu.

"Hele, sedni si k tomu teď ty," vydechl. "Jsem úplně vyždímanej."

Teď už to byla hračka. Randall snížil výkon, aby motory tolik netrpěly.

"Stárnu, bože, jak já stárnu," hořekoval Tex. "Tohle už pro mě není."

"Jdi do háje!" rozchechtal se Randall. "Tímhle by nikdo jiný nepřeletěl!"

Ukázal na obrazovku.

"Tamhle je křižník. Nějak se vleče."

"Vypni radar!" vykřikl Tex. "Ať nevědí, že je pozorujem."

"Jak se tak na něj dívám, pochybuju, že by ještě něco zpozoroval."

"Ale ani tak nemá smysl je nasírat. Změň kurz o šedesát stupňů."

"Tím se ale odchýlíme od Terranie XXII."

"Mohl bys na chvíli používat hlavu? Pokud v ní ovšem ještě něco máš. Když nás teď zmerčí, hned budou vědět, že letíme ze Šestačtyřicítky. Buď na nás zaútočí, nebo dají hlášku Terranii a tam nás po přistání sbalí."

"Asi máš pravdu," uznal Randall.

"Takže naprogramuj přechod do subprostoru na Terranii XXXVI a vrať se na dovolenou na sněhu."

"Dovolená mi bohužel skončila a Pat má pro mě už určitě moře práce." Randall se zamyslel.

"Zatraceně! Koukej, támhle!" vyrušil ho Texův výkřik.

Vzhlédl a spatřil obrovskou erupci. Bylo to mnohem silnější než exploze, která zasáhla předtím Vugu.

"Bylo to na ty straně, kde je stanice?" zeptal se Tex chvějícím se hlasem.

"Ne. Na opačné." Randall se znovu podíval na obrazovku a trhl sebou. "Texi, ty mi to nebudeš věřit."

"Uvěřím ti úplně všechno..."

"Stanice... Pohnula se. Pohybuje se, vystupuje z oběžné dráhy."

"Po takovém výbuchu se není čemu divit," odvětil pirát nejistě.

"To je úžasné! Už tomu všemu rozumím, Texi! Houby, pavouci, červi, Xeleni!"

Pašerák na něj hleděl s tak nevěřicným výrazem jako volič na poctivého politika.

"Texi! Ta planeta se vzdaluje."

"To vidím."

"Ale ne. Letí pryč, protože se sama rozhodla. Je to živoucí organismus, inteligentní, stejně jako my. Má oči, uši, to byly ty houby. Má kostru, spíš exoskelet, a to je její povrch. Pavouci byli něco jako imunitní ochrana, křišťálový sál mozek. Vážky, ještěrky něco jako bakterie. Zelené skály, kterými jsme procházeli, byly buněčné stěny!"

Randall to ze sebe chrtil jako sopka lávu a ustavičně bušil do klávesnice. "Ta planeta dokáže ovládat termonukleární fúzi! Řekl bych, že se o Jenny nemusíme bát."

"Myslíš?"

"Jasně. Ta planeta přemýšlí. Ubránila se Veze a přesunuje se vlastními prostředky."

Hleděli na obrazovky a sledovali, jak se planeta vymaňuje z přitažlivosti slunce. Potrvá zřejmě tisíce let, než se dostane do přitažlivosti jiné hvězdy a bude se opakovat stejný scénář.

"Tak ti nevím," řekl Tex po chvíli, "jestli jsem tam neměl zůstat taky. Měl jsem pocit, že mi je Kirna docela nakloněná. Byl by to pěkný podzim života..."

"To jsi vedle, ty starý chlípíku," zasmál se Randall. "Za chvíli by ses tam nudil. Tvoje místo je v kosmu a určitě zařveš na palubě lodi."

Tex na to nic neříkal, jen se díval na obrazovku.

"Poslouchej, Randalle," ozval se po chvíli. "Jestli ti pavouci jsou podle tebe imunitní ochrana, skály buňky, kdo jsou pak ty ženské?"

"Nevíš?"

"Ne."

"Jsou to parazitární buňky, které se množí v těle a používají kódy imunitní obrany. Už chápeš?"

"Nechápu."

"Vzpomeň si, že každá ženská měla achelu, zatímco trpaslíci ji nepotřebovali."

"No a co?"

"Ty ženské ty trpaslíky zotročily. Achely jsou rozpoznávací kódy, aby se mohly integrovat do organismu a množit se."

Texovi to stále nedocházelo.

"Texi!" rozesmál se Randall. "Ty ženské jsou infekce."

"Takže viry," řekl pirát zamyšleně.

"Přesně tak. Ženské jsou v podstatě viry."